

Bon Nadal!

Dibuix: Josep Ricart Garriga.

Si t'ha semblat que adorar
no era sols un gest
sinó una transformació
que et feia, per sempre,
més feliç i més lliure,
si has sentit dintre teu
la roentor
d'un foc d'astres i l'audàcia
d'un àngel invisible,
si creus que ho has de dir,
de predicar, de compartir
aquesta nit immensa,
aquesta música inaudible,
deixa que Déu t'ompli i
llança't al camí.

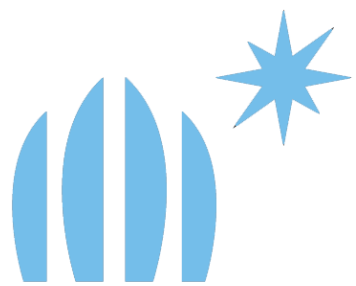
Adorar no serà pas un
naufragi de la ment,
ni un efímer sentiment,
ni una tendra fantasia,
sinó rebre com a càrrega
un món que està esperant
—complicat, desconcer-
tant— veritats que
siguin vida.

Si la força d'adorar t'arros-
sega a missió
i el món se't fa petit com
un infant que necessita
la llum que t'ha estat dita i
l'amor que tu vols dir,
i la Cova de Betlem t'és un
inici i una fita,
deixa que Déu t'ompli, i
vés, serveix, i invita
a viure en la Paraula que et
crida a ser camí.

David Jou

estel de l'advent Segons una tradició catalana, estel que apareix el primer dia d'advent i es fon la nit de Nadal

...el nostre hi és sempre

Ràdio Estel

Bon Nadal!

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

Editorial

Nadal, l'enginy de la caritat

Al llarg de totes les èpoques molts homes i dones d'Església s'han caracteritzat per fer el bé amb enginy i creativitat, cercant la resposta més apropiada per a cada situació i aquesta dinàmica avui continua, perquè, com deia fa poc mossèn Pepe Rodado, expert en Pastoral Obrera: «La crisi és forta, però la nostra esperança és més forta que la crisi.» I una voluntària de Càritas demanava als feligresos de la parròquia: «Aquest any quan feu l'aportació de menjar poseu-hi també si us plau algun ingredient nadalenc, que també els més necessitats puguin celebrar d'alguna manera la joia d'aquests dies.»

Però no és sols l'actuació immediata, hem d'aprendre a anar a l'arrel dels problemes. Tal com expliquem en aquest mateix número del nostre setmanari, un dels objectius innovadors de Càritas de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa per a l'any vinent és impulsar un pla per crear ocupació davant l'emergència de l'atur. Aquesta prestigiosa entitat caritativa treballarà amb un grup d'experts dels àmbits universitari, empresari, cooperatiu i administratiu sobre temes d'ocupació amb la previsió, a finals de l'any 2012, de poder començar ja iniciatives concretes. Aquest projecte, se suma amb el de Joves a l'Atur, encetat amb motiu de les nocces d'or sacerdotals del cardenal Lluís Martínez Sistach. Una altra iniciativa concreta en el si de Càritas és que, davant de la problemàtica alarmant dels desnonaments, el setembre passat va començar a funcionar el Servei de Mediació en Habitatge, dirigit per Carme Trilla, exsecretària general d'Habitatge de la Generalitat de Catalunya, que lidera un equip de cinc professionals i vint voluntaris amb l'únic objectiu d'evitar engrossir el nombre de sense sostre.

Aquests dies també s'ha presentat a la societat barcelonina i les més altes autoritats del país, la Fundació Príncep de Girona creada

el 2009 i destinada a promoure l'educació i la formació dels joves i atendre els problemes socials. Uns objectius molt actuals en aquests temps on tants joves es troben en l'atur i amb les portes barrades. Els discursos van ser concrets i realistes. La conferència va ser a càrrec del rector de la Universitat de Luxemburg, el valencià Rolf Tarrach, que entre d'altres aspectes va insistir en la necessitat d'aprendre l'anglès com a llengua vehicular a Europa i va destacar els aspectes positius de l'emigració, tot apostant per la mobilitat i l'excel·lència en el si de la Unió Europea.

Al final de la trobada, es va lliurar un llibre blanc que porta per títol *Emprendre és possible* realitzat per professors d'ESADE i destinat a les persones que volen posar en marxa nous projectes, amb la presentació del testimoni i la reflexió de 50 joves i d'experts del món científic, social i cultural. Avui emprendre al nostre país no és fàcil, no es reconeix, no s'ensenya, no s'hi ajuda prou. Els autors proposen canvis possibles i concrets per tal d'impulsar l'esperit emprenedor. El Príncep va acabar amb una cita de l'historiador gironí Jaume Vicens Vives: «Trobarem el pas i la clariana i ens desfarem de la nit i de la boira.» Un desig veritablement esperançador en temps difícils. Tots els qui fem possible *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel us desitgem un Sant Nadal i un millor 2012, amb enginy i creativitat. En el proper número de l'1 de gener us oferirem el nou calendari de *Catalunya Cristiana*, Ràdio Estel i el Club+Amics.

Els treballadors de *Catalunya Cristiana* volem manifestar el nostre condol per la mort d'una de les nostres col·laboradores, M. José Camps, tècnica en dietètica i nutrició. Que al cel ens puguem retrobar!

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Cecília Aranés, Pilarín Bayés, Enric Benavent, Ramon Bosch, Esther Ciurana, Agustí Codinach, Enric Frigola, Núria Gispert, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Ana I, Pérez, Josep Ricart, Ramon Ripoll, Josep Rius-Camps, Lluís Solà, Lluís Serra, Joan Soler, Federico Sopeña, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, Miquel A. Violan, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

L'impacte d'un anunci

En aquests dies tan plens de festa, de música i llum, se senten molts anuncis. És curiós, uns molt de seculars, molt comercials, altres de declaradament religiosos. Entre ells, m'ha sorprès sentir un missatge tan explícit a l'entrada d'una de les botigues més grans de la nostra ciutat que deia «Jesús és nat!». A la vegada, però, que m'ha agradat sentir aquesta proclamació enmig del carrer, també m'he demanat pel seu impacte en el cor de tants vianants entre productes de mercat.

He pensat en això que ara diem tant de la «nova evangelització» i si Déu també escull camins desacomunats per anunciar la vinguda del seu Fill Jesús a qui només el recorda de tant en tant, Ell que és el veritable origen de tanta festa, música i llum. Se-

rà bo que pensem com arribar a les persones que tornarien a creure si algú amb to d'amic i en nom d'una Església acollidora i amiga els fes arribar aquest anunci joios.

L'Església diu que no hi ha veritable evangelització mentre no s'anuncii el nom, la doctrina, la vida, les promeses, el regne, el misteri de Jesús de Natzaret, Fill de Déu. La seva història es barreja i es confon amb la història d'aquest anunci. Tanmateix, per arribar aquí s'ha d'haver començat pel testimoni discret del qui evangelitza amb els fets.

L'adhesió vital, personal i comunitària a Jesús, el Fill de Déu que fa estada entre nosaltres, és la qui dona consistència a l'anunci per l'impacte que produeix. Per això, l'anunci no adquireix tota la seva dimensió

fins que és escoltat, acceptat, assimilat i fa néixer l'adhesió del cor en el qui l'ha rebut. Adhesió a Jesús i al programa de vida que proposa, l'Evangelí. Adhesió visible per la participació en la comunitat cristiana i en els sagraments que celebra. Adhesió a innombrables accions de caritat, no sols aquests dies sinó tot l'any, que fan que l'amor de Déu arribi a tothom.

El naixement de Jesús serà sempre per a nosaltres un reclam d'encarnació, d'estimació i de solidaritat que pot fer desaparèixer la injustícia que separa i empobreix les persones. Si Déu fa el gest inaudit i humil de fer-se com nosaltres, llevat del pecat, és perquè no tinguem por d'arriscar-ho tot. Ell és amb nosaltres!

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

La majoria de mitjans de comunicació de gran abast compten amb una extensa xarxa de corresponsals. Des dels punts més àlgids del món, aquests professionals de la comunicació informen puntualment dels fets més importants des dels àmbits polític, econòmic, social i cultural.

Catalunya Cristiana també compta amb una extensa xarxa de corresponsals, però no a nivell informatiu, sinó de la vivència cristiana i compromesa en els països on es troben. Perquè, com se sap, les missions no es caracteritzen precisament pel seu benestar material, ni per facilitats de tot tipus, sinó perquè són

llocs on sembren l'Evangelí des del testimoni de la caritat portada a la màxima expressió. Per això, amb motiu d'aquest Nadal, hem volgut que siguin alguns dels nostres missioners repartits arreu del món els qui ens portin un missatge d'esperança per a la nostra societat fortament sacsejada per la crisi econòmica.

Veneçuela

No perdre l'esperança

Esther Ciurana, g.n.s.c.
Caracas

Sóc la Gna. Esther, religiosa de la congregació de Germanes de Nostra Senyora de la Consolació. Vaig ser enviada a Veneçuela fa 36 anys. Sento aquesta terra i aquesta gent ja com a part del meu ésser, i agraeixo a la congregació el fet d'haver-me possibilitat viure aquesta experiència de «trasplantament cultural» per enriquir-me amb els elements propis no només d'aquesta rica i bonica terra, sinó sobretot de la seva gent.

Visc la meua consagració religiosa des de la identitat del carisma que el Senyor va regalar a la nostra fundadora: santa Maria Rosa Molas, catalana, nascuda a Reus. Un carisma que avui més que mai és actual perquè enfonsa les arrels en la misericòrdia i la consolació de Déu, que es fa salvació per a la humanitat.

Agraeixo també a *Catalunya Cristiana* aquest espai que em dona per compartir una mica de la meua vida aquí i en aquest temps tan entranyable com és el Nadal.

Podria començar expressant que aquest procés d'encarnació i arrelar enmig d'aquest poble amb el qual m'identifico més cada dia, és una cosa que implica tota una vida, és tot un aprenentatge que em repta cada dia i em convida a sortir de mi i a deixar-me sorprendre davant la riquesa humana i espiritual d'aquest poble ferit, colpejat, manipulat, sofert..., però també creient, creatiu, alegre, pacient, solidari i sobretot esperançat.

A Caracas, juntament amb les meues germanes de comunitat, i en missió compartida amb un bon nombre de laics consolacionistes, evangelitzem educant des d'una plataforma apostòlica educativa; i allà, enmig d'aquesta realitat complexa, entre nens, adolescents, joves, famílies i tota la «vida» que es mou al col·legi, redescobreixo la missió d'humanitzar i de fer camí al costat d'aquestes persones que el Senyor em regala, essent portadora i sembradora d'esperança.

Això continua essent per a mi, avui,

La Gna. Esther porta 36 anys a Veneçuela.

en aquestes circumstàncies, un gran repte... un programa de vida, perquè sento que, en la quotidianitat, és el que més necessita la nostra gent per no perdre la perspectiva i lluitar per una vida més digna i més humana... així com ho somia Déu per a nosaltres. Des d'allà visc el Nadal i des d'allà visc aquest temps de «saborosa espera».

Personalment visc aquesta preparació al Nadal en clau d'esperança. La situació d'incertesa que vivim, necessàriament, exigeix de nosaltres (de mi) no perdre de vista l'horitzó, el sentit d'itinerància, saber que Déu és el Déu de la meua esperança i que aquesta esperança s'historitza en el Fill, Jesús de Betlem.

Al col·legi treballem molt els valors de la sensibilitat i el compartir, sobretot en aquestes dates i en moments de tanta mancança a moltes llars veneçolanes. La nostra obra social, a banda de donar suport a les campanyes de l'Església i les missions Consolació, és una proveedora en la qual la nostra gent necessitada pot adquirir roba i aliments a un preu simbòlic o regalat, segons sigui la necessitat. Les famílies del col·legi i algunes exalumnes són les que ho fan possible.

En aquesta època, els nostres pobles i ciutats s'engalanen, es vesteixen de festa. Fins i tot en els ambients més

Col·legi de la Consolació a Caracas.

«La situació d'incertesa, necessàriament, exigeix no perdre de vista l'horitzó, el sentit d'itinerància, saber que Déu és el Déu de la meua esperança i que aquesta esperança s'historitza en el Fill, Jesús de Betlem»

«Fins i tot en els ambients més empobrits, ningú no escatima una llum o una garlanda per expressar el seu sentit d'alegria pel naixement de Jesús»

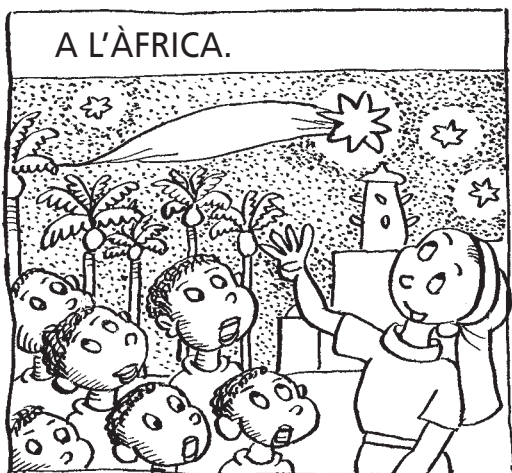
empobrits, ningú no escatima una llum o una garlanda per expressar el seu sentit d'alegria pel naixement de Jesús.

La forma d'expressar la fe del nostre poble té molt de religiositat popular i molts cops es queda en allò folklòric, però no podem sinó valorar tants gestos de proximitat, solidaritat, obertura, alegria, generositat de les persones que t'ofereixen fins i tot el que no tenen.

La característica predominant en la vivència del Nadal veneçolà és la necessitat d'un retrobament familiar, l'expressió festiva i les celebracions religioses. Entre aquestes manifestacions que solen expressar-se per Nadal i en alguns casos estendre's fins al febrer trobem: les estrenes, el pessebre, les gaites, les misses d'estrenes, la taula nadalenca, les parrandas, les paradures del nen, les patinatas... l'arribada dels Reis Mags, l'any nou i l'any vell, entre altres.

Totes aquestes celebracions omplen de caliu totes les festes nadalenques i els valors humans s'enforteixen. Llavors Veneçuela es fa encara més càlida i dona pas al lliurament d'un període que es tanca per rebre'n un altre ple d'esperança i nous somnis per fer.

Aprofito per desitjar, des d'aquesta terra veneçolana, un bon Nadal a tots els lectors d'aquest setmanari, així com a l'equip que l'edita i redacta. Que el Nen Déu ens ompli a tots de la seva pau i ens concedeixi un any 2012 ple de vida.

Togo

Jesús neix a la casa dels pobres

Joan Soler
Naki-Ouest

Segurament perquè sóc fill d'Olot, garrotxí de mena, els meus Nadals han estat sempre marcats pels pessebres vivents, tan bonics per les nostres terres. Recordo com en el darrer Nadal que vaig passar a casa, no vaig voler marxar sense gaudir-ne una vegada més, pensant que serien els últims que veuria en molts d'anys. Però ves per on, Déu sempre ens dóna molt més del que renunciem, i m'he trobat que aquí, al Togo, Déu m'ha regalat un gran pessebre vivent. El pessebre d'una vida, la de moltes persones, que recula en la nit dels temps.

I així, el 25 de desembre, en alguna petita cabana de fang i palla dels nostres pobles, una mare, ajudada per les altres veïnes i envoltada de tots els animals de la casa, donarà a llum un petit africà. Un fill estimat de Déu que no haurà trobat plaça a l'hospital perquè els seus pares no tenen els diners per pagar-ne el part. I el petit plorarà. I Déu somriurà. I l'*harmattan*, aquest vent sec sahel·là que ho embolcalla tot de sorra i pols, transformarà el sol en una immensa esfera rogenca que podràs mirar cara a cara. I el sol somriurà, com Déu, i irradiarà amb més força per donar escalfor al petit nadó. Perquè aquí, a la sabana de Dapaong, Déu i el sol treballen junts, de tal manera que, fins i tot, en la llengua local reben el mateix nom: *Yendou*.

I amb tot aquest tràfec, ningú no s'haurà adonat que, al voltant de la pe-

Joan Soler durant el bateig d'un infant al poble de Naki-Ouest.

tita cabana, un reduït grup de pastors seminòmades de bous, de la tribu dels *peuls*, s'hi han apropiat furtivament. No volen ésser acusats de robatori. Pastors estigmatitzats de la societat. Pastors no escolaritzats. Pastors de 10 anys. Que marxaran ràpidament, abans no arribin els pagesos veïns amb algun producte de la terra per compartir. I es farà de nit. I les estrelles brillaran, sobretot la Creu del Sud. Una creu que ens marcarà, una vegada més, que avui, Jesús, neix allà on és crucificat: Jesús neix al Sud. Neix allà on sempre ha viscut. Neix a

«I així, el 25 de desembre, en alguna petita cabana de fang i palla dels nostres pobles, una mare, ajudada per les altres veïnes i envoltada de tots els animals de la casa, donarà a llum un petit africà»

la casa dels pobres.

I quan abaixaré la mirada de les estrelles, em toparé, potser, a la llunyania, amb tres beduïns del desert que van a vendre els seus camells. I em semblarà que són els reis mags que s'apropen. Reis pobres que no portaran or ni encens ni mirra, sinó el silenci i les mans buides. I després d'haver demanat caritat en algun racó de la ciutat, marxaran de nit. De nit per evitar les duanes i els impostos. Els impostos dels «romans». Els impostos de l'imperi que continua, avui, esclavitzant milions d'homes de la nostra terra.

I així, de mica en mica, com qui no vol la cosa, el meu pessebre s'haurà realitzat. I viurà el Nadal diferent. Un Nadal sense llums i sense fresses. Un Nadal sense regals ni grans festes. Un Nadal petit, envoltat de petits que em cantaran nades com si fossin àngels. Àngels esparracats. Àngels plens d'amor. Que faran que aquest Nadal torni a ésser, amb diferència, un gran Nadal. El Nadal dels pobres de la terra. El Nadal dels rics de Déu. El Nadal de Jesús.

I m'asseuré a la terrassa de casa per meditar tot això i em vindrà a saludar l'imam de la petita mesquita que hi ha al costat de la parròquia. I em desitjarà, ell també, un bon Nadal. I compartirem alguna cosa per menjar, unes paraules amables i la certesa que Déu continua caminant al costat de la nostra humanitat. Una humanitat ferida. Una humanitat guarida. Bon Nadal! ¡Feliz Navidad!

Terra Santa

A Betlem sempre és Nadal...

Ana Isabel Pérez, o.p.p.
Jerusalem

Des del setembre del 2009 tinc la gràcia de viure a Terra Santa, concretament a Jerusalem, a la Maison d'Abraham, l'Illar del Secours Catholique de França, on les Dominiques de la Presentació estem presents des del 1964, any de la seva fundació. Formo part d'una comunitat de quatre germanes que acollim els pelegrins de totes les religions i també atenem la població més pobre en un dispensari. La casa està situada en un barri palestí-musulmà a l'est de Jerusalem, molt a prop de la muntanya de les Oliveres.

Les germanes treballem en el dia a dia amb homes i dones, majoritàriament musulmans, característic en terra àrab, mentre que els cristians a Israel són només el 2%, la qual cosa fa que el temps del Nadal sigui exteriorment poc visible, fet que alhora m'empeny a donar més sentit al misteri de l'Encarnació en la meua nova realitat, on es fa més viva la Paraula feta Carn: «Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber» (Lc 2,15).

Quan arriba el Nadal, les germanes, amb l'equip de voluntaris del mes,

La Gna. Ana, davant de la basílica de la Nativitat de Betlem.

ens unim a unes altres religioses i laics per anar de Jerusalem a Betlem. La distància és només de 10 km, l'anada és relativament fàcil, però la tornada sempre requereix de temps i paciència per passar els controls pertinents. No oblidem que tornem de territori palestí i entrem novament a Israel. És Betlem,

el bressol del misteri de l'Amor on els cristians celebrem el naixement de Jesús. En aquest lloc sant per excel·lència, brolla la vida del Déu Infant, la llum brilla en la cova de Betlem cada nit, perquè tot l'any es diu que a Betlem sempre és Nadal...

L'Eucaristia a la qual assistim té lloc

al camp dels Pastors. Durant tota la nit se celebren eucaristies en diverses llengües i és un pas continu de pelegrins de diversos llocs del món que s'uneixen als cristians palestins d'aquesta Terra Santa. Aquesta nit està embolcallada d'alegria, de pregària, d'adoració, nit de pregon silenci interior, nit de presència més conscient: som a Betlem! I, és clar, nit de nades: «A Betlem me'n vull anar, vols venir tu rabadà?...»

Aquesta nit a Betlem duc moltes persones al cor, on neix el desig profund que arribi el dia en què reconeixem veritablement el Príncep de la Pau. Quin desig tan gran poder tornar algun dia de Betlem a Jerusalem amb l'Amor com a únic passaport que haguem de mostrar als homes. En aquesta Terra Santa tan assedegada de pau, d'esperança i de justícia, deixem-nos visitar per la tendresa de l'infant que neix i se'ns dóna el dia de Nadal.

Unim-nos al Sant Pare, que va proclamar l'any passat: «Que la llum de Nadal torni a brillar novament en aquella Terra on Jesús ha nascut i inspire a israelians i palestins a buscar la convivència justa i pacífica» (Benet XVI, missatge de Nadal 2010). Us desitjo: Bon Nadal! ¡Feliz Navidad!

Índia

Un Nadal diferent

Federico Sopeña, s.j.

Vinayalaya

Anys enrere a Khopoli, al districte de Raigad, al costat de la carretera que es bifurca de la general Bombai-Pune, acampaven una vintena de famílies que pertanyien a la tribu *kathari*, considerada «tribu primitiva» en la Constitució de l'Índia.

Durant el dia, aquestes famílies vivien a l'ombra d'acàcies. Els infants corrien entre matolls o jugaven a obrir camins entre la pols i les pedres del lloc, mentre els seus pares treballaven en la reparació de carreteres o en la construcció de cases com a manobres. A la nit, acabat el feixuc treball, encenien fogueres i després d'un sopar frugal s'estiraven a terra al costat del foc per combatre el fred de les nits de desembre.

La vigília de Nadal d'aquell any vaig passar com de costum als afores de Khopoli pel carrer Banwaj cap a l'església de Holy Redeemer. A la banda esquerra del carrer hi havia els *katkaris* agrupats per famílies. La nit era fosca i les ombres que dibuixava el foc ballaven als matolls i a la calçada.

Els feligresos catòlics anaven a la Missa del Gall vestits amb les millors gales, les dones lluïen saris de seda, ben felices, cantant «Santa Nit, Plàcida Nit, els pastors han sentit l'al·leluia que els àngels...».

La petita església brillava amb llums, fiscons i estels, i un arbre de Nadal emetia raigs de llum amb cent bombetes de color.

Les lectures de la litúrgia van anunciar una vegada més, i ja fa dues mil vegades al llarg de vint segles, la gran notícia. Aquella nit, mentre sentia les paraules de l'àngel durant la narració de l'evangeli, el meu pensament era amb els *katkaris* al

El P. Federico Sopeña celebrant l'eucaristia.

costat de les fogueres: «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor...» (Lc 2,8-10)

Nosaltres érem allà, tan joiosos com els pastors de Betlem i, tanmateix, muts davant dels pastors de Khopoli adormits profundament al costat de l'església mentre l'àngel anunciava tan gran notícia. En la meua homilia em vaig preguntar en veu alta: «Per què no fem el que va fer l'àngel, per què no anunciem la gran notícia amb fets que puguin entendre els *katkaris* de la *primitive tribu*; per què quan passem pel costat dels infants nos els diem bon dia i

«Nosaltres érem allà, tan joiosos com els pastors de Betlem i, tanmateix, muts davant dels pastors de Khopoli adormits profundament al costat de l'església mentre l'àngel anunciava tan gran notícia»

iniciem una petita conversa?»

Els feligresos escoltaven en silenci pregon. L'endemà uns universitaris, cristians, hindús i musulmans, que havien assistit a la Missa de la Nit de Nadal, em van dir: «Hem parlat amb els nens *katkaris*. Una dona ens va dir: "Si voleu fer alguna cosa pels nostres fills, per què no els ensenyeu i els doneu una educació tal com vosaltres heu rebut? Nosaltres no ho podem fer, som *katkaris*".»

Als pocs dies es van iniciar les classes per als petits *katkaris*; probablement eren els primers en moltes generacions que començaven a llegir i escriure. El «Messies i Salvador» se'ls va manifestar en les persones dels estudiants. Ells van ser els primers d'una llarga llista que continua al llarg dels llogarets de les tribus *katkaris*, ara ja no tan primitives. Avui ja no amaguen el seu origen, sinó que l'anuncien amb orgull: «Sóc aborígen, de la tribu *katkari*, i amb molta honra.»

Aquells nens d'ahir treballen avui als camps, a les oficines, n'hi ha que són funcionaris, d'altres professionals. Inclinen el cap davant d'un crucifix, d'aquell Messies i Salvador que els ensenya a estimar, perdonar, compartir, fer justícia amb els altres i també justícia amb els boscos amb els quals s'han guanyat el pa i que han estat la seva llar al llarg dels segles. Ells mateixos van parlar amb els seus veïns, familiars, amics d'un Déu que «va passar per la terra fent el bé» i va deixar darrere seu una estela llarga i profunda que no s'esvairà mai.

La «nova evangelització» ha arribat fins i tot a canviar la vida dels *katkaris*. Una autèntica *metanoia*... «Trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora...»

Guatemala

Notes del diari

Ramon Bosch

El Quetzal

El Nadal, aquí, es viu amb molta senzillesa però amb devoció. L'activitat més popular i tradicional és la de les *Posadas*, que se celebren durant els nou dies anteriors al Nadal, recordant el pelegrinatge de Maria i Josep des de Natzaret fins a Betlem, buscant un lloc on allotjar-se, tot esperant el naixement de Jesús.

La *Posada* consisteix en una tarima, portada per quatre nens, on es col·loquen les imatges, petites, de Josep i Maria. El primer que cal trobar són nou famílies que vulguin rebre la *Posada*, que cada dia, al capvespre, es porta d'una casa a l'altra, en una desfilada alegre i festiva pels carrers del poble. La família a la qual li toca rebre-la, adorna un petit espai on la *Posada* hi romandrà fins l'endemà.

La gent acompanya la comitiva amb espelmes, cants i el so peculiar d'una closca de tortuga. Els qui han de rebre la *Posada*, juntament amb un petit grup de participants, es tanquen dins de casa esperant la comitiva. Quan aquesta arriba, truquen a la porta i, amb un cant especial per a l'ocasió, es demana allotjament per a Josep i Maria. Els de

Ramon Bosch atén les àvies de la zona.

dins responen negant-los-el repetidament, fins que al final cedeixen i els en donen. S'obre la porta de la casa i tots hi entren i ho celebren amb un tamal, un cafè i cantant nades.

Aquest any un grupet de joves ja ha demanat una *Posada* per a Don Candelario, un homenet menut, deformat per l'artritis, molt sociable i home de

fe. Viu al barranc del riu Chisná, en una caseta feta de fusta vella coberta amb làmines totes rovellades i amb goteres arreu. S'hi arriba per un senderó pendent i estret, en temps de pluja fins i tot perillós. Hi viu amb la Marcelina, la seva esposa, una doneta senzilla i silenciosa, una mica més jove que ell, que, amb el seu cabell gris sempre

recollit, presenta un bon aspecte; no hi sent gaire, però la cara mostra un somriure sincer i espontani. Fins fa dos anys, Don Candelario, encara que ranquejant, participava en les activitats de la comunitat, fins i tot en les *Posadas*; ara, però, amb prou feines pot caminar i enyora compartir amb la comunitat. Adornen un racó de la casa amb fulles de plataner i flors silvestres, és l'estable que, per un dia, acollirà Maria i Josep. Unes quantes mans solidàries preparen els deliciosos *tamales* de pollastre i el *fresco* de cafè.

La processó, formada per persones de totes les edats, fent-se llum amb fanals i torxes i cantant nades al ritme marcat per la closca de tortuga, baixa en fila i lentament pel senderó fins que arriba a la casa de Don Candelario. Després del ritual propi, tots entren a la casa, on, a l'entorn de la *Posada*, es crea, un cop més, un ambient humil i càlid, amb el sentiment que aquest, o un lloc semblant, seria l'escollit avui per Déu per donar aixopluc a Jesús la nit de Nadal. Que Ell ens ajudi i ens orienti a continuar treballant per la Pau, la del Regnat de Déu que Ell ens va portar, fruit de la justícia, la misericòrdia i el perdó, en definitiva: fruit de l'amor. Bon Nadal! ¡Feliz Navidad!

Programació 2012

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

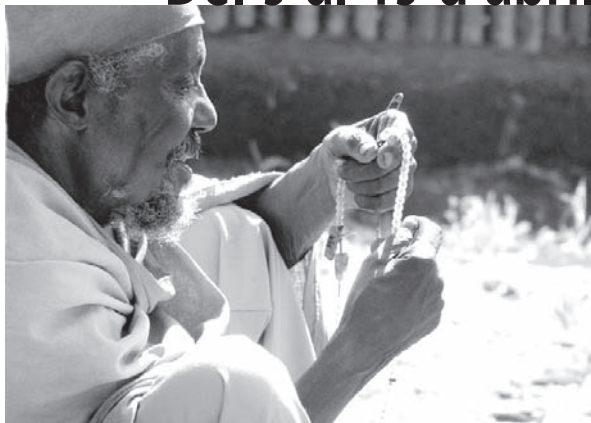
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

CAPITALS BÀLTIQUES:

LETÒNIA, SUÈCIA I ESTÒNIA

Del 16 al 23 de maig

RIGA, capital bàltica cosmopolita

ESTOCOLM, tradició i Modernitat

TALLIN, essència Medieval

Durant 8 dies farem un complet recorregut per les tres capitals més encisadores del Bàltic: **RIGA – ESTOCOLM i TALLIN.**

Sortida amb guia acompanyant de Ruth Travel des de Barcelona.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

**Un país marcat
per la fe**

ARMÈNIA és una nació arrel·lada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Benet XVI anuncia oficialment el seu segon viatge a Amèrica

Abans de la Pasqua del 2012 visitarà Mèxic i Cuba

Zenit
Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha anunciat oficialment el seu segon viatge a Amèrica (Mèxic i Cuba) per abans de Pasqua. El Papa va confirmar l'esperada notícia, en la missa solemne que va presidir el 12 de desembre, festivitat de la Mare de Déu de Guadalupe, a la basílica de Sant Pere de Roma. L'eucaristia també va ser una celebració del bicentenari de la independència d'un bon nombre de països llatinoamericans.

«Amb aquests vius desitjos, i sostingut per l'auxili de la providència divina, tinc la intenció d'emprendre un viatge apostòlic abans de la Santa Pasqua a Mèxic i Cuba, per proclamar-hi la Paraula de Crist i que s'afermi la convicció que aquest és un temps preciós per evangelitzar amb una fe ferma, una esperança viva i una caritat ardent», va dir el Pontífex en l'homilia de la celebració, moment en què els fidels assistents dels diversos països llatinoamericans i caribenys van irrompre en un sentit aplaudiment d'agraïment.

A les 17.30 el Bisbe de Roma va presidir la celebració eucarística en la solemnitat de la Mare de Déu de Guadalupe i amb motiu del bicentenari de la independència dels països d'Amèrica Llatina i del Carib. Van concelebrar amb Benet XVI els cardenals Tarcisio Bertone, secretari d'Estat; Marc Ouellet, prefecte de la Congregació per als Bisbes i president de la Comissió Pontificia per a Amèrica Llatina; Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic, i Raymundo Damasceno, arquebisbe d'Aparecida (Brasil).

Abans de l'eucaristia, el secretari de Comissió Pontificia per a Amèrica Llatina, Guzmán Carriquiry, va llegir alguns textos relacionats amb la celebració bicentenària i sobre la Mare de Déu de Guadalupe. Concretament, algunes de les paraules de la Mare de Déu a sant Joan Diego, fa quatre-cents anys, animant-lo a portar el seu missatge al bisbe. I diverses cites dels diferents consells del CELAM, sobre l'evangelització d'Amèrica i el paper de Maria en la nova evangelització. També va recordar el nomenament de la Mare de Déu com a «general» per part del pare José María Morales y Pavón, a Mèxic, i va citar l'alliberador Simón Bolívar, que a Bogotà, el 1827, va anunciar el nomenament dels primers bisbes després de la independència, i va tenir paraules molt elogioses sobre el paper de l'Església en el nou món.

Per la seva part, el cardenal Nicolás de Jesús López Rodríguez, arquebisbe de Santo Domingo (República Dominicana), va adreçar una pregària a la Mare de Déu de Guadalupe, estrenada per a l'ocasió.

En la seva homilia, Benet XVI es va referir a la Mare de Déu de Guadalupe com a Mare i Estel de l'Evangelització

«El camí de la integració en aquest estimat continent avança, a la vegada que s'adverteix el nou protagonisme emergent que té en el concert mundial»

d'Amèrica. Va recordar «tots els que s'uneixen espiritualment i pregunuen a Déu amb nosaltres pels diferents països llatinoamericans i del Carib, molts dels quals durant aquest temps celebren el bicentenari de la seva independència, i que, més enllà dels aspectes històrics, socials i polítics dels fets, renoven a l'Altíssim la gratitud pel gran do de la fe rebuda, una fe que anuncia el misteri redemptor de la mort i resurrecció de Jesucrist, perquè tots els pobles de la terra tinguin vida en Ell». «La venerada imatge de la Moreneta del Tepeyac, de rostre dolç i serè, impresa en la *tilma* de l'indi san Joan Diego, es presenta com "la sempre Verge Maria, Mare del veritable Déu per qui es viu"», va dir el Papa.

«Actualment, mentre es commemora a diversos llocs d'Amèrica Llatina el bicentenari de la seva independència, el camí de la integració en aquest estimat continent avança, a la vegada que s'adverteix el nou protagonisme emergent que té en el concert mundial. En aquestes circumstàncies, és important que els seus diversos pobles conservin el seu ric tresor de fe i el seu dinamisme historico-cultural», va afegir el Pontífex i va convidar a ser sempre defensors de la vida humana i de la família, intensificant al mateix temps una tasca educativa vasta i capil·lar. Va citar alguns desafiaments que l'Església ha d'afrontar al continent, com ara la reconciliació i la fraternitat, la solidaritat i la cura del medi ambient, la misèria, l'analfabetisme i la corrupció, la injustícia, la violència, la criminalitat, la inseguretat ciutadana, el narcotràfic i l'extorsió.

«Des de la meua responsabilitat de confirmar en la fe, desitjo animar l'afany apostòlic que actualment impulsa i pretén la missió continental promoguda a Aparecida, perquè "la fe cristiana arrela més profundament en el cor de les persones i dels pobles llatinoamericans com a esdeveniment fundador i trobada vivificant amb Crist"», va assenyalar el document conclusiu d'Aparecida.

Un bisbe espanyol, arxiprest de Santa Maria la Major

SIC / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha nomenat Mons. Santos Abril y Castelló, de 76 anys, nou arxiprest de la basílica de Santa Maria la Major, una de les quatre basíliques majors de Roma. Amb aquest nomenament, el també arquebisbe titular de Tamada i vicecamarlenc succeeix el cardenal Bernard Law, que exercia el càrrec des de l'any 2004.

L'arquebisbe Abril y Castelló va néixer a Alfambra (Terol) i va ser ordenat sacerdot el 1960. És llicenciat en Ciències Socials i Dret Canònic. Es va incorporar al servei diplomàtic del Vaticà. Joan Pau II el va designar nunci apostòlic per a Bolívia el 1985, on va servir fins al 1989. Va rebre l'ordenació episcopal el 1985. Ha estat pro nunci apostòlic al Camerun, Gabon i Guinea Equatorial entre el 1989 i el 1996,

any en què va ser traslladat a Iugoslàvia. El 2000, Joan Pau II el va nomenar nunci apostòlic a l'Argentina, on va servir tres anys. El 2003 va ser designat nunci a Eslovènia, Bòsnia-Hercegovina i Macedònia.

El 2011 va ser nomenat vicecamarlenc, cosa que significa que serà l'encarregat d'assistir al camarlenc, el també secretari d'Estat cardenal Tarcisio Bertone, en el següent conclave i en l'organització dels funerals del Papa.

Mor el cardenal John Patrick Foley

SIC / Ciutat del Vaticà

L'11 de desembre va morir a Filadèlfia el cardenal John Patrick Foley, que durant 23 anys va ser president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, del Centre Televisiu Vaticà i de la Filmoteca Vaticana. El cardenal Foley, natural de Darby (Pennsilvània) va ser ordenat sacerdot el 1962 i el 1984 Joan Pau II el va cridar a Roma per fer-se càrrec de la pastoral de les Comunicacions en el Consell Pontifici. Així que va ser ordenat sacerdot, va començar els estudis en comunicació.

Com a sacerdot, va cobrir el Concili Vaticà II com a editor assistent de *The Catholic Standard and Times*. Va ser coordinador de la premsa de parla anglesa per a la visita de Joan Pau II a Irlanda i als Estats Units el 1979, i per al Sínode Mundial dels Bisbes realitzat al Vaticà el 1980. Durant la seva gestió al capdavant del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, va ser un dels gestors, des del 1987, de la creació de la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina. Va ser designat president de la llavors Pontificia Comissió de Comunicacions Socials el 1984, i va rebre l'ordenació episcopal el mateix any. Va seguir al capdavant de la Comissió quan es va convertir en Pontifici Consell des del 1988 fins al 2007. Va rebre gran quantitat de premis d'institucions catòliques i seculares per la seva tasca. Benet XVI el va crear cardenal el 2007 i el va nomenar gran mestre de l'orde eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem.

Federico Lombardi, portaveu vaticà, es va referir a ells amb paraules emocionades i de record cap a un prelat «admirat i estimat per la seva bondat i espiritualitat». En l'àmbit de les comunicacions socials, Lombardi va assegurar que «se sentia proper, col·lega i amic de tots els que treballem en aquest àmbit. Entenia i animava la nostra feina amb tot el cor».

Preu just per llibres i postals antigues, cartells, segells, soldadets de plom... Valoració sense compromís i, si vol, retirem els mobles.

Telefón: 695161272

Els Pastorets del Vendrell

DIES: GENER 15, 22 i 29 - FEBRER 5 i 12, a les 17 h

Teatre Àngel Guimerà

Informació i reserves: tel. 977 662 993

www.pastoretsdelvendrell.cat

Bonificació especial per a grups

**El 10% de la recaptació
total de la taquilla es
destinarà a una finalitat
benèfica**

Són... els Pastorets de Catalunya!

Madrid

La família cristiana, resposta davant la crisi social i econòmica

Els joves de la JMJ, protagonistes de la Festa de la Sagrada Família

Rosa María Jané Chueca
Madrid

El 30 de desembre, a les 14.30, tindrà lloc, un any més, a la plaça de Colón de Madrid, la celebració de la festa de la Sagrada Família, amb una eucaristia d'acció de gràcies per la família. La peculiaritat de la trobada d'enguany, de caràcter europeu, és que els joves de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) seran els protagonistes de la festa. Així ho va explicar Mons. Juan Antonio Reig, president de la Subcomissió Episcopal de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola, a la presentació de l'acte davant dels mitjans de comunicació: «Volem vincular la celebració de la Sagrada Família amb el fet que els joves que van participar en la JMJ puguin donar gràcies a Déu per haver nascut i per donar gràcies a les seves famílies. Ens volem unir a l'acte de gratitud dels joves que han participat en la JMJ amb els seus pares,

les seves famílies, per donar junts gràcies a Déu pel fet de constituir famílies cristianes.»

I és que enguany es vol posar en relleu que la família cristiana és la resposta a la crisi social i econòmica d'avui. Així, Mons. Reig va assenyalar que «estem convençuts que la família cristiana és la resposta a la crisi d'humanitat que vivim, a l'oblit de la gramàtica humana, per poder custodiar els valors essencials de la vida i perquè la crisi que viu Espanya necessita que aquells que puguin custodiar el do de la vida humana, puguin custodiar l'amor matrimonial i, des d'allí, obrir-se en generositat, atendre les persones que pateixen per diferents raons en aquests moments».

L'acte començarà amb les presentacions dels joves i les famílies procedents d'arreu d'Europa. Després començarà una processó en la qual la Mare de Déu serà portada per nombrosos joves i que deixarà pas a un Rosari en què

s'intercalaran testimonis i cants. A les 16.00 està previst que comenci l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, i concelebrada per bisbes espanyols i europeus. Com en edicions anteriors, Benet XVI es farà present amb un missatge enviat a tots els congregats.

La web www.porlafamiliacristiana.com estarà disponible amb nous continguts i informacions. La festa es podrà seguir en directe a través de diferents canals de televisió.

Aquesta eucaristia d'acció de gràcies també pretén ser una trobada de preparació per a la Trobada Mundial de les Famílies, que tindrà lloc a Milà del 30 de maig al 3 de juny del 2012.

Realitat preocupant

Mons. Juan Antonio Reig va aprofitar la seva compareixença davant de la premsa per presentar algunes dades sobre la situació social a Espanya. El prelat va recordar que «l'Església catòlica ha de trobar una postura activa per regenerar una societat que està emmalaltint greument».

El divorci va ser un dels punts de reflexió, sobre el qual va subratllar que «no és un progrés, és un fracàs, i encara es continua afirmant el divorci com a llibertat i progrés». També es va referir al descens de la natalitat: «L'Estat espanyol perd població, és un poble que no s'obre a l'esperança. Tenim la natalitat més baixa d'Europa i no es prenen les mesures per resoldre-ho. Baixa la població i es fa perillar la mateixa civilització cristiana. La solució que s'aporta, com ara la multiculturalitat i la pluriètnia, significa que perilla la nostra tradició des de l'humanisme cristià, que és el que Espanya aporta als pobles germans.»

Un altre tema tractat per Mons. Reig va ser l'avortament, una situació «dramàtica» a l'Estat espanyol: «No es pot sostenir com a cultura allò que destrueix directament la vida humana i la vida més innocent.» I també va ser molt clar en dir que «vull advocar per una defensa a ultrança de la dona i de la maternitat. No es tracta de culpabilitzar la dona, ni de desmerèixer gens una situació en què una dona es veu abocada a anar a una clínica avortista. Es tracta de promoure una cultura de la vida i de promoure tot allò que pugui acompanyar la dona perquè no tingui lloc el fracàs de la mort del fill».

El bisbe Reig va repetir que «volem fer la proposta de la família cristiana perquè el cristianisme ha despertat una

«L'Església catòlica ha de trobar una postura activa per regenerar una societat que està emmalaltint greument»

civilització de reconciliació i de perdó. La nostra voluntat és fer present, cada any, aquesta manera de viure, com una proposta positiva per sortir d'aquesta situació. El cristianisme aporta l'afirmació social del gran bé que implica la família».

Un aspecte que va voler aclarir el president de la Subcomissió Episcopal de Família i Vida és que «aquests actes no s'organitzen en clau política, no són actes contra ningú, sinó que estan afavorint el que entenem que seria pecat d'omissió si no ho féssim. Sabem on hi ha una resposta, que no és només individual, que no només fa bé a la persona en tot desenvolupament biogràfic de la seva vida: nens, adolescents, joves, adults, malalts, ancians, fins al moment mateix de la mort, sinó que, sabent que tenim una resposta aquí dins, el que volem és proposar-la». Segons Mons. Juan Antonio Reig, «vivim una mentida cultural que arrosseguem des de fa molts anys, que té darrere lobbies de pressió molt potents, minories que han sabut guanyar el camp de la cultura. Des d'aquí han aconseguit canviar el sistema legal del nostre poble i han estat afavorits pels polítics que, abstrerts dels veritables béns essencials de la vida, han retirat del llenguatge polític tot allò que dóna alegria al cor humà».

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ Amèrica i Àfrica: 233,11 € ☐ Missioner ☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 311 € ☐ Missionera ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Barcelona

Per un consum responsable i solidari

Per Nadal augmenten els regals procedents del comerç just

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Cada Nadal ens envaeix la publicitat que ens empeny a consumir d'una manera irracional i compulsiva. Davant d'aquest bombardeig publicitari, cada vegada té més força una altra manera de consumir. Es tracta del comerç just que promouen diverses organitzacions al nostre país.

Així, tenim la veu de Kidenda, un projecte de Càritas i la Delegació de Missions de Bilbao i Alboan, que treballen en la comercialització de productes de comerç just. Estibaliz Izaguirre, responsable de Kidenda, explica a *Catalunya Cristiana* que el comerç just «ens parla de justícia en un sistema comercial», ja que «promou unes condicions laborals i salari digne i just per a les persones treballadores; que hi hagi igualtat entre home i dona a la feina; no explotació infantil». Perquè un producte sigui considerat de comerç just ha de ser produït per organitzacions amb «un funcionament democràtic, establint espais de participació de les persones en la presa de decisions i buscar la inversió, de part dels beneficis, en el desenvolupament de la comunitat a la qual pertanyen». A més, assenyala Izaguirre, «cal que la producció respecti el medi ambient i que hi hagi transparència pel que fa a les estructures i activitats de l'organització de productes. Els productes han de ser de qualitat i aquestes condicions o criteris han de respectar-se en tot el cicle, des que es produeix fins que es ven».

Intermón Oxfam és una altra de les entitats que fa molts anys que sensibilitza sobre el comerç just. Dóna suport a 113 grups productors de l'Àfrica, Amèrica del Sud i Àsia, i els ofereix les eines i l'assistència tècnica necessària perquè s'incorporin al mercat internacional. Juanjo Martínez és responsable de l'Àrea d'Accés als Mercats del Departament de Comerç Just d'Intermón Oxfam. Per a ell, «el comerç just és una oportunitat de desenvolupament... si es fa d'acord amb unes característiques de justícia i dignitat, de no voler per als

altres el que no volem per a nosaltres i de pensar que el món s'ha de mantenir com a lloc en el qual tots tenim cabuda avui i les generacions futures».

Regalar solidaritat

En aquestes dates nadalenques és comú veure que moltes publicitats fan servir la paraula *solidaritat*, com si fos un valor comercial afegit. Segons la responsable de Kidenda, «la solidaritat és un valor humà i crec que hi ha molta explotació dolenta del concepte de solidaritat. La solidaritat requereix un compromís, una implicació personal, el fet de preguntar-se què puc seguir fent jo. El comerç just també és un compromís, un canvi d'actitud com a consumidors».

Per això, des de Kidenda se'ns convida a consumir d'una altra manera, perquè, com assegura Estibaliz Izaguirre, «la nostra manera de vida, l'economia i el model que perseguim està basat en el consumisme, en el seu "fer servir i llançar", en els articles de curta durada... i és un model insostenible que ens afecta les persones, el planeta, el medi ambient... Malauradament no som del tot conscients de la influència que hi té el nostre ser consumidors». Tanmateix, assegura que «fem passes cap al respecte del medi natural en el camí d'hàbits

de cara al reciclatge, la reutilització de residus... Hem de ser conscients de la procedència dels articles que comprem, quantes vegades han fet pel món abans d'arribar a les nostres mans, com han estat elaborats, si són o no són orgànics... No n'hi ha prou de mirar-ne el preu. És cert que en èpoques de crisi això és el més important en l'economia familiar, però a vegades val la pena preguntar-se què és el que realment necessito i pagar-ne el preu just».

Com comenta Juanjo Martínez, aquest comerç alternatiu denuncia greus situacions «en què anteposen els interessos econòmics d'uns pocs als drets humans i a la sostenibilitat ambiental. Són aquelles en les quals es vulneren els drets de la infància, de les dones, dels treballadors en general o, simplement, aquelles en les quals els pagesos i artesans no poden accedir a comercialitzar els seus productes en condicions justes».

«Regala el que és just» és el lema de Kidenda. Un missatge ens parla de justícia i solidaritat, de comerç just i de consum responsable. «No es tracta de comprar més, sinó de fer "compres amb justícia", de ser coherents, responsables en el consum i optar pel comerç just», subratlla Izaguirre. I afegeix: «El que és veritablement important és el compromís real i personal, el que ens du a ser consumidors subjectes en l'acció de comprar.» En aquest sentit, Juanjo Martínez indica que «el que és important és que els consumidors i consumidores apliquem a les nostres empreses i consum els valors amb els quals ens agradaria viure. Cal posar fre al consum desmesurat. Això es fa amb criteri. Preguntant-nos si es pot sostenir un ritme de producció així i, al mateix temps, sent conscients que la nostra elecció en la compra pot provocar oportunitats de desenvolupament».

Per això, Intermón Oxfam demana que aquest any regalem solidaritat. Comprant els productes que ofereix l'entitat, s'aconsegueix un desenvolupament per a les comunitats més desfavorides a Amèrica, Àsia i l'Àfrica, a través d'una relació comercial justa basada en el diàleg, la transparència i el respecte, que cerca una més gran equitat en el comerç internacional.

Cistella de Nadal en 3D

Aquest Nadal, Talking Design Studio, estudi de disseny i comunicació de Barcelona, posa en marxa la «Cistella de Nadal 3D», una manera molt creativa i solidària de felicitar les festes i, a la vegada, d'ajudar les famílies que més ho necessiten. Des del web www.lacestadenavidad3d.es, tothom qui ho desitgi pot col·laborar en aquesta iniciativa, que pretén proporcionar aliment a les famílies amb menys recursos a través de la Fundació Banc dels Aliments. La Cistella de Nadal 3D consisteix en un pòster d'una cistella amb una rica i diversa gamma de productes, unes ulleres de 3D per veure-la i gaudir-la aquest Nadal i durant tot l'any, i un número de participació en el sorteig d'una cistella real.

40 ena. EDICIÓ

TONA PESSEBRE VIVENT D'OSONA

L'ART D'UN POBLE

Dies de representació: 18, 25 i 26 de desembre de 2011, i 1, 6, i 8 de gener de 2012

Tots els dies a partir de les 6h de la tarda. Última representació a les 8h de la tarda,

com sempre, a la Falda del Castell de Tona

Tel. d'informació: 938124304, 938870223, 938124288

www.pessebre-vivent-osona.es

Kazakhstan

«Al Kazakhstan vivim la nostra fe des de la condició de minoria religiosa»

Mons. José Luis Mumbiela, bisbe d'Almaty, a l'Àsia central

Jordi Curcó

Segons l'informe de les Obres Missionals Pontifícies fet públic recentment, un dels 103 bisbes missioners que l'Església catòlica té arreu del món, Mons. José Luis Mumbiela, és de la diòcesi de Lleida. Nascut a Montsó fa 42 anys i ordenat a Lleida en fa 16, va arribar al Kazakhstan l'any 1997. El mes de març passat va ser nomenat pel papa Benet XVI bisbe de la diòcesi de la Santa Trinitat d'Almaty, antiga capital del país, i va rebre l'ordenació episcopal el 8 de maig. La diòcesi, que té una extensió de 711.000 km², està formada per la província del mateix nom i tres més, totes elles al sud-est del país, des del mar d'Aral fins a la frontera de la Xina. Amb una població de 6 milions d'habitants, compta amb 17 preveres que atenen les set parròquies que hi ha a la diòcesi, amb una població catòlica d'uns 50.000 fidels.

Quin va ser el motiu de deixar la diòcesi de Lleida per anar de missiонер a un país exsoviètic?

Senzillament vaig assabentar-me que la Santa Seu buscava sacerdots per anar a ajudar al Kazakhstan. Reconeix que sense saber gaire bé on estava situat el país i quines característiques tenia, vaig mostrar la meva disponibilitat a anar-hi, sempre que el meu bisbe, Ramon Malla, m'hi enviés. I així ho va fer.

Amb 42 anys, vostè és en l'actualitat un dels bisbes de l'Església catòlica més jove del món.

Això sembla, però com és obvi, és una cosa que passarà. Reconeix, però, que aquesta «curta edat» és un factor que em fa venir un cert neguit... tot i que confio en Aquell qui m'ha cridat.

El 9 d'octubre passat va celebrar l'Eucaristia a la catedral de Lleida amb el bisbe Joan Piris. És aquesta l'«altra catedral» de Mons. Mumbiela?

La meua catedral com a bisbe és la de la diòcesi d'Almaty. En aquella, com en la de Lleida, diòcesi a la que sempre he pertangut des del meu naixement, hi trobem l'altar mare del qual dimana la vida de gràcia per a la diòcesi. Quan algú és a casa i funda la seva pròpia família, la llar materna no es perd mai, tot i que adquireix una nova dimensió. Crec que, d'alguna manera, passa el mateix en aquest cas: Déu em deslliga canò-

El bisbe José Luis Mumbiela amb el bisbe Joan Piris a la sagristia de la catedral de Lleida el 9 d'octubre passat.

nicament de la meua diòcesi, però no històricament. L'Església és «comunió», no pas pels lligams jurídics, sinó en virtut dels camins de la vida que entrellacen tota la nostra existència.

Quin lloc ocupa Lleida i la seva diòcesi en el seu camí sacerdotal i ara episcopal?

La meua vida cristiana ha nascut i s'ha conreat sempre a la diòcesi de Lleida, que m'ha proporcionat l'escolta de l'Evangeli per conèixer millor Jesucrist, els sagraments que m'unien més a Ell, el testimoni de molts sacerdots diocesans, inclosos els màrtirs del meu poble, Mn. Nadal i Mn. Jordán, coneguts com els «Curetas de Monzón», que han estat exemple viu d'entrega sacerdotal en circumstàncies, de vegades, gens fàcils. Tal vegada l'anterior dimensió catalano-aragonesa de la diòcesi de Lleida, va ser també una imatge i una escola de la universalitat i maternitat de l'Església, que va més enllà de les fronteres geogràfiques o diferències lingüístiques.

En l'homilia de la missa que va presidir a la catedral de Lleida va dedicar unes paraules cordials al bisbe emèrit Ramon Malla. S'hi sent agraït?

El seu llarg període de servei pastoral a la diòcesi abraça tota la meua vida des del naixement fins a la meua marxa cap al Kazakhstan. Ell em va confirmar, em va ordenar diaca i sacerdot, va voler que anés a estudiar Teologia a la facultat de

«L'ordenació episcopal no és un simple canvi de funcions laborals, sinó una transformació encara més gran i una participació més íntima i plena en el sacerdoci de Jesucrist»

Teologia de Navarra, fins a acabar el doctorat, i va enviar-me a la parròquia de Fraga. Finalment, va creure convenient que, tot i la mancança de sacerdots a la diòcesi, anés a fora a servir l'Església del Kazakhstan. Com volem que no li estigui agraït? Els fruits de la seva acció pastoral i servei episcopal s'estenen ara fins les estepes de l'Àsia Central!

Quan li van comunicar que el Papa el nomenava bisbe d'Almaty, com va reaccionar?

Reconeix que els rumors que se sentien fins aquell dia no em feien content. Per això, quan em van comunicar oficialment el nomenament crec que vaig sentir com un cert esperit de «resignació». Però servim l'Església com ella vol que ho fem, amb la certesa que Déu no ens deixa anar de la mà, ens dóna la seva gràcia i ajuda necessària per portar endavant la nostra missió.

Ara ja fa set mesos que és bisbe. Ha canviat gaire la vida i el dia a dia apostòlic de Mons. Mumbiela?

Després d'estar els darrers cinc anys servint al Seminari Interdiocesà situat a 100 kilòmetres d'Almaty, la veritat és que la vida m'ha canviat radicalment en molts aspectes, inclosos els aspectes merament humans, no tan sols els apostòlics. Però el que més he notat és l'efecte de l'acció sacramental: la plenitud del sacerdoci que es rep en

l'ordenació episcopal no és un simple canvi «de funcions laborals», sinó una transformació encara més gran i una participació més íntima i plena en el sacerdoci de Jesucrist. Això, saber-ho en teoria és una cosa, però viure-ho... és una experiència que acaba de començar i que ja t'adones que depassa encara més les teves qualitats humanes. Com tota vocació, és un do immerescut i un misteri en el qual solament podem entrar-hi des de la humilitat responsable, la generositat disposada a nous sacrificis i un decidit esperit de servei que t'obliga a dilatar encara més els horitzons personals de la caritat.

Com viuen la fe els catòlics del Kazakhstan i països del voltant?

Sociològicament ho vivim des de la condició de minoria religiosa. En la nostra diòcesi, per exemple, entre una població de sis milions d'habitants i de majoria musulmana, els catòlics que assisteixen a l'Eucaristia dominical son uns cinc-cents entre les set parròquies que tenim. L'Estat és laic, i per això mateix l'Església tampoc no pot pretendre tenir una presència social rellevant. La vivència de la fe, en les nostres circumstàncies, està cridada a ser individual i col·lectiva, i tan joiosa com en qualsevol altre indret del món. D'altra banda, ser «sal del món» i «llevat en la massa» és una condició i vocació ineludible de tot fidel i comunitat cristiana. Procurarem posar els mitjans perquè amb l'ajuda de Déu, la «sal» no solament no es torni fada, sinó que pugui exercir tota la seva capacitat de transformació de la societat.

Bisbe i membre de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, què ha significat per a vostè aquesta pertinença?

M'ha ajudat a ser sacerdot diocesà al cent per cent. Bé, almenys això és el que procuro; després cadascú ha de barallar-se amb les limitacions personals, defectes i imperfeccions... Com a vocació específica de la meua vida sacerdotal, implica també un especial programa de vida espiritual i un impuls per ser fidel complidor de les meves obligacions de cristià i pastor, trobant en tot plegat no un «full de serveis», sinó el camí de la pau i de l'alegria que, mitjançant les dificultats, porta a la contemplació del rostre amorós de Nostre Déu.

Per acabar, ens plauria que volgués transmetre una salutació des d'Almaty a la seva diòcesi originària de Lleida.

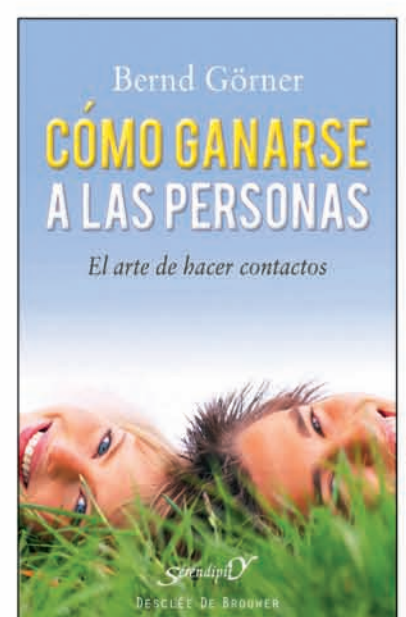
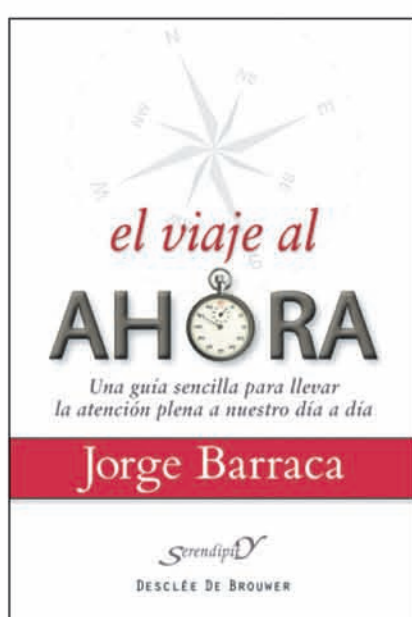
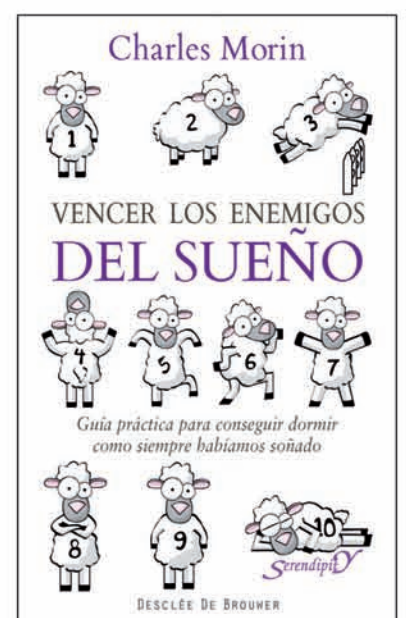
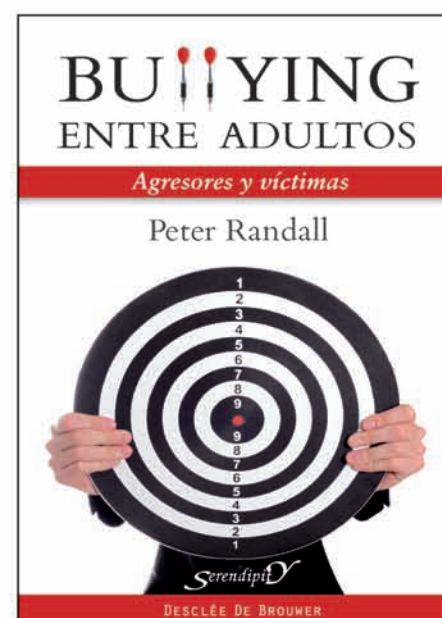
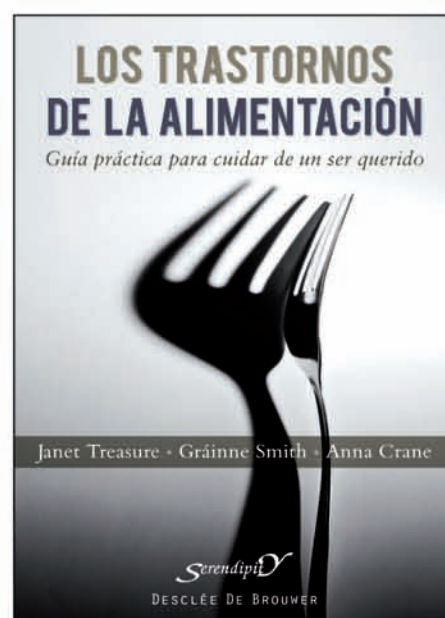
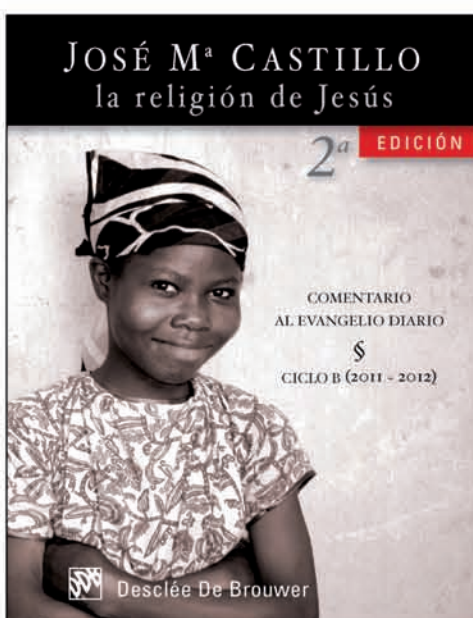
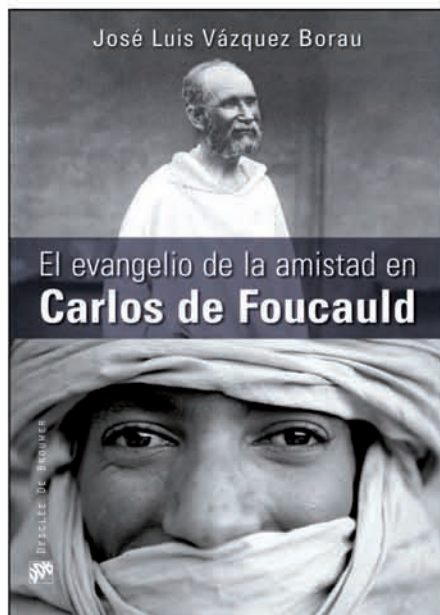
Aprofito l'avinentsa per agrair al bisbe Joan Piris la seva paternal amabilitat envers la meua persona. Sóc conscient de les seves preocupacions i del seu afany evangelitzador. Prego perquè el Senyor el beneixi, perquè el poble de Déu que li ha estat encomanat se senti refermat en la seva fe, segur i alegre en l'esperança i ardent i actiu en la caritat. Des de les vastes estepes de l'Àsia Central, us tindrà presents en les meves oracions.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

**Autèntica LLAR-RESIDÈNCIA, quatre places disponibles,
preu a negociar.**

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

- **JOSÉ LUIS VÁZQUEZ BORAU** El evangelio de la amistad en Carlos de Foucauld • **LÁZARO ALBAR** Hacia la orilla de Dios •
- **MARIANO BALLESTER** Meditación profunda y autoconocimiento • **LOLA POVEDA** Conciencia energía y pensar místico •
- **JOSÉ Mª CASTILLO** La religión de Jesús • **J. TREASURE - G. SMITH - A. CRANE** Los trastornos de la alimentación •
- **PETER RANDALL** Bullying entre adultos • **CHARLES MORIN** Vencer los enemigos del sueño •
- **JORGE BARRACA** El viaje al ahora • **ANA GUTIÉRREZ - PEDRO MORENO** Los niños, el miedo y los cuentos •
- **MIGDYRAI MARTÍN** Ganar perdiendo • **BERND GÖRNER** Cómo ganarse a las personas •

Cuba

Església a Cuba, una Església que es reinventa cada dia

El P. Alberto Reyes ofereix el seu testimoni en el llibre «Historia de una resistencia. Así se forjó mi vocación sacerdotal en la Cuba de Fidel Castro»

Mónica García

«On dos o tres es reuneixen en nom meu... allí n'hi ha un de seguretat de l'Estat.» Ho diu la Bíblia, somriu el P. Alberto Reyes Pías. Parla del seu país, Cuba, on exerceix el ministeri sacerdotal. Després d'estudiar a Cuba i a Roma, becat per Ajuda a l'Església Necessitada, Alberto Reyes va ser ordenat el 1996, dos anys abans de la visita de Joan Pau II a l'illa, i és testimoni de la vida quotidiana dels catòlics sota la mirada vigilant de Fidel i Raúl Castro.

El P. Alberto va néixer el 1967 quan els catòlics passaven por, «molta por» i estaven totalment callats. Quan no es podia dur cap creu, ni parlar en cap lloc públic de Déu per temor de ser acusat de proselitisme. A diferència d'altres règims comunistes, Fidel Castro va procurar que a Cuba no hi hagués màrtirs —n'hi va haver, però no gaires—, perquè sabia bé que són llavor de nous cristians. El poble cubà ni ho va tenir fàcil, ni ho té fàcil avui.

La pobresa i el desencant s'han apoderat del poble cubà.

uns feligresos li van demanar una missa pel dissident Orlando Zapata, mort a la presó arran d'una vaga de fam. Va celebrar la missa a les 7 del matí amb l'assistència de 7 o 8 persones i en el *memento* dels difunts va anomenar difunts. Pocs dies després un membre del Partit li va comunicar que l'opinió pública estava molt molesta pels fets. El sacerdot no es va fer enrere i li va respondre que ell feia la seva feina. «Nosaltres preguem pels difunts i si vostè em demana una missa pel Ché, jo la celebraré.»

«L'Església et perjudica»

Després del triomf de la Revolució Comunista el 1959, va arribar l'ofensiva contra l'Església. Els temples es van nacionalitzar i es van convertir en gimnasos, sales de ball o magatzems; la majoria dels religiosos van ser expulsats... de tal manera que a la diòcesi de Camagüey, a la qual pertanyia Alberto, van quedar 6 capellans, inclòs el bisbe. Sis capellans per a un territori de la mida de Bèlgica: impossible pasturar el poble cubà. Llavors es va fer famosa la frase «l'Església et perjudica» que va anar entrant a poc a poc en les ments de les persones perquè gradualment abandonessin les esglésies. Només hi van quedar els nens i la gent gran. Els catòlics a Cuba van créixer lluitant, per això quan algú preguntava a l'Alberto si era religiós, ell va aprendre a respondre «Sí, què passa? Eh? Et molesta?» L'Església havia estat desacreditada i ara també absolutament ignorada. Per això va tenir un efecte interessant: els que s'havien mantingut fidels després de la nacionalització de les propietats de l'Església i l'expulsió de religiosos van fer pinya. Es va crear un bloc monolític format per laics, sacerdots i bisbes. I això va impedir que el Govern aconseguís imposar una església a favor del sistema, tal com va succeir a la

Allò va passar, però l'Església continua en el punt de mira del Govern. Es pot anar a missa, organitzar processons prèvia autorització i fins i tot algun mitjà de comunicació en retransmet de tant en tant. «L'Església està més tolerada, però no sense persecució», puntualitza el sacerdot. En part perquè el Govern tampoc no vol gaires problemes. D'aquí que Raúl Castro manifestés públicament que no s'ha de discriminar a ningú per motius religiosos. Per la seva part, l'Església a Cuba mira molt bé què fa i què deixa de fer, perquè «cal recordar que a Cuba no hi ha estat de dret i que si t'arriba una acusació del Govern, tens totes les de perdre». El Govern està atent a tot el que es diu a les esglésies i els sacerdots mesuren les seves paraules. «No malgastem pólvora en salves», és la seva consigna. El P. Alberto explica què va passar quan fa poc

JESÚS I EL DIÀLEG ENTRE RELIGIONS

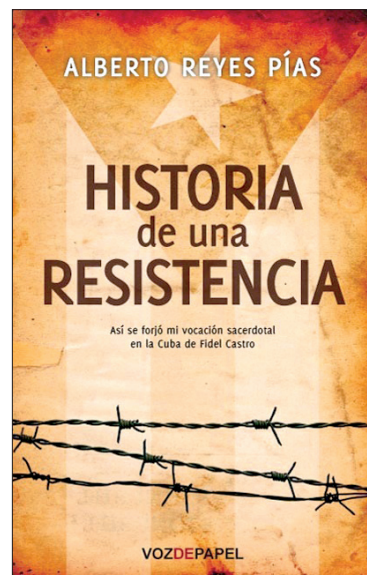
Una visió actual de Jesús en les diferents religions

15/01/12 Budisme	12/02/12 Islamisme
29/01/12 Judaisme	26/02/12 Cristianisme

**Gener i febrer 2012
6 de la tarda
La Passió
d'Esparreguera**

LaPASSIO
ESPARREGUERA
www.lapassio.net

ALBERTO REYES PÍAS és sacerdot i psicòleg en un país com Cuba on les llibertats són més escasses que els productes bàsics. A *Historia de una resistencia* narra com es va forjar la seva vocació sacerdotal a la Cuba de Fidel Castro. Primer la resistència de la comunitat catòlica i després la seva pròpia resistència a la crida de Déu al sacerdoti mentre cursava estudis de medicina a la Universitat de Camagüey. En la seva formació sacerdotal Alberto Reyes va rebre ajuda de la Fundació Pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) que ara n'ha volgut impulsar la història. *Historia de una resistencia* es pot adquirir a l'oficina d'AIN a Barcelona (C/ Lluís Antúnez 24, 2n 2a, Tel. 932 373 763 fc@ain-es.org) al mòdic preu de 10 euros (més despeses d'enviament).

Xina o com s'intenta fer actualment a Veneçuela amb l'«Església bolivariana». «Ser cristians ens va marcar, es va convertir en la nostra identitat i prenem consciència que tenia unes conseqüències», afirma el P. Reyes.

Pregueu per Cuba

Com està avui l'Església de Cuba? Ja no hi ha tanta pressió, però continua totalment menyspreada pel sistema. El P. Alberto es lamenta que «mal atén» set pobles a Camagüey, dels quals només dos tenen temple. Quan tot el poble —no només els catòlics, sinó tot— van recollir signatures demanant al Govern una autorització per construir una església (és a dir, quatre parets amb una creu) la resposta no va ser ni sí ni no. No hi va haver resposta. Els permisos per construir o reparar esglésies són escassos i si se n'atorguen, són per a l'Havana, la cara de Cuba per al món. El mateix va passar amb el vell cotxe del P. Alberto, que s'espatlla dia sí dia també, i del qual ell en diu la seva segona parròquia per les hores que hi passa. Canviar de cotxe significa també demanar autorització al Govern i... silenci. A l'Església no se li facilita res. És el pa de cada dia i per molt que Raúl Castro digui que no es pot discriminar ningú per la seva fe, al P. Alberto li han prohibit llogar autobusos per sortir amb els joves... «Tot i això, som una Església molt vital que ha après a no aturar-se i que es reinventa cada dia», assenyalava el sacerdot, «i per això hem anat amb els joves amb camions de

Construir avui una església a Cuba continua sent tota una odissea.

L'Església cubana s'ha convertit en punt de referència.

càrrega». Conseqüència: té pendent una esbrancada amb el partit. Curiosament, l'Església s'ha acabat convertint en punt de referència per al poble cubà, apunta el P. Alberto, recordant que va fer d'interlocutora per al problema dels presos polítics. «Si ve un huracà, la primera que busca, gestiona i demana per a la gent —tingui fe o no—, és l'Església.»

D'altra banda el papa Benet XVI ha anunciat la seva intenció de viatjar a Cuba l'any 2012. En preguntar a dos compatriotes del P. Alberto fugits de Cuba i residents a Barcelona sobre què s'espera d'aquesta visita, la resposta és unànime i taxativa: «No res.» Quin ha estat el problema —el pecat, precisa el P. Alberto— de Cuba? «El meu poble ha donat l'esquena a Déu. Era

una Església segura d'ella mateixa, orgullosa de tot el que havia aconseguit, que ho tenia tot... Tant, que es va oblidar Déu. I un poble que dona l'esquena a Déu no pot caminar. Cuba té moltes necessitats, moltíssimes. Però la més urgent és que pregueu. Si voleu fer alguna cosa per Cuba, pregueu perquè el meu poble giri el rostre envers Déu.»

MISSES A FAVOR DE L'ESGLÉSIA MÉS NECESSITADA

En el món, la manutenció i el treball pastoral de milers de sacerdots depenen dels nostres benefactors. En agraïment al seu donatiu, ells ofereixen una Missa per les intencions que ens indiqui. Donem suport a qui ho dona tot per l'Església i pels demás. Ells no poden sols i nosaltres no podem sense ells. Mantenint a un sacerdot, ajudem a tota la comunitat.

Informació i donatius:

93 237 37 63

La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Donatius deduïbles en la Declaració de la Renda.

Ajuda a l'Església Necessitada.

c/ Lluís Antúnez 24, 2º2ª - 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63.

www.ain-es.org

Dessitjo que es celebrin Misses per les següents intencions:

Envio..... € com Donatiu (Pot prendre com a referència el mateix estipendi que a la seva diòcesi)

Nom i Cognoms

Carrer

C.P..... Població

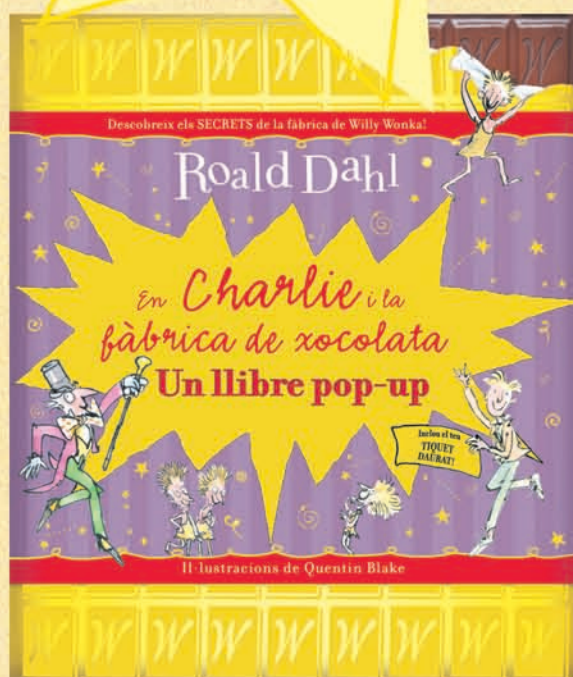
Província Tel.

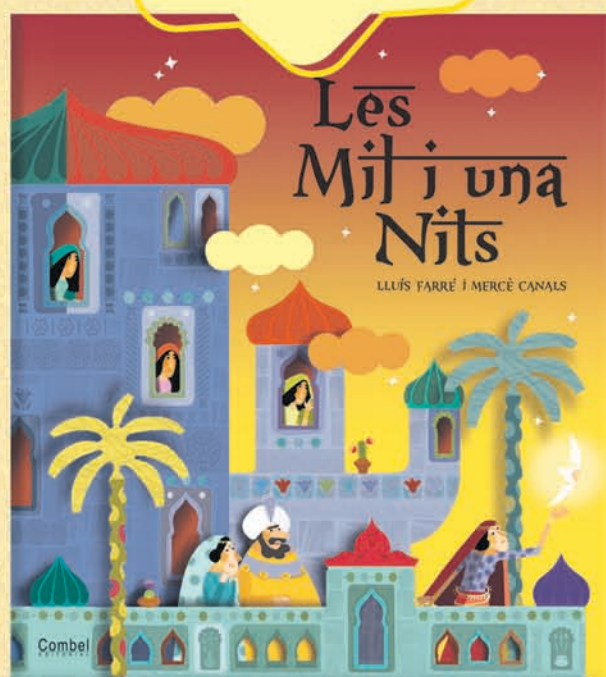
Ayuda a la Iglesia Necessitada
¡Tú eres su esperanza!

ELS MILLORS LLIBRES PER A AQUEST NADAL

La versió pop-up
del best-seller
de Roald Dahl

Nous i
espectaculars
pop-up per
a una
bonica història

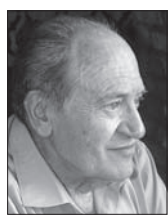

Planta els teus
aliments
d'una
forma
ecològica!

Combel
EDITORIAL

www.combeleditorial.com

Punt de vista

Ramiro Pàmpols
Jesuïta obrer jubilat

Quin és el missatge de Nadal en aquests temps difícils

Penso que no seria sa ni de bon gust aprofitar aquest temps de crisi per «carregar les tintes» vers un missatge moralitzador. El millor és agafar el toro per les banyes i encaixar tot allò que hi ha d'oportunitats en aquest nou escenari.

Jo, personalment, en trobo algunes. La primera i més decisiva és que aquesta crisi ens ajuda a analitzar a fons les mentides o les mitges veritats de les quals hem estat vivint fins ara. Sobretot les mitges veritats del món de l'economia. Jo no havia après mai tantes coses sobre economia com ara.

Però què dir sobre aquesta autèntica dictadura econòmica a la gent que en pateix les conseqüències? No puc dir altra cosa que allò que em sembla veritat: cal saber quin «enemic» tenim davant i no buscar-lo en els migrants, per exemple. D'entrada, crec que una visió clara de la realitat és alliberadora, i ens ajuda a apropar-nos a allò que és l'essencial en aquest tema: la llibertat de dir i de viure contra aquesta dictadura. Tant de bo que d'ara endavant fóssim capaços de lluitar junts nosaltres, els immigrants i els qui pateixen les conseqüències de la crisi, ben units, al costat dels joves «indignats» que pensen el mateix!

També, una convicció que ens volen fer empassar és que cal consumir, i com més millor. Cal que ens alliberem d'aquesta mentida i que tinguem l'experiència que es pot viure bé amb una vida més sobria. Aquesta convicció la vaig poder experimentar a Haití durant els anys que hi vaig viure: em feia falta ben poca cosa per viure dignament! El P. Arrupe, quan passava davant d'un gran centre

comercial, s'aturava davant dels aparadors i deia somrient: «De quantes coses puc prescindir!»

L'existència del Banc d'Aliments és també una bona imatge de solidaritat. Podem pensar que encara hi ha cors «de carn» com diu l'Escriptura que tenen presents els germans que no poden menjar tres cops al dia. I alhora és també una interpel·lació a les nostres consciències d'uropeus «privilegiats».

Per què ens costa tant instaurar el salari ciutadà, una mena de renda bàsica per a tothom que viu en la nostra societat benestant? De fet, l'Estatut de Catalunya (no aprovat!) ho recull.

Deixo com a punt final una consideració que els creients en Jesucrist hauríem de tenir al cor: Nadal és un fet històric contracultural. Com ho va ser tota la vida de Jesús. Com hem assimilat aquest missatge tan clar i extraordinari? Enfront de la pobresa de tanta gent que també ve a ser una realitat malauradament contracultural, hem d'oposar un nou estil de vida, una forma diferent de pensar la política, el bé comú. Pensar en la possibilitat real d'una nova societat, inspirada no en la competència ferotge sinó en la col·laboració, en el compartir, en la fraternitat.

Com deia J. García Nieto parlant de la utopia: «Allò que és possible hem de fer-ho un dia realitat.» El Nadal ens convida tossudament a aquesta utopia, denunciant els nadals de paper de plata, purpurina i regals. I abocar sobre aquelles i aquells que encara no viuen com cal, tot el neguit que pot aportar la nostra aferrissada contraculturalitat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

«Els fruits de la paciència»

Sant Cebrià, bisbe de Cartago, a mitjan segle III, fou decapitat. El que havia estat un gran convertit i un diligent pastor lliurà la seva ànima a Déu. Testimoni que la fe és un tresor pel que val apostar la vida.

El sant bisbe era un home íntegre. El seu gran amor a l'Església l'arrabassava i el seu caràcter esdevenia fort. És curiós que molts homes apassionats han escrit delicioses pàgines sobre la paciència. Cebrià no és pas una excepció. Escriví un tractat sobre «Els fruits de la paciència». En un temps que els cristians eren sotmesos a persecució.

L'escrit parteix del precepte del Senyor: «Els qui sofriran amb constància fins a la fi se salvaran.» Recorda també les altres paraules del Mestre: «Si us manteniu fermes en el que jo us dic, sereu de debò

deixebles meus, coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures.»

La glossa és vigorosa: «Cal que aguantem amb perseverança, germans dilectíssims, perquè admesos a l'esperança de la veritat i de la llibertat, puguem atènyer la veritat i la llibertat en si mateixes. El mateix fet que som cristians és cosa de fe i d'esperança, però, perquè la fe i l'esperança puguin arribar al seu fruit, cal la paciència.»

La realització de la vida cristiana, segons Cebrià, demana «l'expectació i la paciència», per tal que el cristià maduri. S'ha d'entendre el que esperem i creiem. La doctrina de sant Pau «ens avisa perquè no hi hagi cap impacient que pari l'obra, o les temptacions no desviïn o vencin algú en la meitat del camí de la lloança i de glòria, i es perdin els mèrits passats, quan les coses que ells havien començat no arriben a la seva perfecció».

L'apòstol ajuntà a la caritat la paciència i la perseverança. En efecte, la caritat requereix la paciència i la perseverança. «La caritat pot perseverar tenaçment, perquè ha après a suportar-ho tot.» Afegeix: «...no és possible mantenir la unitat i la pau, si els germans no fonamenten la tolerància mútua i si no custodien, per mitjà de la paciència, el llaç de la concòrdia.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Llibertat o imprudència

González Ruiz, quan va presentar el famós llibre *Palabra de hombre*, de R. Garaudy, deia que l'autor era un polític sense partit i un cristià sense església. La frase em va semblar genial, per això la recordo, i ve al cas com a continuació del que vaig escriure la setmana passada sobre aquells, entre els quals em compto, que no estan afiliats a cap organització organitzada de les que hi ha. Fidels de parròquia, sense que la seva incorporació representi estar constret o predestinat, per tenir el domicili en un territori determinat. Massa feble, per assegurar un compromís. I aquí volia arribar.

Malgrat que el nostre codi genètic és molt semblant al de molts altres éssers vius, ens en separen una sèrie de característiques a les quals en altres moments he fet referència: capacitat de llenguatge simbòlic, percepció de bellesa, intuïció de la transcendència, etc. En destaca una que crec fonamental: implicar-se. Sí, l'home és l'únic animal capaç de comprometre's. De triar deriva la necessitat d'elegir, i tingueu en compte que qualsevol opció suposa una renúncia. Voler acaparar totes les possibilitats, és una actitud quimèrica. Fugir del compromís, a més de ser orgull, provoca navegar a la deriva, sense goig ple de la vida. Perquè comprometre's és convertir la vida en una aventura apassionant. Qui no ho vol, és un simple consumidor o espectador.

El cristià ha d'intentar identificar-se amb Jesús, que li és model de vida, font d'ensenyaments i al qual ha de sentir com a amic, i deixar-se estimar i correspondre'l amb generositat.

Si heu arribat a aquest punt, segurament estareu empatxat de principis, ho lamento. Si n'he enumerat uns quants, és per no caure en errors comuns.

Qui no està afiliat a cap moviment no se sent manipulat, no perilla que perdi la seva identitat perquè li apliquin tècniques sectàries, però en algunes ocasions, se sentirà molt sol i desorientat. Per això vaig dir, a l'article anterior, que hauria de relacionar amb sacerdots triats lliurement, que compartís amb altres cristians, potser molt diferents, però identificats amb un mateix programa de servei.

Un sacerdot amic, pot ajudar, exigir i comunicar-li la Gràcia. A excepció d'això últim, una persona amarada de Déu, amb dots d'acompanyament, li pot ser útil en el mateix sentit. A l'Orient, la figura del *starets*, sovint un monjo ermità, i no prevere, compleix aquesta funció.

Però la vida del cristià no ha de transcórrer «a la babalà». S'ha de sentir implicat en activitats com la catequesi de nens i d'adults. També col·laborar en associacions com ara Càritas o Mans Unides, fer voluntariat, als hospitals o asils, en pelegrinatges o activitats a l'aire lliure, per esmentar-ne algunes que gaudeixen de crèdit.

El programa del «cristià de parròquia» acaba posant en pràctica aquestes idees? Encara que hom se senti molt avançat, no ha d'oblidar mai la base de tot progrés: l'almoïna, el dejuni i la pregària. La norma de l'almoïna no s'ha de fonamentar en el que sobra, sinó pel que hom gasta. Si compro molt per a aquestes festes, cal que doni molt als que pateixen mancances. Altrament em falta coherència cristiana. El dejuni no necessàriament ha de ser d'aliments. Abstenir-se de fumar o de beure, de passar temps excessiu amb la televisió o l'ordinador, són exemples molt d'avui dia. La pregària, bé sigui l'eucaristia dominical que no s'ha d'ometre mai, o bé la pregària individual a casa i en el recolliment, no podem deixar de cultivar-la.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Jesús, una infància sense edulcorants

Assegut en un banc de la capella del convent de Sant Damià, a prop d'Assís, contemplo una reproducció del famós Crist crucificat. L'entorn propicia el sentit de la intimitat, nodrit per la bellesa i la petitesa. Abans d'arribar-hi, quedo embadalit per la màgia dels colors tardorencs que brollen d'una vegetació abundant. La famosa creu representa una radiografia de la vida de Jesús. Hi ha dolor i mort, però no en constitueixen la darrera paraula. Faig un exercici de tornada al passat, fins a arribar a la infància del crucificat, motiu essencial del Nadal, festa que avui celebrem. Tenim la tendència d'edulcorar el passat. Amb tot, intento submergir-me, com en un viatge pel túnel del temps, en les claus evangèliques de la infància de Jesús, una infància gens fàcil: marginació, persecució, fugida, pobresa... Jesús, essència pura, no es deixa esquitxar per aquests esdeveniments que, a qualsevol de nosaltres, ens marcarien negativament. No hi ha un passat idíl·lic, sinó una vivència que transcendeix els límits de la situació concreta, difícil, dura, des de la mateixa genealogia que presenten Mateu i Lluc. Entre tots dos s'observen grans diferències, atribuïbles als destinataris dels seus escrits, però no pretenen amagar a la llista noms de reputació dubtosa, de reconeguts personatges gens recomanables, com els bastards Fares i Salomó. S'hi inclouen quatre dones, fet poc freqüent a les llistes de l'època. Tamar, que es presenta com una cortesana, i Rajab, prostituta de professió. Es recorda que Salomó va ser engendrat per David de la dona d'Uries, subratllant així el crim i l'adulteri del rei. No es purifica la llista. No hi ha engany ni maquillatge.

Les figures parentals de Jesús adquireixen perfils propis. Els plans de Déu introdueixen en la vida de la parella dificultats rellevants. Josep pensa repudiar en secret la seva esposa, perquè està embarassada abans de viure junts. En somnis, comprèn el que passa i accepta les indicacions de l'àngel. Mesos després, Maria i Josep estan de viatge per empadronar-se per complir l'edicta imperial. Jesús neix a la perifèria, perquè a la posada no hi ha lloc per a ells. Pastors i savis celebren el naixement del nen, però els poders establerts, en canvi, reaccionen amb violència. Una altra vegada, en somnis, Josep decideix fugir a Egipte per salvar Jesús d'una mort segura, que sí que tindran els anomenats innocents. Emigren a un país estrany. Maria recorda que Simeó li anuncia que una espasa li travessarà l'ànima. Josep, a través del llenguatge dels somnis, torna d'Egipte i s'instal·la a Natzaret, poblet d'una zona marginal. Quan Jesús compleix dotze anys, acompanya els seus pares al pelegrinatge anual a Jerusalem. Quan tornen cap a casa seva, després de buscar-lo a la caravana, no el troben ni entre parents ni amics. Tornen enrere, com pares angoixats que han perdut el fill. Després de tres dies de recerca incessant, el troben. Jesús continua sota la seva autoritat, però deixa veure que la seva missió transcendeix l'àmbit familiar. En el triangle familiar de Jesús, no manquen fets dolorosos i traumàtics, però existeix amor i espiritualitat. No es deixen apressar pels esdeveniments, malgrat que els viuen a fons. La biografia és una referència, però no té perquè ser una presó. En cap cas Jesús es mostra com a víctima inevitable d'un passat traumàtic. Així s'entén més bé la frase de la carta als Hebreus: «Ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar» (4,15). Bon Nadal als meus lectors! Sense edulcorants.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

El misteriós món dels infants

Quan arriba Nadal tothom pensa d'una manera especial en els infants. Festes, vacances, regals... Potser hi ha un món infantil de capricis i de moixaines. Fins i tot, massa en alguns casos. Però, a mi avui m'ha vingut al cap aquell altre món misteriós del patiment infantil. I no em refereixo en aquest moment a la fam endèmica dels països subdesenvolupats, aquells extrems de pobresa, malaltia i desnutrició que fereix la nostra sensibilitat quan surten als mitjans de comunicació. Em refereixo també a un altre patiment molt més proper i sovint conseqüència de la desestructura familiar i social dels més desafavorits.

Dos casos d'aquesta setmana que m'han portat a aquestes reflexions. Visitava una família monoparental en aquests moments —el pare està a la presó— i la mare, amb un munt de problemes psicològics i socials de difícil solució, s'ha de fer càrrec dels fills. Un d'aquests, de 10 anys, va ser retirat de la mare pels serveis socials encarregats de la protecció de la infància. I amb raó. Va suposar, de bon començament, un trauma per a aquell infant ja que, malgrat les dificultats de casa seva, estava molt unit a la seva mare. Després d'uns mesos sembla que està molt més adaptat a la nova situació. Surt els caps de setmana. Però, curiosament, amb la seva mare no vol parlar d'allò que viu durant els dies que passa al pis d'acollida. I, d'altra banda, també es nega a parlar de casa seva al pis. Ha fet dos mons separats de la seva vida que no vol barrejar de cap manera. Fins al punt de posar-se violent si es vol entrar en un d'ells des de l'altre. I jo em pregunto: quin misteri de dolor s'amaga en una ment de deu anys per produir aquesta divisió i aquest tancament?

El seu germà, ja adolescent, suporta també una càrrega massa feixuga per la seva edat: sent l'obligació de cuidar de la seva mare i d'amagar moltes de les coses que veu per tal que no portin conseqüències més greus. Els seus silencis, la seva mirada de tristesa infinita és l'única manifestació d'un dolor que els adults de l'escola podem endevinar malgrat que no digui res...

L'altre cas ens dona un bri d'optimisme que també vull comunicar. Avui, una nena de 12 anys m'ha dit a l'escola Cintra, on vaig a fer reforç escolar, una cosa que m'ha omplert d'alegria i d'esperança. Havien fet a la classe una avaluació del que havia estat el primer trimestre en aquesta escola de característiques especials. Jo la vaig felicitar per les coses tan positives que havien dit i va ser aleshores quan em va sorprendre amb aquestes paraules: «Per a mi ha estat un canvi a la meua vida. Aquí els professors no només ensenyen, sinó que t'ajuden a resoldre els teus problemes, estan per tu. A mi m'han ajudat molt en un problema que tinc. Fins que vaig arribar aquí jo sempre m'havia sentit una "m". I ara em sento persona.» Que fort que una nena de 12 anys s'hagi sentit d'aquesta manera i quina alegria poder donar-li una mica d'autoestima!

Zoom

Eduard Brufau

Hospital Sant Joan de Déu

L'Hospital Sant Joan de Déu, d'Esplugues de Llobregat, ha volgut celebrar d'una manera particular l'arribada de Nadal. Personal del centre, alguns dels nens ingressats i alumnes d'escoles del voltant han fet una «flashmob», que es pot veure a internet, per desitjar unes bones festes de Nadal als infants que pateixen malalties i les seves famílies.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Fill d'Abraham, fill de David...

Al cor de la Nit de Nadal desgranem l'evangel·li de la genealogia de Jesús (Mt 1,1-17) com a coronament de la llarga pregària de matines. En vull comentar tres aspectes, com a meditació i ofrena de Nadal.

Primer aspecte, d'abast catequètic. Aquesta lectura ens ensenya que, per comprendre Jesús, per arribar a Jesús, és a dir, a la benaurança de la salvació de Déu, no podem prescindir del camí de l'Antiga Aliança. Si no hem llegit a fons la Torà, els Profetes i els Escrits, no podrem entendre el missatge evangèlic proclamat pels àngels en la Nit santa, realitzat en Jesús, el Messies, Fill de Déu, Fill d'Abraham, Fill de David.

El segon aspecte, d'una teologia antropològica. La genealogia, cadascun dels seus noms, ens permet copsar la profunditat i l'abast del misteri de l'Encarnació. Molt més que el quasi sempre mal interpretat «folklore» il·lucà dels pastors, la menjadora i l'infant de bolquers. Què vol dir

que Déu s'encarna? Joan el Teòleg ho va dir amb una sola frase lapidària: «*O logos sarks egéneto*», el Logos, la Paraula, que era Déu, es va fer carn (Jn 1,14). Va assumir com a pròpia la nostra història humana, el nostre pelegrinatge de fe i d'esperança: la història, la fe i l'esperança de les generacions que hem desgranat fins arribar al Messies, aquestes tres generacions de catorze noms que amaguen un misteri diví i humà i que són sagrament del Crist. Déu s'encarna assumint el procés humà d'aquesta història, d'aquesta fe i d'aquesta esperança, assumint fins i tot el procés humà del pecat que no formava part del seu projecte inicial. I el tercer aspecte, més espiritual i pràctic. No hauríem de ser gaire propensos a creure en miracles i prodigis: és a dir, a renunciar a la nostra responsabilitat. No és aquesta la manera de fer de Déu, segons l'evangel·li de

la genealogia de Jesús. Més aviat hauríem de tornar a creure en la bondat de l'home i de la creació, i en l'horitzó que apunta ja al final del camí, d'aquesta escala dreçada per la fe dels nostres pares entre el cel i la terra, escala per on davalla el Messies fins a nosaltres, i per on pugem nosaltres fins al Messies. L'evangel·li de la genealogia és l'evangel·li del Déu discret que, en Jesús, el Crist, assumeix com a propi allò nostre, i que, amagant-se rere uns noms concrets, ens indica tot un tarannà eclesial, comunitari i humà. Un tarannà fonamentat en la confiança, en una mirada positiva sobre els altres i sobre el món. Perquè, comptant amb el Déu amagat i alhora present, som nosaltres els responsables del germà, i ens pertoca a nosaltres treballar per anar configurant el món més i més al projecte de Déu, ens pertoca a nosaltres portar la història endavant, fer que, la nostra història humana sigui també la història de Déu, el Nadal de Déu.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

La servitud dels mercats

Els polítics ens adverteixen que la democràcia actual, tal com la coneixem en el món occidental, està amenaçada per un poder transversal no democràtic que anomenem els mercats. En els darrers mesos, hem vist com han canviat constitucions i governs democràtics lliurement escollits pel poble per causa dels mercats. L'argument és clar: els mercats exigeixen una altra política, una altra gestió dels serveis públics. Ningú no s'atreveix a discutir-los. S'imposen com un destí cec i la sobirania del poble i allò que ha decidit a través de la seva participació a les urnes queda suspesa per causa d'aquesta tirania encoberta. En aquesta conjuntura, és particularment adequat llegir el document que ha publicat el Pontifici Consell Justícia i Pau, *Per una reforma del sistema financer i monetari internacional en la*

prospectiva d'una autoritat pública amb competència universal.

Quedo sorprès del poc ressò que ha tingut en la premsa aquest text que explora la necessitat de regular aquests mercats i de sotmetre'ls a principis ètics superiors com el respecte a la dignitat de la persona humana. Ens cal una economia al servei de la persona, una economia relligada a l'ètica. La globalització dels mercats i la seva plena i absoluta llibertat causa tota mena d'estralls en els pobles, en les famílies i en les persones individuals. Un món global reclama una ètica global.

En el text s'hi pot llegir: «La crisi econòmica i financera que està travessant el món convoca tots,

persones i pobles, a un profund discerniment sobre els principis i els valors culturals i morals que són fonamentals per a la convivència social.» S'hi critica el neoliberalisme globalitzat i es fa referència a la necessitat d'una autoritat mundial que pugui marcar les pautes als mercats. En una línia molt coherent amb el magisteri social de Joan Pau II i de la darrera encíclica de Benet XVI, *Caritas in veritate*, el document subratlla la necessitat d'una autoritat mundial consensuada que inspirada en aquests principis ètics pugui senyorejar el desenvolupament dels mercats. La persona és el bé superior, allò més digne de la creació i el mercat és obra seva i no la seva condemna. Cal recuperar, doncs, els principis personalistes d'una economia compatible amb l'ètica.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Calen savis d'orient

«No tot el qui cerca està perdut.» És una traducció d'una frase de J. R. R. Tolkien: *Not all who wander are lost*. A partir d'aquesta afirmació i donant-la per bona, podríem aventurar-nos a dir que algunes persones, quan es posen a buscar, és perquè han començat a endevinar que hi ha quelcom més o que el sentit de la seva vida pot ser perfectible.

No sé si hi ha una paraula per definir aquest tipus d'estat de recerca, sembla que se li diu així. Es tracta de moments en què la ment es fa preguntes i els sentits busquen experiències, estem inquiets i volem esbrinar alguna veritat o camí que ens sigui prou conseqüent com per enfocar-nos-hi.

Aquests dies de Nadal tenim una metàfora

preciosa per a aquest fet humà, una imatge que ens parla de l'estat d'orientar-nos o de buscar: els savis d'orient. Poden anomenar-se de diverses maneres, però ens referim a aquests personatges que ens porten el regal de la riquesa, del sentit de la vida i de la sanació, Melcior, Gaspar i Baltasar.

En un món trasbalsat com el nostre, possiblement una de les maneres més honestes de viure és posar-se en cerca i aparcar les aparents certes. I compte!, que poden ser certes aquelles que ens diuen que tot va malament!

D'alguna manera, si penséssim que estar en re-

cerca és saludable, quedar-se sense certes, tot i dur i dolorós, pot esdevenir un regal magnífic per anar més a fons en allò que, tot i ser evident, de vegades no veiem i no gaudim: la pobresa del pessebre. Els entranyables savis que tots els anys ens visiten carregats de regals, aquest any potser vindran una mica més lleugers, però sempre, ja ho sabem, ens porten el que més necessitem i no són les coses, sinó allò que representen. Ens calen molts savis, moltes persones que busquin i que facin una mica de silenci, ens cal també adonar-nos que nosaltres mateixos som aquells personatges carregats de regals i aquesta és una bona notícia! Perquè hem de buscar de fer el millor regal per a l'altre, que no són les coses, sinó allò que signifiquen.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Nadal als comerços

Felicitó els centres comercials que han cedit un espai al Nadal. Estels, parenoels, arbres nadalencs, àngels i guarniments de colors comparteixen amicalment els prestatges. Tanmateix, només els pessebres reflecteixen el veritable significat de la festa que celebrem: el Déu que neix n'és el veritable protagonista.

Ell ens podria fer aquest retret: «No és absurd que en una celebració s'oblidi el celebrat? Comenceu a caminar pel camí que us he ensenyat. No malbarateu el temps ni els diners en festes buides; més aviat considereu que Aquell que us va estimar de forma singular i perfecta es troba a punt de néixer al vostre món. No m'aparteu de vosaltres, no em postergueu com un atribut passat de moda. Estic amb vosaltres, continuo amb vosaltres i un convidat a unir-vos a mi. Només en mi trobareu el consol que necessiteu, només en mi hi ha la pau del cor i la joia perpètua. Veniu a mi, agenol·leu-vos davant de l'Amor que us salva perquè us doni nova vida i aconseguir el meu cel.»

CLARA JIMÉNEZ
Múrcia

Treball i felicitat

S'ha donat a conèixer un estudi confeccionat pel Centre Nacional de Recerca d'Opinió de la Universitat de Chicago, en el qual gairebé totes les professions considerades més gratificants comparteixen dues característiques: la poca remuneració econòmica i l'entrega als altres.

El treball del sacerdot encapçala la llista dels deu treballs «més feliços», seguit pel de bomber; un 80% d'ells afirma sentir-se «molt satisfet» d'ajudar la gent i fins i tot salvar vides en moltes ocasions.

Això reflecteix una vegada més que no són els diners el que dona la felicitat. Ni l'afany de lucre ni els béns materials, ni l'ansia de poder, fama o èxits mundans poden satisfer plenament. «La porta de la felicitat s'obre cap enfora», afirmava Viktor Frankl, recordant Kierkegaard. Hem de buscar la felicitat amb la mirada posada en l'esperit de servei, en aquest donar-nos als altres.

La gent no és feliç perquè no busca ni ha trobat Déu, l'únic capaç de satisfer les apetències infinites d'amor i felicitat que hi ha al cor humà. I recordem que Déu continua cridant, el que passa és que no troba respostes.

ELENA BAEZA
Màlaga

Com transmetre la cultura

Els infants fan servir ordinadors i tot tipus de maquinetes, però si no saben sumar sense, el seu cervell no desenvoluparà totes les capacitats. Poden sentir música, però si no saben gaudir del silenci, es perden la màgia de la vida. Poden veure centenars de pel·lícules, sèries i dibuixos animats, i ficar-se en la ficció com a protagonistes, però si no aprenen a gaudir

Una campanya extraordinària

Des del 12 de desembre passat i fins al 8 de gener de 2012, els familiars dels missioners poden posar-se en contacte amb ells per telèfon de forma gratuïta, trucant al 900 123 500. Els cooperants i missioners espanyols en missió humanitària a l'estranger poden així parlar gratuïtament amb els seus familiars gràcies a aquesta campanya nadalenca.

La Fundació Telefònica impulsa aquesta iniciativa, per setzè any consecutiu, en col·laboració amb la Coordinadora d'ONG per al Desenvolupament, l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres, les Obres Missionals Pontifícies i la Comissió Episcopal de Missions, amb la col·laboració d'Atento i del Servei 1408 de Comunicacions Internacionals de Movistar.

Per Nadal, una època de trobada i reunió amb els més propers, els missioners que no poden tornar a casa en aquestes dates segur que agraïen rebre per telèfon una mica de caliu familiar. Em sembla que és un motiu d'agraïment a Telefònica i a les entitats que afavoreixen aquesta possibilitat.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

llegint, tenen poques possibilitats de ser lliures, perquè no sabran pensar pel seu compte. Esdevindran éssers fàcils de manipular a través d'internet, de la televisió... i, per tant, estaran en el punt de mira dels qui posseeixen aquests mitjans. I si veuen segons quines posades en escena, no sé si es faran una idea adient del que és cultura, encara que com a broma, pot ser divertit. Però només això.

M. ROSA COLL COLOM
Barcelona

Llum i taquígrafs

En aquest moment en què veiem el futur del país tan compromès, hem de dir que a Espanya hi ha un sector que funciona: la Hisenda Pública. El 80% de la població hi estem totalment registrats. Hisenda sap el que guanyem i el patrimoni que tenim, encara que sigui modest. Res no s'escapa al seu ull registrador. D'altra banda, el 20% de la població té els seus assessors, societats i paradisos fiscals i, sota una sèrie de xarxes complicades, aconsegueixen enganyar la temuda Hisenda.

No dic que sigui dolent i innecessari el fet d'estar totalment registrats, però aquesta vigilància per omplir les arques de l'Estat hauria de tenir una compensació. Proposo que la transparència en l'ús d'aquest capital sigui com en els països escandinaus. El sou i el patrimoni de tothom qui té càrrecs en l'administració, des d'alts càrrecs del Govern fins al darrer regi-

dor municipal, es troba a l'abast de tothom. Conegudes aquestes dades, es podrien afegir al seu currículum i coneixements de la matèria que dirigirà.

Els comptes clars davant de l'ens públic evitarien el malbaratament i els enriquiments. Serien més difícils els escàndols que esclaten com bombolles d'aigua bullint. Escàndols dels quals es parla i es publica durant un temps i que després s'esvaeixen com un terròs de sucre en un got d'aigua.

JULIA HUICI
Barcelona

Manca de valors

S'ha convertit el benestar afectiu en una moda social? El costum de l'oci nocturn de les nits dels divendres i dissabtes, en el qual gairebé l'única diversió és la beguda i el consum de productes tòxics en quantitats exagerades, espatllen el present i també el futur de molts joves. Nombrosos adolescents descontrolats es fan malbé en tres camps: sexe, alcohol i drogues. Qui no pren alcohol i no es droga és considerat l'avorrit del grup.

El psicoanalista francès Anatrella afirma que l'educació dels joves s'ha fonamentat massa en el benestar i no en valors morals i culturals, que ajuden el mateix benestar.

JOSEFA SALES SAMIT
Barcelona

Justícia, no venjança

Fa dies que el meu cap dona voltes rumiant com n'és, d'horrible, tot tipus de violència. Com ara, que Gaddafi es mereixia un judici condemnatori, no un linxament, un odi acarnissat. És veritat que ell havia matat, torturat i ajusticiat moltes persones innocents, però això no justifica una actuació de manera tan mesquina.

Si volem aturar, de debò, tanta violència, lluitem per actuar amb justícia, mai amb odi o venjança.

MERCÈ GOMÀ
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Guadalupe

Vaig llegir recentment que la Mare de Déu de Guadalupe és la patrona dels moviments pro-vida i m'agradaria saber per què i quin significat té. Gràcies.

Efectivament és així. La raó d'aquest patronatge és perquè l'aparició de la Mare de Déu de Guadalupe, curiosament, presenta la Mare de Déu embarassada. Cal reconèixer que en els dissenys de Déu res no passa sense una finalitat. Sembla que aquesta imatge de la Mare de Déu embarassada va tenir una forta repercussió entre grups d'indígenes amb pràctiques d'infanticidi i, de la mateixa manera que la manifestació de la Mare de Déu de Guadalupe va marcar el desenvolupament extraordinari en l'evangelització de Mèxic i dels pobles d'Amèrica Llatina, també van aturar-se les pràctiques abans esmentades. Més enllà d'aquesta advocació em sembla adient pensar que el patrocini de Maria en aquesta causa pro-vida, que és un veritable signe dels nostres temps en el qual Déu ens interpel·la, es troba plenament justificat. En efecte, que potser no és Maria la Mare d'Aquell qui és la Vida per excel·lència?

La imatge de Maria embarassada té també per als nostres dies un gran valor pedagògic. En unes circumstàncies culturals en què ha proliferat la «cultura de la mort» i quan per a tants éssers humans la carrera d'obstacles més decisius en la seva vida (de fet, és una qüestió de vida o mort) té lloc en els primers nou mesos quan es troben a les entranyes de la mare, la imatge de Maria esperant Jesús resulta impactant. Ens recorda que el Fill de Déu, en fer-se home, comparteix també amb nosaltres, els seus germans, aquesta condició de vida que arrenca en la concepció i passant pel desenvolupament del fetus culmina en el naixement. Una vida que és humana des dels seus inicis i, per tant, personal, ja que és inconcebible el fet de pensar la realitat de l'ésser humà i la seva dignitat inalienable sense fer servir categories personals. Jo crec que aquí trobem el missatge més important i el significat de tota aquesta qüestió: som persones humanes des del mateix inici del nostre ésser i és inacceptable postular un moment, inexistent d'altra banda, en què l'ésser humà passaria de ser una realitat impersonal a ser persona.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Els catecúmens, nous fills de l'Església

Mn. Felip-Juli Rodríguez

La mare Església es deleix per engendrar nous fills a la fe, i el catecumenat és el procés ordinari per esdevenir cristians i el temps de «gestació» durant el qual infants i adults que han manifestat el seu desig de voler ser cristians es preparen per rebre els sagraments de la iniciació cristiana: el baptisme en el cas dels infants, i baptisme, confirmació i eucaristia en el cas dels adults. Recentment a diferents parròquies s'ha celebrat el ritu d'ingrés al catecumenat per a infants i adults que s'estan preparant per esdevenir cristians.

Davant de la impossibilitat d'algunes parròquies de dur a terme aquesta celebració, el Servei Diocesà per al Catecumenat, seguint l'itinerari del procés catecumenal i les orientacions del RICA (Ritual d'Iniciació Cristiana per a Adults), celebra aquesta cerimònia a la catedral. En el ritu d'ingrés al catecumenat, els infants i els adults manifesten el seu desig d'iniciar-se en la fe.

El dissabte 26 de novembre va tenir lloc per als infants la Jornada de Festa i Catequesi. S'inicià al matí al Col·legi de la Sagrada Família d'Urgell del carrer d'Avinyó amb jocs, cançons, festa i dansa per a tota la mainada. Paral·lelament va haver-hi una catequesi referent al ritu d'ingrés al catecumenat per a pares, padrins, familiars i catequistes. A continuació vam compartir un bon dinar i després d'una entranyable catequesi per als infants, els «grans» ens vam anar engrescant als cants i danses d'en Pau Tarruell, tot compartint amb la quitxalla l'alegria de la jornada.

Després d'una estona de descans per poder recuperar les forces, vam dirigir-nos tots junts cap a la catedral

on s'afegirien més infants d'altres parròquies. Al baptisteri, es va iniciar l'emotiva celebració del ritu d'ingrés al catecumenat, amb la signació al front i la imposició de la creu de Crist. Tot seguit, vam dirigir-nos en processó cap al presbiteri, on va tenir lloc l'escolta de la Paraula de Déu i l'entrega dels Evangelis als respectius catecúmens. Finalment vam acabar amb una fotografia tots plegats com a record d'aquesta celebració tan emotiva.

L'endemà, dia 27, l'Diumenge d'Advent, com ja és habitual, tingué lloc el ritu d'ingrés al catecumenat dels adults. Amb una senzill i entranyable cerimònia, els adults, amb presència dels seus mossens, catequistes acompanyants, padrins i familiars, van rebre la signació al front i la creu de Crist abans de dirigir-se en processó cap a dins de l'església on escoltarien la Paraula de Déu i rebrien els Evangelis. Vam acabar la celebració amb una fotografia de record i amb les signatures de catecúmens, padrins,

catequistes i mossens als expedients dels seus processos dins l'itinerari Catecumenal del Servei Diocesà per al Catecumenat.

El segon objectiu del Pla Pastoral 2011-2015, referent a *La Pastoral de la Iniciació cristiana*, demana en les seves propostes «que tots els membres de l'Església prenguin major consciència de la importància de la institució del catecumenat, que existeix a l'Església des dels seus inicis per a la iniciació cristiana dels no batejats» i «que els catecúmens siguin preparats en estreta col·laboració amb el Servei Diocesà per al Catecumenat per tal d'enriquir-los la formació tot oferint-los la dimensió eclesial de la vida cristiana». Tot això ens ajudarà a reflexionar sobre la importància del ritu d'ingrés al catecumenat, que expressa l'acolliment per part de l'Església dels qui han acceptat l'anunci de l'Evangelí i han estat moguts a la conversió inicial.

El cardenal arquebisbe Dr. Lluís

Martínez Sistach, en la seva carta pastoral *Feu tot el que Jesús us digui*, manifesta: «La nostra Església de Barcelona compta des de l'any 2002 amb un Servei Diocesà per al Catecumenat, que està plenament al servei de les parròquies i comunitats per ajudar els catecúmens que puguin realitzar un itinerari que els faciliti assolir la iniciació cristiana.» I afegeix que «és molt necessari que els rectors i sacerdots, amb motiu d'una petició del sagrament del baptisme per part d'un jove o un adult, segueixin els criteris i les pautes que estableix el Ritual per a la Iniciació Cristiana d'Adults».

Tots els catecúmens adults, amb els seus sacerdots, catequistes acompanyants, padrins i familiars, són convidats el diumenge 29 de gener del 2012 a participar del recés per a catecúmens que cada any organitza el Servei Diocesà per al Catecumenat al Seminari salesià Martí Codolar, predicat per Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona.

Aquest any, tal com ja és costum a la nostra arxidiòcesi, i dins del marc de la Missió Metròpolis, convocada pel Dicasteri per a la Nova Evangelització i en la qual participa Barcelona, el Sr. cardenal arquebisbe oferirà una catequesi a tots els catecúmens adults el l'Diumenge de Quaresma, que enguany serà el 26 de febrer del 2012, en el marc de la celebració del ritu d'elecció dels catecúmens, com a darrera etapa prèvia a la recepció dels sagraments de la iniciació cristiana (baptisme, confirmació i eucaristia) en les properes festes pasquals. Bo serà que tots els preveres tinguin molt present aquest acte tan important.

Podeu contactar amb el Servei Diocesà per al Catecumenat al Seminari diocesà: tel. 934 541 898.

No és ètic, però és legal

Pepa Fernández

Aquesta és una expressió que últimament he sentit molt sovint, sobretot arran dels escàndols financers dels últims anys.

Hem llegit i hem sentit com alts càrrecs d'entitats o empreses, públiques o privades, s'han fet i han cobrat uns plans de pensions i jubilacions astronòmiques, mentre que els seus empleats han hagut d'anar a l'atur o han vist com la seva pensió es reduïa o s'estancava. I quan comentes aquestes injustícies tan greus, i més que ho són ara en el temps de crisi que estem vivint, alguns et responen: «Això no és ètic, però és legal.»

Què vol dir això? És que les lleis humanes no han de ser ètiques? És que no es pot canviar una llei? Que no tenim un cos jurídic?

Jo em pensava que el cos jurídic d'un país servia per fer lleis justes; modificar-les si cal; anul·lar-les si han quedat obsoletes; vetllar pel ple compliment de les lleis. Però es veu que no és així. M'he adonat que sóc una

il·lusa. Creia que les lleis havien de ser ètiques, creia que es vetllava pel seu compliment. I a més es veu que és gairebé impossible, o costa molt de temps, modificar una llei, anul·lar-la o bé fer-ne una de nova.

En els temps actuals, en què se sap tot de tothom, com pot ser que persones que han estafat bona part de la població per lucrar-se, persones que s'han enriquit d'una manera immoral, vagin impunes pel carrer? Ja sé que se'm dirà que estan pendants de judici, però per què costa tant fer un judici a una persona que se sap del cert que és culpable? Per què no se li exigeix que retorni el que ha estafat?

Estem immersos dins d'una greu crisi econòmica i de valors i per a la persona que gairebé ho ha perdut tot (feina, casa...) això és una bufetada moral.

Per què no som capaços, en ple segle XXI, d'aconseguir que les causes injustes es resolguin el més aviat possible? Es van acumulant, dia rere dia, un munt de causes per jutjar, un munt de judicis en espera de sentència i a

vegades quan arriba la sentència, si és que arriba, ens diuen que els fets ja han prescrit. I el culpable continua passejant pel carrer amb el front ben alt i les espatlles cobertes. Què ens està passant?

Fa ben bé tres anys que estem en crisi i la cosa, de moment, no pinta massa bé. Amb tants experts com tenim en el món de les finances, no es podia haver pogut preveure la crisi i començar a posar-hi remei abans que fos massa tard? Ara la crisi actual ha esdevingut un malson per a una bona part de la població.

Seria un gran disbarat demanar a les persones o empreses que no noten ni notaran mai cap crisi per dura que sigui que destinin una quantitat econòmica considerable per ajudar el país a sortir de la crisi, sense que calgui retallar cap servei bàsic (sanitat, educació, cultura...)? Es podria constituir una associació de mecenes, formada per persones o empreses, que d'una manera altruista ajudés el país. Seria una bona acció per part d'aquestes persones,

però també un deure i una obligació com a ciutadans.

És Nadal. Temps de fer bons propòsits de pau, justícia, llibertat, amor, solidaritat, compromís... Però aquest Nadal, per a molta gent, serà un Nadal ben trist. La crisi, l'atur, l'habitatge, les hipoteques, la manca de noves perspectives... repercuten negativament en la vida de les persones.

Enguany potser sí que, com diu el poema de Joan Salvat-Papasseit, a l'hora de les postres, Jesús ens mirarà i, després de mirar-nos, arrencarà a plorar. Arrencarà a plorar en veure que al cap de vint-i-un segles de la seva vinguda al món encara no hem après a viure com germans. No hem après encara a viure en pau. No hem après a eliminar del món la guerra, la pobresa, la fam. No hem après a compartir els béns materials.

Aquests dies si coneixem alguna persona que pugui necessitar la nostra ajuda, no la hi neguem i així potser arrencarem algun somriure a l'infant que ha nascut a l'establia.

Com cada any, Catalunya Cristiana publica les poesies sobre temàtica nadalenca que ens envien els nostres subscriptors i lectors.

«La diada de Nadal»

La diada de Nadal,
la més Dolça i la més Plena.
Res en ella ens encadena,
la més Bella i Triomfal.

El bon Jesuset ens mira
esperant el nostre bes.
La Marona amb goig sospira
bell glatint son cor encès.

P. JORDI M. BOU SIMÓ

«Santa Nit»

La nit de Nadal
ens produeix alegria;
ha nascut un infant
que és fill de Maria.

El caliu d'aquest nadó
fomenta harmonia
amb molt il·lusió
despertem aquest dia.

La missió d'aquest nin
és l'esperit del Messies;
ho assimilem gaudint
creuant-se les famílies.

Nadales es canten
esperant una nova aurora,
els cristians es reuneixen
d'una forma que enamora.

Déu meu que és formosa
aquesta data tan amorosa,
gaudint del Salvador
que amb pau i amor n'és gloriosa.

En sortir l'albada
envolta la terra
d'un amor que ens agrada
revocant tota guerra.

La llum de Nadal
és pau i harmonia,
aquest amor ens complau
perquè ens serveix de guia.

SALVADOR PAÑELLA

«Nadalencia»

Desembre és un gust de pruna
que llisca sota la pell,
degoteig de clar de lluna,
dolçor de flors de pomell.

És nit de terra florida,
camperols del vostre hort,
treball de records i vida
de lligams de fruits ben forts.

Som llauradors de temences
sota un cel avui més blau,
alleugerint les sofrenes,
el plor d'un nen, crit de pau.

Nadal cerca llit i plat,
hoste de camins de neu,
amb sarró d'estel daurat.

CARME CATÀ

«El Nin que plora»

Mare! M'han dit a l'escola
que ha nascut un nin,
és rosset i plora...
No plora de fred ni de gana,
plora, ai pobret!, d'enyorança,
de manca d'amor,
que tot és disbauxa.
El poble no canta,
perquè hi ha traïcions,
ja no hi ha esperança...
Mare! També jo sé
que aquest Nin és gran
i que té una Mare
que l'acarana i li canta
i mirant la creu,
amorós ens salva.

CECÍLIA ARANÉS

«El pessebre de Nadal»

Quan Nadal arriba
és tradició
totes les famílies
que amen el Senyor
fan un bell pessebre
en el menjador,
de guix, suro o molsa,
llumets de color,
i amb tot de figures
de fang o de plom,
que de tan boniques
semblen de debò.
Quin goig un pessebre,
tresor de la llar,
monument i temple,
record divinal
d'aquella Nit Santa,
la Nit de Nadal,
que pastors i àngels
Glòria a Déu, cantant,
besaren les galtes
d'un Déu fet Infant.
Pastorets! Pessebre!
Joiells catalans,
feu-nos pell endintre
més bons cristians.
Figures de terra,
figures de carn,
que porteu a l'ànima
la flor de Nadal.

FRANCESC A. PICAS

«Respiros navideños»

Todo empezó...
en el cielo, una estrella,
camellos y magos peregrinando
a un humilde establo,
a un divino parto,
refugio parturiento, efímero,
de la Virgen Santa María,
madre del Mesías,
del niño Jesús nacido,
rodeado de pastores, reyes y animales.
Ya cantaron los gallos
anuncios de cantos navideños,
ya salieron las heladas, nieves y escarchas
y auroras cósmicas y solsticios.

¡Oh, peregrina y añal Navidad!
Festejada por cristianos y laicos,
de rezos, liturgias en iglesias y templos,
de comilonas, ayunos y llores,
de jolgorio y cantos en calles,
iluminada de silenciosos y polícromos colores,
decorada de figuras, belenes,
árboles y abalorios,
imanes de adultos y niños.

Gloria al Jesús niño, unigénito y nazareno,
gloria al mensajero de paz, amor y caridad,
a los enfermos, a los parados,
a los indignados, a la «moderna» humanidad.

JESÚS MUÑOZ GIL

«Nadal negre, Nadal blanc»

Per l'Advent que prepara el Nadal
m'assec sobre la cendra
vestit de sac negre esguitzat.
Tamps de conversió penitencial.
Però el sarró dels germans sense treball
està buit, negra esperança
per viure com cal.
Cada aturat és un badall
de son, plor, fam...

Que els nostres torrons sàpiguen a sal
i el xampany a gust de vinagre
si no compartim amb els pobres,

de la taula de l'alegria, el flaire.
El Jesús que neix a Betlem
rep de Maria i els pastors
cascades d'amor i presents.
La nit de Nadal raja alegria.
Despengem les lires i cantem:
«El Nadal serà blanc
amb arc iris d'Orient
de Mags esplendents
que curen la crisi de l'economia
i dels valors!»

JOAQUIM BLANC

Paraula i vida

Nadal ens ha de fer més humans

La festa cristiana més popular de tot l'any és sens dubte la de Nadal, que aquest any s'escau en diumenge. Nadal és la commemoració del naixement del Fill de Déu en carn humana a Betlem. Sant Pau ho diu a la seva carta als Gàlates: «Quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills.» Nadal és el començament de la manifestació de Déu en Jesucrist, que neix pobre i humil en una menjadora a l'establia de Betlem. Nadal és la manifestació d'un Déu solidari amb el món. Sant Pau, en la seva carta a Titus, ho expressa amb unes paraules plenes de sentit: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes.»

Nadal inclou un misteri de fe, però també inclou un missatge profundament humà, i això pot explicar el pregon arrelament social d'aquesta festa, també en la nostra societat tan secularitzada en molts aspectes.

Amb raó el Concili Vaticà II afirmà, en el seu docu-

ment sobre les relacions de l'Església amb el món, que «en realitat el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat. Crist, revelant el misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la seva vocació altíssima».

Quan la humanitat de Déu s'ha manifestat en Jesucrist, aquesta veritable imatge de l'home ha de canviar alguna cosa dins nostre. Ens ha de fer més humans. I no solament els dies de Nadal. Perquè la vocació de la persona humana és sobretot l'amor: l'amor rebut i l'amor ofert. Només en aquesta experiència l'home pot trobar el sentit més profund de la seva vida.

Per això, la gràcia de la festa de Nadal hauria de ser la de fer-nos a tots més humans, més fidels al disseny de Déu sobre nosaltres, més solidaris amb els qui pateixen fam i set, amb els malalts i els pobres, aquí i arreu del món. Una globalització de l'amor, com ens ha recordat Benet XVI en la seva primera encíclica.

En aquest Nadal d'un temps de crisi econòmica,

tots som invitats a viure la solidaritat com a expressió de la fe cristiana, que és un dels objectius de l'arquebisbat de Barcelona. I em plau agrair l'augment de la solidaritat per part de les parròquies, de Càritas, de les institucions eclesials i de moltíssimes persones que, com a voluntàries i donants, fan més suau el sofriment de moltes persones i famílies a causa de la crisi actual. L'Església, per mitjà de Càritas i d'altres institucions, s'esforça a fer tot allò que els seus mitjans li permeten de fer, però també demana que les càrregues de la crisi siguin assumides per tots i no només pels sectors més fràgils de la societat.

Davant d'aquest Nadal em sembla oportuna la invitació a viure intensament l'amor envers els germans, imitant el Senyor que va néixer pobre a Betlem per amor a tots. Ell es féu home perquè nosaltres esdevinguéssim fills de Déu. Aquest és un missatge de Nadal que podem oferir a moltes persones que no coneixen a Jesús.

Us desitjo un sant i joiós Nadal amb l'austeritat de la cova de Betlem.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Nadal en diumenge

En aquests dies de llums i festa hem meditat unes frases de l'evangeli que resulten emocionants i que han commogut generació rere generació: «També Josep [...] va pujar des de Natzaret de Galilea a Judea, al poble de David, anomenat Betlem, per inscriure's amb Maria, la seva esposa, que esperava un fill», i continua: «I va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc a l'hostal» (Lc 2,4-7). L'Església celebra cada setmana com a festivitat el diumenge perquè és el dia en què va ressuscitar Jesucrist, però enguany el dia de Nadal cau també en diumenge. És, doncs, festa, podríem dir, per partida doble: celebrem el naixement de Jesús i la seva resurrecció. I entre aquests dos esdeveniments s'emmarca la vida de Crist, encara que es va aparèixer també ressuscitat durant uns dies.

Va néixer a Betlem i va morir a Jerusalem. La distància és d'uns vuit quilòmetres. La geografia de la vida del Fill de Déu fet home crida l'atenció pel

fet que sigui tan reduïda. Els seus deixebles es van estendre aviat pel món i van arribar a Roma, a Hispània, a l'actual Turquia, i sembla que fins a l'Índia. Però Jesús va recórrer Palestina, a peu o amb ruc, visitant les poblacions de Judea i de Galilea, travessant la llavors difícil —per als jueus— Samaria.

Aquesta contenció viatgera de qui va portar un missatge de Salvació al món sencer té algunes lliçons per a nosaltres: a qualsevol lloc on estiguem, en la nostra vida senzilla, ordinària, podem trobar Déu i fer la seva voluntat.

La vida de la Sagrada Família ens ofereix la mateixa lliçó. Maria era a casa seva de Natzaret quan va rebre el missatge de l'arcàngel. Alguns pintors renaixentistes, amb bona fe, l'han pintat com si l'aparició l'hagués sorpresa agenollada en un reclinatori, com si a casa tingués un oratori particular. El més probable és que fos una jueva devota, que feinejava amb el cor posat en Déu i en Josep, el fuster, que tampoc devia fer grans desplaçaments fora dels que reque-

ria servir els clients de l'entorn.

Els temps actuals són molt diferents. El primer Nadal va passar silenciosament, en un estable, sense cap altra remor que els passos d'uns pastors que van anar a veure el nadó. Avui el Nadal s'anuncia als carrers des de fa unes quantes setmanes i les agències de viatge despatxen bitllets a les destinacions més llunyanes.

No és ni millor ni pitjor. Un pot quedar-se a casa o fer la volta al món. El que s'espera del Nadal és que Jesús —en la circumstància en què estiguem— neixi de nou en el nostre cor, que trobem temps per a meditar aquesta entranyable bona notícia, que siguem particularment sensibles amb els qui «no troben lloc a la fonda»...

Aquesta contemplació del misteri ens tornarà l'alegria si l'havíem perduda, i si la tenim ens convidarà a fer-ne partícips els altres. «Alegreu-vos», van dir els àngels als pastors, i això hem de fer també nosaltres. Us desitjo a tots uns santes i felices festes de Nadal.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI 2)

TEMPS DE NADAL

(SALTERI: SETMANA 1)

DESEMBRE

25. DIUMENGE

Nadal del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DILLUNS

Sant Esteve (F), *Vermell*. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-59 / Salm 30 / Mateu 10,17-22. Barcelona: Aniversari òbit bisbe Narcís Jubany.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

27. DIMARTS

Sant Joan Evangelista (F), *Blanc*. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8. Barcelona: Aniversari ordenació episcopal Lluís Martínez Sistach.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teodor, monjo; Santes, Nicaret, vg.

28. DIMECRES

Sants Innocents (F), *Vermell*. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 123 / Mateu 2,13-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abel; Santes, Dòmina, vg. i mr.

29. DIJOUS

Octava de Nadal, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,3-11 / Salm 95 / Lluc 2,22-35. O bé: *Sant Tomàs Becket (ML)*, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, David, rei; Tròfim, b.

30. DIVENDRES

La Sagrada Família (F), *Blanc*. Lectures: Gènesi 15,1-6;21,1-3 / Salm 104 / Hebreus 11,8,11-12,17-19 / Lluc 2,22-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Mansuet, mr.; Rainer, b.; Fèlix I, p. i mr.; beat Raül, ab.; Santes, Anísia, mr.

31. DISSABTE

Octava de Nadal, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,18-21 / Salm 95 / Joan 1,1-18. O bé: *Sant Silvestre (ML)*, *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabinià, b. i mr.; Santes, Coloma, vg. i mr.; Melània la Jove.

Lectures bíbliques

Nadal del Senyor

Lectura primera

Is 52,7-10

*D'un cap a l'altre de la terra
veuran la salvació del nostre Déu*

Lectura del llibre d'Isaïes:

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu totes el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

Salm responsorial

97

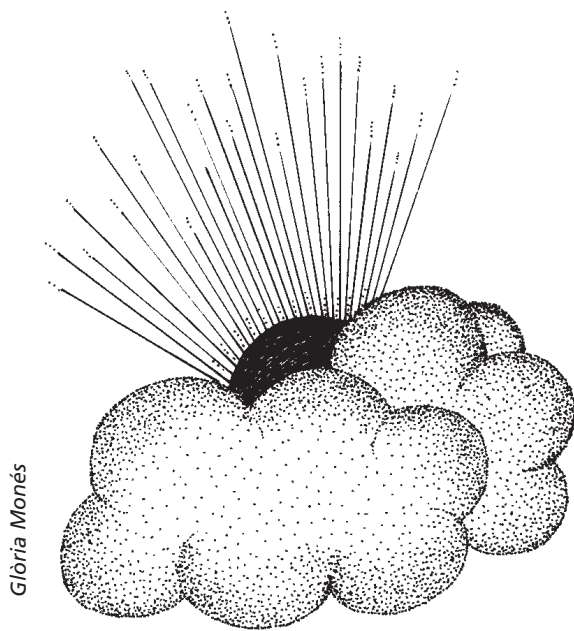
Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva drete i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R. *D'un cap a l'altre de la terra
tothom ha vist la salvació del nostre Déu.*

El Senyor ha revelat la seva ajuda
i els pobles contemplen la salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra
la salvació del nostre Déu.

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

Glòria Monés

Lectura segona

He 1,1-6

Déu ens ha parlat en la persona del Fill

Lectura de la carta als cristians hebreus:

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell, que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acabada

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

Nascut entre els homes marginats

Entre la nit i el dia de Nadal llegim avui el relat de Lluc sobre el naixement de Jesús i l'anunci als pastors. En l'anunci del naixement, una sèrie de variants del còdex *Beza* respecte del text estàndard sobretot pel que fa a l'ordre dels versets posen en relleu l'intima connexió entre David, Josep i el naixement de Jesús: «Va pujar també Josep, partint de Galilea, de la ciutat de Natzaret, en direcció a la terra de Judà, a la ciutat de David que s'anomena Betlem, a censar-se amb Maria, que estava compromesa amb ell i estava encinta, pel fet de ser ell de la casa i de la pàtria de David. Però quan ja hi pervenien, es completaren els dies en què ella havia de donar a llum...» (Lc 2,4-6), mentre que el text normal confereix gran solemnitat a l'anunci del naixement: «...que s'anomena Betlem, pel fet de ser ell de la casa i de la pàtria de David, a censar-se amb Maria, que estava compromesa amb ell i estava encinta. S'esdevingué que, mentre ells eren allà, s'acompliren els dies...» Lluc-Beza confereix així pedigrí al naixement del Messies que tingué lloc en la clandestinitat, al marge de la societat, en una menjadora d'animals, «atès que no hi havia per a ells cap lloc a l'estança de dalt». Els àngels donen als pastors «el senyal», amb article, perquè puguin identificar «el lloc» on ha nascut l'infant que els ha d'alliberar de la marginació que pateixen «vivint al ras», fora de la societat, pel seu contacte amb animals: «I que aquest, per a vosaltres, sigui el senyal; trobareu una criatura, embolcallada, en una menjadora.» Una altra variant dóna raó del títol: «Succeí que, quan els àngels s'allunyaren d'ells cap al cel, també els homes, els pastors, es digueren els uns als altres...» Ara resulta que «els homes» que reben la bona notícia no són els *Homo sapiens* instal·lats a «l'estança de dalt», sinó els marginats que viuen «al ras». «L'estol de l'exèrcit del cel» i «els homes, els pastors» sintonitzen en la mateixa lloança.

l'obra de purificació dels pecats s'ha assegut a les altures, a la drete de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat»? I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill»? Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

Al-leluia

*Neix la claror d'un dia sant:
veniu, pobles, adoreu el Senyor,
que avui ha baixat a la terra una gran llum*

Evangeli

Jn 1,1-18

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la.

[...]

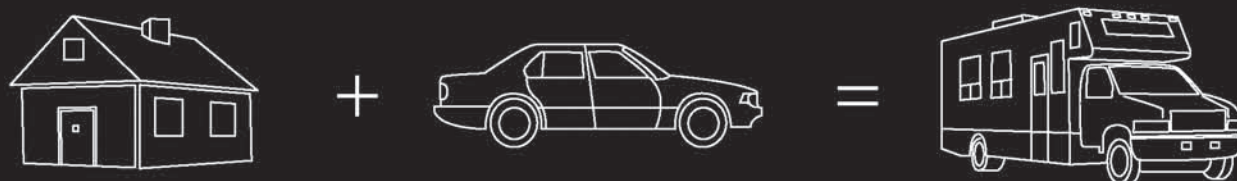
Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix.

El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

[...]

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca

THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Mare de Déu

El títol central

Estem tan acostumats a parlar de Maria com «la Mare de Déu» —i és bo que sigui així— que hem arribat a formar, amb aquest títol, una sola paraula referida a les imatges. Per exemple, quan parlem de les «marededéus» trobades, etc. Hi ha un risc que el títol marià per excel·lència perdi quelcom de la seva grandesa. Els dies de Nadal són especialment adients per retrobar tot el que signifiquem quan diem a Maria que és la Mare de Déu. No sols perquè vuit dies després de Nadal, el dia 1 de gener, està dedicat en la litúrgia romana a celebrar la Maternitat divina de Maria, sinó perquè el misteri de Nadal implica necessàriament la presència de Maria com una protagonista essencial, per designi diví, de l'Encarnació del Verb.

Anomenar Maria mare de Jesús és l'obvietat dels evangelis. Les representacions més antigues de Maria la mostren precisament en aquesta condició de mare. Per exemple, en les freqüents representacions de l'adoració dels mags, o en la que és, potser, la primera de totes les imatges: la pintura de les catacumbes de Priscil·la, a Roma, que representa Maria amb l'infant (segle II). La fe cristiana en Jesús com a «Senyor», i com a Fill de Déu, ressona en l'evangelí de Lluc amb l'exclamació d'Elisabet: «Qui sóc jo, perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?»

Un títol discutit i aclamat

En la història de l'Església, els segles IV i V apareixen com el temps de les grans controvèrsies teològiques sobre la comprensió de la persona de Jesucrist, per bé que les qüestions que es plantejaven havien sorgit ja en el segle I, com testimonia la literatura joànica del Nou Testament, especialment les cartes de Joan. Es tractava, aleshores i després, de cercar explicacions, més enllà de la fe, a la realitat de Jesús: és veritablement Déu?, és veritablement home? El testimoni dels evangelis es refereix a una «aparença», o de veritat es parla de Déu quan es parla de Jesús? Si Jesús és el Fill de Déu, ho és des de la seva concepció en el si de Maria, o només des del moment del baptisme fins a la creu?

Aquestes preguntes tenen resposta ferma en els textos citats de l'evangelí i les cartes de Joan. Però ressorgiren en el segle V en el context de les escoles teològiques de les esglésies d'Antioquia i d'Alexandria, i eren d'alguna manera un rebrot de la gran crisi arriana del segle anterior, quan una gran part de bisbes i de fidels van dubtar sobre la veritable divinitat de Jesucrist. El concili de Nicea (325) fou aleshores el gran acte d'afirmació de la fe original, però l'acceptació no fou unànime, amb greus problemes per a l'Església durant segles.

La discussió del segle V portava a dos esculls: o

bé en Jesús hi havia dues persones —el Fill de Déu i el Crist nascut de Maria—, o bé la humanitat de Jesús no era íntegrament tal, sinó absorbida per la divinitat. El primer escull el va plantejar Nestori, de l'escola d'Antioquia; el segon, un monjo, Eutiques. Sembla que la qüestió es debatia al començament en l'àmbit acadèmic, però de manera sobtada va entrar en la consciència dels fidels, quan un predicador, seguint la doctrina nestoriana, va negar que es pogués anomenar a Maria, tal com es feia pacíficament, amb el títol de *Theotokos* (terme grec, equivalent a engendradora de Déu, mare de Déu); calia dir solament *Xristotokos* (terme grec equivalent a engendradora de Crist).

La reacció de rebuig i de protesta enfront d'aquest plantejament fou un cas exemplar del sentit de la fe per part del poble cristià, amb els seus pastors. Fou en el concili d'Efes (431) quan els bisbes, reunits en l'Esperit Sant, confirmaren la fe de l'Església en Jesucrist, veritable Déu i veritable home en la unitat d'un sola persona, la del Fill de Déu. Sant Ciril d'Alexandria explica entusiasmat l'aclamació dels pares conciliars envers Maria com a veritable Mare de Déu, perquè Crist és veritablement el Fill de Déu etern, engendrat com a home en el si de la Verge Maria.

Quan diem «Mare de Déu» aclamem certament Maria, però alhora estem fent un acte de fe en la veritable identitat de Jesús, Déu i home vertader.

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Lectures de la Nit de Nadal

Lectura primera

Is 9,1-6

Ens ha estat donat un fill

Lectura del llibre d'Isaïes:

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui viuen al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian. Les botes dels soldats que marquen el pas i els mantells revolcats en la sang seran cremats i el foc els devorà.

Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: Conseller-prodigis, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau. Serà immens el principat, la pau no tindrà fi en el tron de David i en el seu regne, fonamentat i sostingut, des d'ara i per sempre, sobre el dret i la justícia. Això és el que farà el zel del Senyor de l'univers.

Salm responsorial

95

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor arreu de la terra,
canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. *Avui ens ha nascut un salvador,
que és el Messies, el Senyor.*

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat,
confeu a les nacions la seva glòria,
confeu a tots els pobles els seus prodigis. **R.**

Lectura segona

Tt 2,11-14

*S'ha revelat l'amor de Déu,
que vol salvar tots els homes*

Lectura de la carta de sant Pau a Titus:

Estimats: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest

món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatarnos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé.

Al·leluia

Lc 2,10-11

Us anuncio una gran alegria: Avui ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.

Evangelí

Lc 2,1-14

Avui us ha nascut un salvador

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Per aquells dies, sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes el cens de tot el món romà. Era el primer cens de l'imperi, abans del que es va fer quan Quirini era governador de Síria. Tothom anava a inscriure's a la població d'on cadascú descendia. També Josep, que era de la casa i la família de David, va pujar des de Natzalet de Galilea a Judea, al poble de David, anomenat Bet-Lèhem, per inscriure's amb Maria, la seva esposa, que esperava un fill. Mentre eren allà es van complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat lloc a l'hostal.

A la mateixa contrada, vivint al ras, hi havia uns pastors que vetllaven, guardant de nit el seu ramat. Els aparegué un àngel del Senyor, la glòria del Senyor els envoltà de llum, i es van esglaïar. Però l'àngel els va dir: «No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora.»

I una multitud dels exèrcits celestials s'uní llavors mateix a l'àngel, lloant Déu i cantant: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor.»

Amb la rehabilitació dins i fora de la presó,
TOTS HI SORTIREM GUANYANT

Més seguretat ciutadana,
*perquè es redueix la reincidència en
el delictes i es facilita la reinserció social
i laboral dels ex reclusos, amb menys
cost econòmic i social*

**Encara hem
de millorar**

**OBRIM LA PORTA A LA
REHABILITACIÓ**

tps
TAULA DE PARTICIPACIÓ SOCIAL
DE CATALUNYA

L'ESCUPTOR I PINTOR RICART GARRIGA HA DESCOBERT EN LA

Cercador de transcendència

Samuel Gutiérrez

«L'art és la meva vida», afirma amb convicció l'escultor i pintor Josep Ricart Garriga. L'autor enguany de la nostra portada de Nadal és un artista fascinat amb el que fa, passional, vigorós, lliure, com ho delata sense embuts el seu expressionisme agosarat i corprendor. Un expressionisme, però, que va molt més enllà del que simplement es veu i es toca, que arrossega l'espectador cap a indrets insospitats, i que, per això, alguns crítics i historiadors d'art, entre ells Jaume Aymar, ja han definit com a «expressionisme transcendent». Ricart Garriga és un cercador de transcendència en la condició humana, sempre punyent i interpel·lador, a voltes fins i tot dramàtic, intentant aportar en les seves obres alguna cosa més que un pur esteticisme. «Em sento molt identificat amb aquesta recerca de transcendència —confessa Ricart—. A través de l'art em projecto, exploro, indago... Em fascina pensar amb llibertat en el més enllà i, a través de les meves obres, buscar la llum.»

Des de fa uns quants anys Josep Ricart Garriga desplega el seu art en quadres i escultures de caràcter religiós. «La meva arribada al món religiós ha estat per casualitat —reconeix l'autor—, no m'ho havia plantejat mai, i ara puc dir que he quedat molt sorprès. La temàtica religiosa té unes possibilitats immenses...» L'encàrrec puntual que li va fer el rector de Gósol, on l'artista té una casa, va ser el punt de partida d'una amistat que ja gairebé dura dues dècades. Des d'aleshores les seves estàtues, relleus i pintures de caràcter religiós s'han multiplicat arreu de Catalunya, des de la Seu d'Urgell o Berga, fins a Terrassa o el Prat de Llobregat. «Hi havia un cert recel inicial perquè la meua llibertat creativa es trobés condicionada —afirma—. Contràriament, però, em vaig sentir molt bé. A partir d'aquí van arribar altres encàrrecs i a mesura que he anat treballant m'he anat informant i aprofundint en

«A través de l'art em projecto, exploro, indago... Em fascina pensar amb llibertat en el més enllà i, a través de les meves obres, buscar la llum»

la temàtica religiosa. He llegit la Bíblia i he entès moltes coses de l'obra religiosa, que trobo riquíssima!»

Espiritualitat encarnada

La immersió artística de Ricart Garriga en la temàtica religiosa ha estat acompanyada de tres cicerones d'excepció: Mn. Ramon Anglarill, rector de Gósol, l'arquebisbe Joan Enric Vives i el sacerdot Lluís Portabella. Tots dos han esdevingut bons amics i guies en aquest seu singular viatge iniciàtic. D'alguna manera, expressa el pintor i escultor badaloní, «la meua recerca de la condició humana m'ha portat cap a Déu». «Però això sí —precisa l'autor—, sempre amb molta llibertat i amb les portes ben obertes per si he de sortir corrent...»

Sense gairebé adonar-se'n, Ricart Garriga encarna en la seva trajectòria algunes de les intuïcions més lúcides del Concili Vaticà II: «El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, tristesa i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no ressoni en llur cor.» (*Gaudium et spes*, n.1) Per això l'espiritualitat reflectida en les obres de Ricart serà sempre encarnada, amb una gran força, amb colors i volums contundents, i sovint també, amb línies d'horitzó i punts de llum. «Cada obra és una cosa molt personal —apunta l'artista—. No treballa mai per a l'espectador. No vull sorprendre ningú, em serveix per a mi, per expressar-me i fins i tot conèixer-me. A través de l'art creixo com a persona i confesso que sovint em sorprenen a mi mateix.»

Tot i l'èxit i difusió de la seva obra religiosa, aquest viatge cap al misteri no ha estat tampoc exempt de crítiques i incomprensions, sobretot per part d'un col·lectiu com el seu, que continua encara avui mirant amb recel tot el que tingui a veure amb Déu i amb l'Església. «Alguns amics m'han preguntat què faig

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

DEMANEU-LO JA AL

902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2011
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

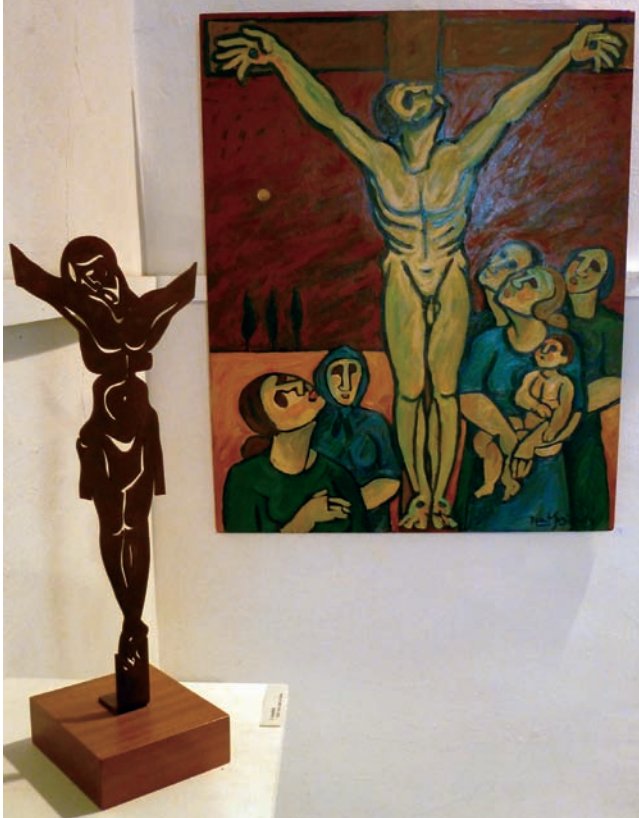
TEMÀTICA RELIGIOSA UNA FONT MOLT RICA D'INSPIRACIÓ

ia en la condició humana

fent obra religiosa, i fins i tot n'hi ha que m'han retret que estic malbaratant el meu talent —comenta Ricart—. Jo els responc que simplement no hi han entrat i que si ho fessin descobririen un món fascinant.» Una de les experiències més impactants que ha tingut amb aquest tipus d'obres és la relació que s'estableix amb l'espectador. «M'impresiona molt descobrir que la meua obra transcendeix el que jo faig —confessa—. És colpidor veure com la gent besa un Crist fet per mi. Descobreixes que l'obra té vida més enllà del moment creatiu i això enriqueix molt l'artista.»

La força del contingut

Al Prat de Llobregat, a la modesta església de Sant Cosme i Sant Damià, hi trobem la «nineta dels ulls» de Ricart Garriga en l'àmbit religiós. Es tracta d'un retaule monumental on combina amb harmonia escultura i pintura. Una sòbria pietat en pedra blanca, transcendent però alhora encarnada, és envoltada per deu pintures de colors vius que, com si fossin una auca, repassen la història de sant Cosme i sant Damià, així com la de sant Pau i sant Pere. «Vaig gaudir moltíssim durant el procés creatiu —assegura

l'autor badaloní—. Vaig donar molta importància a la integració de tot el conjunt artístic en l'espai físic que l'havia d'acollir. Davant d'aquesta obra tinc la sensació de no haver-la fet jo...»

En una recent exposició al Museu Diocesà d'Urgell sobre l'Apocalipsi, el seu director, Mn. Antoni Cagigós, es desfeia en elogis davant de Josep Ricart Garriga per la seva capacitat d'«agermanar avui expressionisme i sentiment religiós». «L'expressionisme —afegia— propugna la intensitat de l'expressió sincera, encara que sigui en detriment de l'equilibri formal. És una manera d'inclinar la balança d'un quadre des de la forma vers l'expressió del contingut. Tracta d'aconseguir una forta emoció en l'espectador a través de colors, d'unes formes retorçades i d'una composició que, a vegades, és fins i tot agressiva. En ell l'harmonia i la forma no són tan importants com la intensitat emocional.» El director del Museu Diocesà qualifica Ricart com un artista

«actual i modern», que fuig, però, dels extremismes i que afronta amb coratge temes difícils de la condició humana: la lluita, el sofriment, la mort, Crist... Tant és així que davant algunes de les seves obres hi ha qui confessa amb sinceritat: «M'agraden molt, però no les posaria mai al menjador de casa! Són massa dures.»

Fidel a un esperit inquiet que el du a cercar contínuament noves formes d'expressió, Ricart Garriga explora també des de fa uns quants anys el món de l'abstracció, tot i que sense perdre mai l'esperit. «L'objectiu és depurar les formes fins a arribar a la síntesi, però sense matar l'esperit —explica—. No voldria caure en l'esteticisme sense contingut.» Alguns exemples d'aquesta nova manera d'expressar la transcendència els trobem al monestir badaloní de Sant Jeroni de la Murtra, on troben un Crist clavat a la Creu (2009) i un altre ressuscitat (2011), tots dos de ferro tallats amb làser. «En un moment en què es recupera la *via pulchritudinis* com a camí privilegiat per a l'accés a Déu i l'evangelització—escrivia fa uns mesos Jaume Aymar a *La Vanguardia*—, l'art de Ricart Garriga cobra encara una més gran actualitat.»

Navidad

Se hace un gran silencio...
Es Dios, que en un susurro
Habla al ser humano
De la Paz en el mundo.

Quiere Dios nacer
En un humilde pesebre,
Arropado por una madre
Que le da calor y cariño
Como nadie.

La dicha de contemplar
A Dios en este altar
Es la que hace tiempo ya
Queríamos sentir y gustar.

Navidad es, hermanos,
En las cumbres y en los llanos.
Es Dios quien se da
Con la Alegría y la Paz.

María del Carmen Igualada Mas
22 de noviembre de 2011

NOVA
COL·LECCIÓ

EXIT rècord

**Tres best-sellers
de literatura juvenil
per fi en català !**

NOVEL·LA
FANTÀSTICA

“ *T'atrapa extraordinàriament
i no pots parar de llegir.*
Michelle Paver

*El senyor Gordon utilitza
l'adrenalina com a tinta.*
Alan Garner ”

El gegant sota la neu
John Gordon

Els nois del carrer de Pál
Ferenc Molnár

El venedor de dolços
R.K. Narayan

**bam
bú**
EDITORIAL

www.editorialbambu.com

Barcelona

Càritas impulsa un pla per crear ocupació

L'entitat demana consens per posar fre a l'emergència de l'atur

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Encara no s'han donat a conèixer tots els detalls, perquè es troba a les beceroles, però un dels objectius innovadors de Càritas de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa per a l'any vinent és impulsar un pla per crear ocupació davant l'emergència de l'atur.

La realitat de l'atur és dramàtica, ratlla ja els 5 milions de persones, i les previsions per al 2012 són d'un 23% d'aturats. Per això l'entitat caritativa treballarà amb un grup d'experts dels àmbits universitari, empresari, cooperatiu i administratiu sobre temes d'ocupació amb la previsió, a finals de l'any 2012, de poder iniciar ja iniciatives concretes.

Aquest projecte, juntament amb el de Joves a l'Atur, encetat amb motiu de les noces d'or sacerdotals del cardenal Lluís Martínez Sistach, és un reflex de la creativitat que Càritas posada al servei de tota la societat i en col·laboració amb altres institucions.

«Les persones que atenem ens diuen que no volen el títol de cursetistes, sinó que volen feina», va afirmar Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona durant la roda de premsa en què van presentar la memòria de l'any 2011. De les 55.500 persones ateses per Càritas de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa fins al 30 de novembre passat, només el 12% té un contracte de treball, majoritàriament precari.

«Moltes de les persones que estan sense feina no se'n sortiran per si mateixes», va dir el director de Càritas diocesana de Barcelona. «Si no fem alguna cosa urgent», va prosseguir, «no podran treballar mai més i si no cotitzen no podran accedir a pensions de jubilació i passaran a augmentar el col·lectiu de perceptors de pensions no contributives i, per tant, de pobres».

Per donar resposta a aquesta demanda, s'impulsaran iniciatives concretes, com es va fer ja en el seu moment amb la problemàtica de l'habitatge i la creació del Servei de Mediació en Habitatge.

Perquè, de fet, aquesta és la política de Càritas, no únicament proporcionar el més bàsic perquè les persones puguin sobreviure, donar-los un escalf que les ajudi a tirar endavant, sinó cercar de forma creativa recursos per afrontar els problemes d'arrel.

Així, doncs, davant de la problemàtica alarmant dels desnonaments, el 12 de setembre passat va començar a funcionar el Servei de Mediació en Habitatge, dirigit per Carme Trilla, exsecretària general d'Habitatge de la Generalitat de Catalunya, que lidera un equip de cinc professionals i vint voluntaris amb l'únic objectiu d'evitar engrossir el nombre de sense sostre.

De setembre a novembre, el Servei ha atès 303 llars (1.060 persones) i el 22% dels casos s'ha resolt de forma òptima, mentre que la resta es troba

«Tot i que la realitat s'imposa, caldria garantir que les persones tinguessin econòmicament el que és just, essencial i necessari per viure»

en negociació.

En la majoria dels casos resolts, s'ha aconseguit que la família continués al seu habitatge, ja fos pagant el deute o bé renegociant les condicions de la hipoteca o del lloguer. En la resta s'ha buscat un nou habitatge.

Un altre dels àmbits en què treballa Càritas de forma més directa és l'atenció a la infància. De fet, no és aquesta la primera vegada que es posa sobre la taula l'augment alarmant d'infants que viuen en primera persona els efectes de la pobresa i la manca del més necessari per viure. De les persones ateses l'any 2011, un 36% han estat menors. «El més preocupant és el constant increment de menors d'edat atesos, perquè significa que creix el risc d'exclusió en la infància», va dir en la roda de premsa Conxa Marquès, cap d'Acció Social de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, mentre que Pilar Taché, responsable d'aquest àmbit del bisbat de Terrassa, va fer palesa la preocupació per la qualitat de l'alimentació que reben els infants de les famílies fortament sacsejades per la crisi.

Per això, una de les actuacions concretes de Càritas és la prevenció de la pobresa infantil. En aquest sentit, s'està duent a terme la implementació d'uns projectes pilots que tenen com a objectiu actuar sobre l'infant però no directament, sinó en el seu entorn.

Segons va revelar Roglà, el projecte es posarà en marxa a partir del segon trimestre del 2012 i actualment s'està en converses amb els ajuntaments per tal de cercar formes de col·laboració.

Eficiència social

La situació és tan dramàtica que cal més que mai unir esforços entre tots per prioritzar el principi de l'eficiència social. Roglà va fer, en aquest sentit, una crida a les administracions i a totes les forces polítiques per tal de no duplicar serveis, sinó «per augmentar l'eficiència social amb els mateixos recursos de què ja disposem i evitar així duplicitats en les activitats diàries».

També va fer una crida perquè hi hagi un consens d'ocupació de totes les forces polítiques, econòmiques i socials per posar fre a l'emergència de l'atur, i va criticar al mateix temps les mesures anticrisi no equitatives com és l'increment de l'IVA o les retallades dels recursos públics, sobretot en presenciacions com les beques de menjador

escolar. També es va alertar sobre la demora que hi ha entre que les persones deixen de cobrar les prestacions socials d'atur i comencen a percebre el PIRMI, de manera que hi ha famílies que no tenen cap ingrés.

D'aquí que el mateix Jordi Roglà, tan bon punt va iniciar la roda de premsa, resumís la situació actual en una frase ben punyent: un pas enrere en l'Estat del Benestar. «No oblidem», va dir, «que moltes de les nostres accions són de beneficència, que la beneficència crea dependència i que, a la seva vegada, la dependència és humiliant».

«No deixa de ser un retorn a èpoques passades que no ens agrada», va afegir Roglà, «i que més aviat ens hauria de fer pujar els colors. Tot i que la realitat s'imposa, caldria garantir que les persones tinguessin econòmicament el que és just, essencial i necessari per viure. No conec cap persona a qui no li desagradi sortir de Càritas amb una bossa d'aliments, i ja no dic fent cua».

Al llarg d'aquest any 2011, fins a 149.000 persones han necessitat ajuda de les parròquies i de Càritas per a la seva alimentació. La pobresa no única, es cronifica i es fa més extensa entre classes socials. «És pobre a Catalunya, el 23,7% de les persones», va dir Roglà d'acord amb les dades de l'Idescat, i a més cada cop afecta més les persones nascudes a Espanya. De fet, entre les persones ateses per primera vegada ja són el 45%.

Per això, la segona frase amb què Jordi Roglà va definir la situació actual va ser la que pronuncien moltes persones que sempre havien col·laborat amb Càritas però que ara per circumstàncies personals no poden, perquè, diuen, «ara tinc Càritas a casa meva».

No obstant això, l'entitat continua ferma en el seu eslògan «Un no per a ningú», conscient que els cristians i totes les persones de bona voluntat sempre tenen un sí per a tothom.

Durant la roda de premsa celebrada el dimecres 14 de desembre, Montse Sintas va rebre un càlid homenatge per tota una trajectòria lligada a la comunicació i la informació de Càritas diocesana de Barcelona. La periodista, que s'ha acompanyat a la jubilació parcial i que veiem al mig de la fotografia, va estar envoltada per les companyes de l'àrea de comunicació.

Barcelona

Caliu familiar per preparar les festes de Nadal

Centenars de famílies renoven a la Sagrada Família el seu compromís matrimonial

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Fotos: Ramon Ripoll

En una gèlida basílica de la Sagrada Família, centenars de matrimonis, molts d'ells amb criatures petites, van elevar la temperatura ambient d'un temple que, per les seves dimensions, a l'hivern acostuma a esdevenir sempre especialment fred. Aquest caliu familiar, alegre, però alhora recollit, va ser el protagonista de l'eucaristia que, en el quart diumenge d'Advent, l'arquebisbat de Barcelona va dedicar al Dia de la Família. A les portes del Nadal, amb unes lectures i pregàries que adreçaven ja cap a la Nit Santa del Naixement de Jesús, els milers d'assistents convocats a la basílica gaudiniana per la Delegació de Pastoral Familiar van ser convidats a emmirallar-se en la família de Natzaret, «en els seus valors, en la seva unitat i fidelitat a Déu i al seu poble». «En un món de vegades contradictori i amb el dolor de tantes famílies trencades —proclamava la monició d'entrada—, creiem que val la pena tenir l'ideal

de la família de Jesús, ideal d'unitat, d'amor, de fidelitat, d'esforç, de vivència de la fe.»

Amb motiu del Dia de la Família, els matrimonis assistents en aquesta eucaristia solemne, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, van tenir ocasió de renovar el seu compromís matrimonial. En un moment de la celebració van ser convidats a aixecar-se del seient i agafar-se la mà dreta. «Us donem gràcies, Senyor —van manifestar públicament—, perquè ens heu acompanyat en la prosperitat i en l'adversitat, en la salut i en la malaltia. Ajudeu-nos a guardar fidelment l'amor de l'un a l'altra, a fi que siguem uns bons testimonis de l'aliança que Vós heu fet amb els homes i les dones.» Entre les famílies, distribuïdes per diversos llocs de la basílica, hi ha havia una desena de matrimonis que celebraven les noces d'argent; més d'un trentena, les noces d'or; i fins i tot un matrimoni que celebrava els 70 anys de casats. Era fàcil també descobrir famílies senceres, algunes ben nombroses, des d'avis ja grans

fins a néts de pocs mesos. Juntament amb la Delegació de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona, l'acte va comptar amb la col·laboració de diversos moviments d'Església, com ara Encontre Catòlic de nuvis, Encontre Matrimonial, Centre de Preparació al Matrimoni, Focolars Acció Familiar i Equips de la Mare de Déu.

En l'homília, el cardenal Lluís Martínez Sistach va aprofitar la presència de tants matrimonis i famílies aplegats a la Sagrada Família per oferir un petit curs sintetitzat de catequesi matrimonial. Va parlar de l'amor i de l'entrega mútua, alhora que va convidar tots els esposos perquè el seu amor conjugal fos imatge de l'amor de Jesús per l'Església. I va afegir, tot citant el Concili Vaticà II: «El bé de la societat depèn directament de la salut de la família.» Com no podia ser d'una altra manera, el purpurat va recordar també la històrica visita a Barcelona del Sant Pere Benet XVI, les paraules del qual han esdevingut far per a totes les famílies: «Des de sempre, la llar formada per Jesús, Maria i Josep ha estat considerada com a escola d'amor, pregària i treball. Els patrocínadors d'aquest temple volien mostrar al món l'amor, el treball i el servei viscuts davant de

«En un món de vegades contradictori i amb el dolor de tantes famílies trencades, creiem que val la pena tenir l'ideal de la família de Jesús, ideal d'unitat, d'amor, de fidelitat, d'esforç, de vivència de la fe»

Déu, tal com els va viure la Sagrada Família de Natzaret.»

L'eucaristia es va acabar amb la pregària per a la VII Trobada Mundial de les Famílies, que tindrà lloc del 30 de maig al 3 de juny a Milà, així com amb la invitació feta pel mateix cardenal a participar el pròxim 25 de març, també a la Sagrada Família, en una altra festa per la vida en el marc de la Missió Metròpolis.

Testimoni d'amor fidel

Per a Margarita Clivillé i Josep Oriol Rodés, el cardenal Martínez Sistach serà sempre el Lluïset, veí seu del barri del Guinardó, on van compartir els temps difícils de la postguerra i on van caminar plegats en el camí de la fe. L'amistat que mantenen des d'aleshores ha fet que la celebració dels seus 70 anys de matrimoni a la Sagrada Família, presidida pel cardenal Martínez Sistach, hagi estat, per a ells, molt i molt especial. I això que no els han mancat dificultats per assistir-hi... Pocs dies abans de l'eucaristia que s'havia de celebrar a la Sagrada Família, la Margarita va caure i va haver d'ingressar a l'hospital. La il·lusió, però, d'assistir a la missa de les famílies i renovar el seu compromís matrimonial ha estat més forta que les seves dolences. «Hem viscut temps difícils, amb molta pobresa, però l'amor ens ha permès superar totes les dificultats», afirmen convençuts als seus 97 i 94 anys, respectivament. És molta l'experiència acumulada, molts els anys de vida compartida, amb llums i ombres, també amb patiments i desencisos. Els ullets, però, del Josep Oriol i la Margarita, quan es miren de reüll l'un a l'altre, continuen reflectint la joia d'estimar i ser estimat. Del tot i per sempre, tal com ho van prometre aquell 29 d'agost del 1941 a la parròquia de Sant Joan de Gràcia de Barcelona. Perquè l'amor, com diu la mateixa Sagrada Escripura, és «més fort que la mort...».

Recés d'Advent per a consagrades

Redacció / Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach va dirigir a un nombrós grup de consagrades, acompanyades pel seu delegat, Mn. Francesc Prieto, el recés d'Advent que cada any els adreça com a pastor de l'arxidiòcesi de Barcelona. La trobada va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona i es va iniciar amb el rès de laudes, seguit de la meditació del cardenal i d'un temps de pregària personal. Després de l'eucaristia i del dinar hi va haver una segona meditació, a la tarda, i una estona d'adoració eucarística i pregària per les vocacions. D'aquesta manera vam iniciar les diverses formes

de vida consagrada presents a l'arxidiòcesi (congregacions religioses, instituts i societats de vida apostòlica i verges consagrades) aquest temps d'Advent, en el qual el cardenal les convidava a apropiarse a Maria i imitar-la, a redescobrir sempre la identitat de la vida consagrada en la Paraula de Déu. El purpurat va parlar també de la importància de viure la consagració a Déu que no es perd mai encara que canviïn els serveis, la salut... Finalment va exhortar vivament les consagrades a treballar per posar en pràctica el nou Pla Pastoral Diocesà: «Feu tot el que Jesús us digui.» En acabar va desitjar a tothom un «sant, joïós i evangelitzador Nadal».

Tarragona

L'església de la Pobla de Mafumet estrena orgue

L'arquebisbe Jaume Pujol i Joana Ortega van presidir la inauguració

Joan Boronat
La Pobla de Mafumet

El diumenge dia 11 de desembre a la tarda va sonar per primera vegada l'orgue que s'ha instal·lat a la parròquia de Sant Joan Baptista de la Pobla de Mafumet. L'acte inaugural d'aquest magnífic instrument, al servei del culte i la música, va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, i la vicepresidenta de la Generalitat de Catalunya, Joana Ortega, amb l'assistència de l'alcalde de la Pobla, Joan Maria Sardà, i el delegat del Govern a Tarragona, Joaquim Nin, entre altres autoritats que no es van voler perdre aquest singular esdeveniment.

L'orgue va ser benèit el dia 13 de novembre però no s'havia estrenat, i l'encarregat de fer-ho va ser Jordi-Agustí Piqué i Collado, monjo de Montserrat i reconegut organista, el qual va delectar el nombrós públic que va omplir el temple de gom a gom.

Prèviament es va fer el lliurament oficial de l'instrument, per part del seu constructor, al rector de la parròquia, Mn. Josep Moragues, i a l'alcalde Sardà, amb l'acte simbòlic

Lluís Milian / Diari de Tarragona

Autoritats presents en l'acte d'inauguració.

«L'encarregat d'estrenar el nou orgue va ser Jordi-Agustí Piqué i Collado, monjo de Montserrat i reconegut organista»

de l'entrega de dos tubs d'orgue.

La vicepresidenta de la Generalitat va explicar que el nou orgue és fruit d'una llarga reivindicació del poble i que exemplifica que «malgrat que les coses no són fàcils, amb esforç es pot aconseguir tot».

Aquesta fou una iniciativa que el rector va suggerir el 2007, proposta que trobà el suport de l'alcalde Joan Maria Sardà. El cost de l'instrument ha estat de 400.000 euros, quantitat satisfeta per l'ajuntament, incloses les aportacions de veïns i el patrocini d'alguns particulars.

L'instrument s'ha construït a Collbató, a l'empresa Blancafort, Orgueners de Montserrat, els mateixos que han bastit els orgues de la basílica de Montserrat i el de la Sagrada Família.

El de la Pobla és de formes arrodonides i senzilles com el temple; té 1.346 tubs agrupats en 21 registres i fa 6,3 metres d'alçada, 3,7 metres d'amplada i 2,5 de fondària. L'orgue s'ha situat a peu pla de l'església, amb l'organista tocant d'esquena a la nau. Per a la seva creació han calgut més de 6.000 hores de treball, en un procés que ha durat un any.

El proper concert s'ha programat per al dia 29 de gener.

La parròquia de Sant Fructuós assumeix el culte de la capella de Sanitas Residencial

J. B. / Tarragona

La capella de Sanitas Residencial, l'antiga residència de les Germanetes dels Pobres, va ser lliurada el 14 de desembre a l'arquebisbat de Tarragona i passarà a formar part de la parròquia de Sant Fructuós de la ciutat.

«Complementarem la tasca que feu els que aneu de blanc [el personal sanitari] i acompanyarem els residents en una dimensió espiritual i en aquest tram de la vida, de la vellesa.» D'aquesta manera explicava el rector Josep Masdeu la tasca que es durà a terme en aquesta capella.

L'oratori comptarà amb el suport de les religioses dels col·legis Sagrat Cor i Dominiques i també amb la col·laboració de Mossèn Adam, de 35 anys i de nacionalitat polonesa. L'acte de lliurament va ser presidit pel vicari general i ecònom de l'arquebisbat, Mn. Joaquim Fortuny, i el director general de Sanitas Residencial, Domènec Crosas. La primera eucaristia celebrada a la capella, en aquesta nova etapa, ha estat el dia 24 de desembre a la tarda.

La capella de Sanitas Residencial és, de fet, la mateixa que existia al si de l'antiga residència de les Germanetes dels Pobres. Amb una inversió de més de 16 milions d'euros, l'edifici s'ha dignificat i té capacitat per acollir uns 167 residents de la tercera edat.

Tortosa

Recés d'Advent i ritu d'admissió a ordes

Víctor-Manuel Cardona / Jesús-Tortosa

El dilluns 11 de desembre el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, predicava el recés per a sacerdots diocesans que cada any per l'Advent s'organitza des de la Delegació del Clergat. Una trobada de llarga tradició que aquest any ha vingut ampliada amb el ritu d'admissió a ordes del seminarista Tomàs Biarnés Biarnés.

Tant per Advent com per Quaresma ja hi ha una llarga tradició, a la diòcesi de Tortosa, de trobar-se els sacerdots diocesans per fer un recés. Unes hores de pregària, de predicació i de possibilitat de confessar-se i reconciliar-se amb Déu, amb l'Església i amb els germans.

Aquest any el recés va tenir lloc a la casa d'espiritualitat Sant Enric d'Ossó de les germanes teresianes, a Jesús-Tortosa. Prop de seixanta sacerdots diocesans van participar-hi. Mons. Salinas va predicar sobre l'Advent, temps d'esperança activa en el qual, a través de la pregària, les obres de bé i l'alegria, permetem que el Senyor vagi apropant-se més a la nostra vida i al món en què vivim.

Per ajudar en la pregària el bisbe de Tortosa va donar fotocopiada la conferència que va pronunciar el papa Benet XVI el 25 de setembre passat als col·laboradors i responsables d'activitats apostòliques de l'església a Alemanya. Una estona de silenci amb el Santíssim Sacrament, la benedicció i la reserva van tancar aquests moments d'oració.

Acte seguit va tenir lloc el ritu d'admissió a ordes del seminarista, fill d'Ascó, Tomàs Biarnés Biarnés. És una vocació que podríem qualificar de tardana, ja que va entrar gran al Seminari diocesà. A poc a poc va formant-se i incorporant-se al ministeri pastoral de la diòcesi. Ara ha fet ja un pas important que el portarà, en el moment oportú, a rebre l'ordenació diaconal i després presbiteral per al servei de Crist i de l'Església

que peregrina a la diòcesi de Tortosa.

L'acte va ser senzill però emotiu. Sempre és ocasió per recordar als sacerdots el compromís al qual han estat cridats. I que la vocació de sacerdot és una crida que fa el Crist per mitjà de la seva Església en la qual Ell continua viu i present, donant-se per mitjà dels seus sacerdots en la Paraula i en la celebració dels sacraments.

La pregària per les vocacions i la inquietud de desvetllar i promoure vocacions al ministeri ordenat van ser dos motius recordats i subratllats pel bisbe diocesà.

Lleida

Pregó de Nadal de Núria de Gispert

«Catalunya ha estat i continua sent terra de pessebres», afirma la presidenta del Parlament de Catalunya

Jordi Curcó
Lleida

L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, conjuntament amb la Paeria, organitza cada any un acte d'obertura oficial del Cicle de Nadal. També enguany ha estat així, amb la solemnitat acostumada i potser encara més pel lloc on se celebra l'acte, la Sala de Sessions del Palau de la Paeria, i per la persona que enguany ha estat convidada a fer el Pregó, la presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert.

Abans d'anar al Palau de la Paeria, en la que fou la seva primera visita oficial a l'ajuntament de Lleida, la presidenta del Parlament va voler visitar l'exposició de diorames dels Mestres Pessebristes lleidatans, ubicada al pati de l'antic Hospital de Santa Maria, seu actual de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

D'allí va anar a la propera seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, ubicada a l'antiga capella del Peu del Romeu en ple carrer Major de Lleida, construïda l'any 1399 i darrerament restaurada i rehabilitada. En aquest emblemàtic espai pessebrista, la presidenta del Parlament va poder contemplar diversos llegats i col·leccions de diorames confeccionats per pessebristes lleidatans, prop de

L'Associació Veritat i Justícia es complau a comunicar que, el **17 de gener proper**, l'Emm. Rvd. Sr. arquebisbe de Barcelona, **CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH**, clausurarà la Causa Diocesana de Canonització dels P. Màrtirs del Temple de la Sagrada Família.

L'acte solemne tindrà lloc al Palau Arquebisbal, a les 5 de la tarda.

Mn. Gil Parés Vilasau, Pvre.

† Pedrera del Guinardó (Barcelona) 27/7/1936

Mn. Dr. Ramon Balcells Masó, Pvre.

† Sant Salvador de Toló (Trep) 4/3/1937

Itre. Dr. Francesc Parés Iglesias, Can.

† Montcada (Barcelona) 26/1/1937

Mn. Antoni Forns Curulla, Pvre.

† L' Arrabassada (Barcelona) 30/7/1936

Mn. Jaume Llonch Solà, Pvre.

† Can Tunis (Barcelona) 18/9/1936

P. Agustí Mas Folch, C.O.

† Montcada (Barcelona) 16/3/1937

Sr. Ramon Parés Vilasau

† Can Viver (Terrassa) 28/8/1936

Srta. Mª Consol Puig Querol

† Pedrera del Guinardó (Barcelona) 27/7/1936

Sr. Clodomir Coll Ibáñez

† Pedrera del Guinardó (Barcelona) 27/7/1936

Sr. Francesc Xavier Cunill Bastús

† Sant Salvador de Toló (Trep) 4/3/1937

Sr. Francesc Diéguez Foguet

† Can Tunis (Barcelona) 20/9/1936

Srta. Mª Mercè Diéguez Foguet

† Can Tunis (Barcelona) 20/9/1936

TEMPLE DE LA SAGRADA
FAMÍLIA DE BARCELONA

vuitanta, que acull en les seves tres plantes, en un singular patrimoni d'art pessebrista.

Tot seguit va anar al proper Palau de la Paeria, on acompanyada per l'alcalde, Àngel Ros, pel bisbe de Lleida, Joan Piris, i pel president de l'Agrupació de Pessebristes, Àngel León, a més de la corporació municipal i altres primeres autoritats de la ciutat, així com l'alcalde i regidora de Cultura de Fraga, va fer el seu Pregó de Nadal. El «primer Pregó de Nadal que havia fet mai», va dir, amarat tot ell de records i vivències personals dels Nadals viscuts en família i amb el pessebre i el pessebrisme com a protagonistes.

La pregonera va elogiar així la tasca dels pessebristes lleidatans i de les associacions pessebristes d'arreu de Catalunya, i va constatar que «Catalunya ha estat i continua sent terra de pessebres». I va afegir: «El pessebrisme associatiu contribueix a prestigiar el pessebre en el món acadèmic i artístic, i també a difondre'l socialment, tot i els corrents de secularització. El mèrit dels pessebristes és clar i lloable: des de la combinació d'art, costum i creença sota el signe de l'autenticitat, heu mantingut la torxa d'una tradició, difonent-la, explicant-la, actualitzant-la, perquè, amb el pessebre particular, fem a cada estança un espai d'exaltació de la simplicitat, de la pobresa i de la humilitat, fent de cada llar un nou Betlem.»

Núria de Gispert va fer en aquest sentit una evocació del pessebre viscut en família, dels «meus records de Nadal», segons les seves paraules; i va dir: «El pessebre, per a molts, ha tingut un sentit cristià, per a altres, un sentit més humà. Però per a tothom el pessebre marcava tradició, família i sentiments.»

Núria de Gispert va fer referència també a la festa de Santa Llúcia, ja que el Pregó es va escaure el vespre del 13 de desembre, festa de tanta referència en el món del pessebrisme, fent al·lusió als *Goigs* que en honor a la patrona dels invidents es canten a la seva capella de la Seu de Barcelona, i que diuen: «Guardeu-nos la vista clara / dels ulls i del pensament.» «En aquests moments complicats per a Catalunya i per al món, la referència a la lucidesa i al sentit comú resulta molt pertinent», va afirmar la pregonera. Alhora va fer referència al Nadal com una «oportunitat de transformació de consciències i de les realitats, perquè ens per-

«Amb el pessebre particular, fem a cada estança un espai d'exaltació de la simplicitat, de la pobresa i de la humilitat, fent de cada llar un nou Betlem»

«En aquests moments complicats per a Catalunya i per al món, la referència a la lucidesa i al sentit comú resulta molt pertinent»

met millorar com a persones, fer balanç de l'any que acaba, picar l'ullet al futur i reforçar la nostra dimensió comunitària».

Abans del Pregó de Núria de Gispert, va tenir lloc la presentació de la Nadala 2011, seguint el costum de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes d'estrenar cada any una nadala amb lletra i música d'autors locals. Enguany ha estat la *Nadala Hivern*, amb lletra de la lleidatana Lina Reus Pujades i música de Ramon Elias i Boyé, director de la Coral Fraga. Aquesta coral que va ser l'encarregada de l'estrena i d'oferir un pròleg musical al Pregó, amb una selecció de temes nadalencs, combinant el cant gregorià del cançoner d'Upsala, amb populars catalanes i fins i tot d'Anglaterra i Portugal, a més de la tradicional de Fraga *Les figues verdes*.

L'acte va acabar amb les intervencions de l'alcalde de Lleida, que lloà la tasca dels pessebristes lleidatans i convidà a mantenir ferma la tradició del pessebrisme a casa nostra, i també la del bisbe Joan Piris, que va convidar els lleidatans a viure un autèntic Nadal cristià.

Lleida

L'arquebisbe de Tarragona presideix la festa de la Mare de Déu de Loreto

Jaume Pujol invita a exercitar la caritat i evitar egoismes davant la crisi

Jordi Curcó
Llardecans

Llardecans ha celebrat enguany una festa de la Mare de Déu de Loreto, la seva patrona, amb una solemnitat especial, marcada per la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que va presidir la diada.

Així ho va dir el rector, Mn. Josep Maria Cebrià, en les paraules de salutació a qui és alhora president de la Conferència Episcopal Tarraconense. L'agraïment el va fer extensiu a la munió de gent que omplia a vessar la capella-santuari de Loreto, amb tot el poble de Llardecans representant i encapçalat pel seu alcalde, Miquel Sas, i regidors, així com les diverses entitats de la població.

També hi eren presents les carmelites missioneres teresianes del P. Francesc Palau d'Aitona, que celebren el bicentenari del naixement. El rector va recordar que en l'església del Carme de Tarragona hi ha el seu sepulcre i que a l'altar del santuari de Loreto de Llardecans hi ha també una relíquia seva.

Mons. Pujol, en la resposta a la salutació del rector, va agrair les paraules i va recordar que al seu arquebisbat hi ha molta devoció a la Mare de Déu de Loreto, amb un santuari a la mateixa capital regentat pels pares rogacionistes; una ermita a Bràfim i el santuari de

Jordi Curcó

Loreto, a Ulldemolins.

La missa va ser concelebrada per dotze preveres, quatre d'ells fills del poble, entre aquests el mateix rector; així com antics rectors i vicaris, mossens de l'arxiprestat i el jove rector de la Palma d'Ebre, Mn. Josep Blasco.

L'arquebisbe Pujol, en la seva homilia eminentment mariana, evocà en primer lloc la història de la Mare de Déu de Loreto a Llardecans, i va felicitar el poble per haver conservat la devoció envers la seva patrona. L'any passat es va celebrar el 250 aniversari de la construcció de l'actual capella-santuari.

Una devoció arrelada en una antiga tradició, que explica com la imatge va arribar al poble de la mà d'un soldat, que la deixà en un indret conegut com

La Mateta. Mons. Jaume Pujol va convidar els fidels a estimar Maria i imitar-ne el sí generós, com el millor camí que ens du a Crist. L'arquebisbe, referint-se també a l'actual situació de crisi econòmica que estem vivint, va convidar a exercitar la caritat i evitar els egoismes.

En el moment de l'ofertori, la pubilla i l'hereu del poble van fer l'ofrena a l'arquebisbe Pujol del pa i el vi per a l'Eucaristia; uns joves, fruits de la terra, i el president de la Cooperativa Verge de Loreto va fer l'ofrena de l'oli nou, i els jubilats, l'Associació de Dones i l'Associació de Pares del col·legi van ofrenar rams de flors.

La missa va acabar com és costum amb el cant de la Salve i tot seguit es van cantar els *Goigs en lloança de la Mare de Déu de Loreto*, instant en el qual l'arquebisbe va pujar al cambril de la patrona, acompanyat per tots els concelebrants i els dos diaques que assistiren a la celebració, per tal de venerar la seva imatge. A fora, a la plaça davant la capella-santuari de Loreto, es va fer una exhibició de Ball de Bastons, que va posar la nota festiva a una festa patronal de Llardecans que ja ha fet història. Tant és així que per a la història va quedar també la dedicatòria i signatura que l'arquebisbe Pujol va deixar escrita al Llibre d'Honor de l'ajuntament de Llardecans.

Celebració del bicentenari del P. Palau a Butsènit

J. C. / Lleida

Una placa col·locada el dia de la Mare de Déu del Carme de l'any 2007 vora la porta de l'ermita de Santa Maria de Butsènit de Lleida recorda que en aquell santuari l'any 1825 va fer la seva Primera Comunió el beat Francesc Palau i Quer. Les Carmelites Missioneres de Lleida, per tal de fer memòria d'aquest fet, acudeixen cada any a l'entorn de la festa del P. Palau a

aquesta ermita tan estimada pels lleidatans. Ho fan pel que representa per a elles Butsènit, com un referent de la vida del seu fundador, compartint amb els pagesos de la partida, habituals feligresos d'aquest santuari marià ubicat a l'horta de Lleida, vora el riu Segre, la seva missa dominical.

Així ho van fer el diumenge 4 de desembre, si bé en aquesta ocasió l'anada a Butsènit va tenir un caire de celebració especial, en commemorar-se enguany el bicentenari del naixement del P. Palau.

En finalitzar la celebració, la germana Ester Díaz va agrair l'acollida de Butsènit i va aprofitar l'avinentsa per convidar tothom a participar en la cloenda del bicentenari del P. Palau, que tindrà lloc a Aitona, poble del Baix Segre on va néixer el beat, el proper 29 de desembre, a les 19 h.

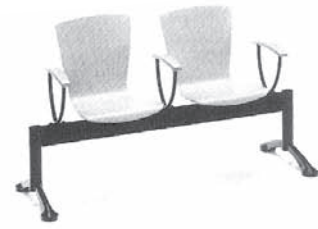
import difusió

MOBILIARI PER A COL·LECTIVITATS

DIRECTES DE FÀBRICA

Cadires plegables

Cadires per a sales polivalents

Pissarres, taules i cadires per a biblioteques, residències, escoles, locals parroquials, associacions

Prestatgeria i armaris «A MIDA»

Cadires apilables, metàl·liques i polipropilè

Sales d'actes

Tel. i Fax. 93 389 06 99

Tel. Mòbil 670 21 73 10

a.perez@coacb.com

Taules i cadires per a restaurants, cafeteries, residències, geriàtriques...

Cadires amb pala, metàl·liques fusta i polipropilè

Agent comercial: A. Pérez Sabaté

BADALONA

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

Vic

«Sant Ignasi insistia a mantenir sempre el contacte amb els més pobres»

Alexis Bueno representarà els jesuïtes catalans en la 70a Congregació de Procuradors

Carme Munté

Del 5 al 8 de desembre un total de 45 jesuïtes es van reunir a la Cova de Sant Ignasi de Manresa per tal d'abordar els reptes de present i de futur de la Província Tarraconense de la Companyia de Jesús així com per escollir el procurador que la representarà en la 70a Congregació de Procuradors convocada el 9 de juliol a Nairobi. En el cas de Catalunya, ha estat escollit com a procurador Alexis Bueno Guinamard, nascut el 1969 a Barcelona, ordenat prevere el 2002 i que va fer els últims vots dins la Companyia el 2009. La seva joventut, té 42 anys, és sens dubte tot un signe per a una congregació que a casa nostra pateix les dificultats del relleu generacional.

Quins reptes s'han assenyalat durant la congregació provincial celebrada a Manresa?

El primer que m'agradaria destacar ha estat el clima en què hem viscut la trobada, els diàlegs i debats sobre la situació de la Companyia a Catalunya, els reptes, la missió... En un moment en què l'envelliment de la província, la manca de vocacions, les tasques i els ministeris que s'han de deixar per falta de companys podrien portar-nos a una mirada pessimista, desesperançada, paralitzada per la perplexitat, el que l'Esperit ha suscitat en nosaltres ha estat una alegria sorprenent, il·lusió i l'atenció posada en moltes iniciatives que estan naixent i que es renoven.

Per exemple?

El nostre centre d'espiritualitat de la Cova de Sant Ignasi a Manresa: la renovació exterior (obres de reforma) i interior (nou projecte) amb una projecció internacional molt reforçada. Hi han nascut amb força dos cursos (un en castellà i un altre en anglès) de formació i reciclatge per a jesuïtes i laics d'arreu del món.

Hem parlat també de la celebració dels 30 anys de Cristianisme i Justícia, el nostre centre de reflexió teològica i social, amb un relleu generacional important i el desig de preguntar-se com estar present avui dia en el camp de la reflexió i la divulgació del pensament cristià sobre els reptes actuals.

Apareixien també les noves iniciatives dins la Pastoral de Joves: com ha estat l'experiència Magis, vinculada a les Jornades Mundials de la Joventut a Madrid durant l'agost passat; la vida que es mou en les comunitats cristianes ignasians, com el Casal Lloia; el Camí

Ignasià de Lloia a Manresa, etc.

També hem constatat la força d'un projecte comú dins la Fundació Jesuïtes Educació amb iniciatives concretes com el Dia de Sant Ignasi, iniciat aquest curs passat, on les set escoles celebraven de manera ben creativa la vida i el missatge del nostre fundador.

Una de les qüestions rellevants és la redistribució de les províncies a Espanya. Com ha estat rebuda pels jesuïtes catalans?

El procés de la creació de la nova província de tot Espanya té com a data límit el 2016. Té un pla establert i un cronograma per etapes. Ha estat molt ben pensat i programat, no només pels cinc provincials de les actuals províncies espanyoles (Castella, Bètica, Lloia, Aragó i Catalunya), sinó pels representants dels diferents sectors apostòlics (Formació dels joves Jesuïtes, Educació, Universitats, sector social, centres Fe-Cultura i Justícia, pastoral de joves...). Els sectors van sent «transferits» a la nova província successivament. La formació dels joves jesuïtes i el sector de les escoles, per exemple, ja està transferit.

El procés no vol ser només una reorganització administrativa. Pretén ser ocasió d'una renovació interior, d'una mirada pregona sobre les prioritats i els estils que ens cal adoptar de cara als nous reptes dels jesuïtes a Espanya. Em sembla a mi que el procés està essent ben rebut pels jesuïtes catalans. Dins la nova estructura, Catalunya mantindrà el que anomenem una plataforma territorial, un superior de l'àrea catalana, per tenir

«Dins la nova estructura, Catalunya mantindrà un superior de l'àrea catalana per tenir una representació de la Companyia més propera a la realitat d'aquí»

una representació de la Companyia més propera a la realitat d'aquí.

Durant la reunió celebrada a Manresa, s'ha plantejat la petició d'una congregació general?

Sí. Una de les tasques de la congregació provincial consisteix a deliberar si cal convocar una congregació general, és a dir, una trobada llarga (dos mesos o més) de representants de la Companyia universal per deliberar sobre qüestions urgents i de fons que toquen tot el cos de la Companyia. En el nostre cas la votació va ser que no calia convocar-la.

També s'aprofita la trobada provincial per mirar la situació de la Companyia a Catalunya i fer peticions concretes al pare general. S'anomenen postulats i són maneres de cridar l'atenció sobre punts de la nostra vida i missió sobre els quals ens cal insistir. La nostra congregació va aprovar cinc postulats: sobre l'atenció als reptes ecològics dins la nostra vida i missió; la petició d'una comunitat de jesuïtes dedicada al treball amb joves i ubicada a prop dels pobres; un postulat sobre la pobresa

en les nostres comunitats; un sobre la formació dels laics que col·laboren amb la Companyia; finalment, un sobre l'itinerari de formació dels jesuïtes.

Vostè ha sortit escollit com a procurador que representarà la província catalana a Nairobi. Quines decisions s'han de prendre en aquesta 70a Congregació de Procuradors?

La congregació de procuradors té com a primera tasca decidir si cal convocar o no una congregació general. En segon lloc, comparteix i delibera sobre la situació actual de la Companyia i els seus reptes. De cara a això, cada procurador visita les diferents realitats (comunitats, obres, persones...) de la seva província. Des de Catalunya, i en general des de la nostra Companyia europea, situada en un context fort de secularització, de pluralisme religiós creixent i tocada per l'envelliment dels seus membres, em sembla interessant, atès el que hem viscut a la congregació provincial, compartir allò nou que veiem albirar. Per exemple, la fecunditat que ens ha arribat de la mà d'una autèntica col·laboració amb els laics, on ells són realment interlocutors a tots els nivells de planificació i realització dels projectes de missió.

A grans trets i des de la visió catalana, quins són els punts forts que marcan el present i el futur de la congregació?

Acabo de parlar de la col·laboració amb els laics. Des dels principis també, des dels temps de sant Ignasi, hem viscut una tensió: entre les elits i els pobres. Sant Ignasi es relacionava amb reis, ducs i emperadors, amb bisbes i cardenals..., li semblava cabdal l'educació d'aquells que tindrien influència en la societat, però insistia de manera innegociable que els jesuïtes mantinguessin sempre el contacte amb els més pobres, que els pobres fossin els nostres amics (els preferits del Senyor!), aquells referents que ens recorden per a qui treballem. És la tensió entre el centre i la perifèria que es continua donant avui. És, d'una altra manera, la tensió entre el manteniment de les nostres grans institucions: escoles, universitats, centres de reflexió, patronats... i la proximitat amb la gent que pateix.

Però el nostre futur com a congregació rau sens dubte en la nostra experiència de Déu. En la manera sempre nova en què els jesuïtes responem a la nostra pròpia vocació: «Senyor, què vols de nosaltres, ara i aquí?» El nostre ADN, el que nosaltres portem als gens des de la nostra fundació, és una mirada lúcida i mística del món: des d'ell el Senyor ens crida. Ell és present «al cor del món» (lema de l'experiència Magis). La missió és el que ens defineix. Per tant, en la mesura en què trobem els companys jesuïtes apassionats per respondre al Senyor que crida, probablement estem fent el que ens toca fer. Preciosa experiència és la que fem quan, anant al món, ens trobem tants companys de camí que s'hi afegixen: laics, creients i no creients...

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

El consiliari diu...

Nadal 2011

Miquel Bada, pvre.
Consiliari de Vida
Creixent

Una altra vegada arribem a la gran festa del Nadal de Nostre Senyor Jesucrist. Entre altres aspectes el misteri de Nadal recupera la dignitat humana. El Fill de Déu es fa home per retornar-nos la dignitat de fills, per indicar-nos i marcar-nos el camí a seguir. Aquest infant que neix, més endavant, ens dirà: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.» I en la mesura que siguem fidels a aquest seguiment anirem adquirint la dignitat humana pròpia i ajudarem a promocionar la dels altres.

En aquest context nadalenc voldria reflexionar sobre en què consisteix la dignitat humana. Penso que és important la resposta a aquesta pregunta, perquè ens hi va tot, tota la vida.

No està en el poder ni en la grandesa; possiblement hauria estat aconseguida a base de perjudicar la dignitat dels altres.

No consisteix tampoc a acumular riqueses i béns materials; la dignitat aconseguida seria o donaria com a con-

seqüència la misèria dels altres.

No consisteix a conrear la ciència i la saviesa; la dignitat aconseguida ens podria portar a menysprear els altres.

La dignitat humana no consisteix en la bellesa i l'èxit; podria aconseguir la humiliació dels altres.

El Fill de Déu ha vingut a formar part de la humanitat, a ser un de nosaltres, per ensenyar-nos que el que valora més la dignitat de les persones és l'amor; perquè l'home ha estat creat a semblança de Déu.

El naixement de Jesús, el Fill de

Déu, el Fill de Maria, a Betlem, suposa un canvi de valors radical i universal. Cal posar sempre per damunt de tot, l'amor. Aquest infant és un signe lluminós dels mitjans que hem de posar perquè un món nou sigui possible i que ho podríem resumir i concretar en aquests punts.

El Nadal, la celebració interior del record del naixement històric de Jesús, ens ha de servir uns criteris clau per tot l'any, per tota la vida:

El camí de la felicitat passa per l'austeritat.

El camí de la pau passa per la justícia.

El camí de l'abundor passa per la solidaritat.

El camí de la llibertat passa per l'esforç i la creativitat.

El camí de la salvació passa per l'amor.

Després de vint segles, ara, en el nostre temps, podem afirmar que hem après la lliçó màxima del Nadal cristià? Tinguem l'edat que tinguem, el misteri del Nadal és la manifestació de l'amor de Déu, que ens estima i que ens vol oferir el camí de l'amor com l'únic camí de la salvació.

Us desitjo un bon i sant Nadal, ple d'amor a tothom, extensiu a totes les persones que porteu al cor.

La fe avui

Comissió diocesana
Vida Creixent - Lleida

Fent ús de la nostra llibertat hem acceptat el do de la fe, que Déu ens donà en el sagrament del Baptisme. I en aquesta acceptació ens comprometem a estimar els altres amb una postura de servei portada a terme amb humilitat i entrega.

Perquè creiem en l'amor incondicional de Déu vers nosaltres, tal com ens ho ha revelat Jesús, sabem que el Pare ens acollirà amb els braços oberts siguin quines siguin les nostres limitacions i febleses. És aquesta fe la que ens permet esperar en «un món nou i una vida nova on regni la justícia».

Encara que la fe en Jesucrist és i serà sempre la mateixa, que no canvia pel pas dels temps, parlem de la fe avui, perquè el que s'ha transformat és el món que ens envolta. Aquesta circumstància ens demana que responguem de forma diferent a com ho varem fer en d'altres moments de la nostra vida.

Aquest món que ha canviat de forma positiva en molts aspectes, també ho ha fet de forma negativa en molts altres. Però malgrat ser un món ple de llums i d'ombres, és el que Déu estima com a Pare Creador. Com ens diu sant Joan: «Déu va estimar tant el món que va enviar el seu únic fill per salvar-lo.» Nosaltres que també l'estimem volem lluitar per millorar-lo. Aquest és un dels nostres reptes. I és que no pensem, com deia el poeta, que «qualsevol temps passat va ser millor», ans al contrari, creiem que cada cop ens atensem més a un món més

just i més humà.

Sabem que no n'hi ha prou de ser pietosos si volem respondre al que ens demana la fe; sabem que no n'hi ha prou de complir les normes establertes si volem donar testimoni; sabem que no només podem parlar de Crist si volem ser creïbles; i també sabem que hem de ser autèntics seguidors de l'Evangeli que proclama la llibertat, la justícia, la pau, el perdó, la igualtat, la tolerància, l'acolliment, el servei al proïsme... si volem ser cristians.

A mesura que complim anys, perdem facultats i patim limitacions. Però això no significa que la nostra vida sigui inútil. I en lloc de lamentar-nos a Vida Creixent ens preguntem quines són les tasques que podem fer en aquest moment de la nostra vida. Ara disposem de més temps lliure i encara podem ajudar altres persones que ens necessiten, també podem col·laborar a les parròquies i en accions caritatives. I, si arriba el moment que les forces ens abandonen, no hem de patir pas, ja que encara podem seguir servint els altres pregant i, sobretot, estimant.

Pensem que al llarg de la nostra vida hem adquirit una saviesa que no teníem de joves; aquella saviesa que dona l'experiència i els problemes viscuts i que ens ajuda a relativitzar els conflictes, a buscar solucions amb serenor, a modificar la nostra escala de valors i a posar-ho tot en mans de Déu, perquè hem comprovat que hi ha camins que no porten enlloc i d'altres que ens obren horitzons plens d'una llum que ens porta a l'esperança.

Els núvols de Nadal

Els núvols de Nadal no sé què tenen que són manyacs: no posen gens de malícia al cel; pel blau puríssim dolçament s'estenen, a la llum de la posta suaus s'encenen i de nit deixen veure algun estel. És una de les coses més alegres veure entre els núvols els estels brillar. Tenebres de Nadal, no sou tenebres; més hi veig en vosaltres que no en el dia clar. Ai, nit, que vas passant silenciosa; ai, núvols blancs que pels estels passeu; ai, llum, que no ets enlloc misteriosa; ai, portal de Betlem, que ets a tot arreu. Quan me vulgueu donar més alegria parreu-me dels Nadals ennuvolats, i em veureu com infant que somnia, que riu a lo que veu amb els ulls aclucats.

Joan Maragall

Escriptor i poeta (1860-1911)

AGENDA

GENER 2012

Dijous 12: reunió d'animadors (única al mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema V: «Tres ensenyaments importants», (Marc).

A propòsit de Gaudí

Roma acull dos actes acadèmics paral·lels a l'exposició sobre Gaudí i la Sagrada Família

Redacció
Roma

De forma paral·lela a l'exposició *Gaudí: la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, que es pot visitar —l'entrada és lliure— fins al 15 de gener al Braccio di Carlo Magno de la Ciutat del Vaticà, la Fundació Joan Maragall i la Fundació de la Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família van organitzar dos actes acadèmics.

El primer es va celebrar al Museu Nacional de l'Art del segle XXI el dilluns 12 de desembre i va comptar amb la intervenció del cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura, i de l'arquitecte Mario Botta, que van dialogar sobre *Arquitectura: símbol i sagrat. Un segle després de Gaudí*, moderats per la professora Maria Antonietta Crippa.

Durant l'acte, el cardenal Gianfranco Ravasi va parlar de la importància del cristianisme per al món de l'arquitectura. «El cert és que sense l'espiritualitat i la litúrgia cristiana, la història de l'arquitectura hauria estat molt més escassa», va dir el president del Pontifici Consell de Cultura, que també va aprofundir sobre l'espai sagrat del temple: «Espai i esperança procedeixen de la mateixa arrel semàntica: espai és esperança. L'angoixa és el tancament de l'espai. Segons un antic proverbi hebreu, "l'univers és un ull, el blanc el mar, l'iris la terra, la pupila és Jerusalem i la imatge que s'hi reflecteix és el temple".»

De la seva banda, l'arquitecte Mario Botta va reconèixer que havia trobat la raó de l'arquitectura a través del sagrat. «M'emociona que hi hagi gent que em digui que a les meves esglésies s'hi prega bé.»

També Maria Antonietta Crippa, gaudinista, va reconèixer «que el sagrat és una consciència interior. Si jo prèviament no tinc el sentit del sagrat, no el podré trobar. A la Sagrada Família m'he sentit a casa, una casa bellíssima, un esclat d'energia».

Una altra de les intervencions destacades de l'acte va ser la de Jordi Bo-

RICARD TORRENTS

Rector emèrit de la Universitat de Vic

«Ha estat una veritable exhibició de cultura humanística, el cardenal Ravasi ha situat l'espai i el temps com les dues coordenades que requereixen la presència del sagrat en el món. El conjunt de veus que ha convocat des d'Elliot fins als jueus *hassidim* ha estat una convocatòria de la cultura bàsica universal al voltant de Gaudí»

ANTONI MATABOSCH

President honorari de la Fundació Joan Maragall

«Hem fet present un esdeveniment cultural i religiós a Roma»

ANNA MARIA BLASCO

Gerent de la Fundació Joan Maragall

«El temple és més lloc de presència que de representació, però entenc la connotació que pot tenir fins i tot teatral. El cardenal Ravasi sempre treu suc de la filologia per explicar les coses»

JAUME DANTÍ

Membre del patronat de la Fundació Joan Maragall

«Estem en un nou moment en el qual arquitectura i fe estan en condicions de disminuir la distància que s'havia creat entre elles. Això possibilita una arquitectura al servei del sagrat»

MELCIOR SÁNCHEZ DE TOCA

Sotssecretari del Pontifici Consell de la Cultura

«Ja n'hi ha prou d'esglésies garatge on s'aparca Déu i es posen els fidels en filera. Cal un diàleg de l'Església amb arquitectes i artistes, encara que com s'ha dit és un diàleg ardu»

CARLES TORNER

Escriptor i director de «Qüestions de Vida Cristiana»

«Veient l'obra de l'arquitecte Botta i com va decorar un presbiteri de Torí amb el rostre de la Síndone, m'ha vingut a la ment una obra del filòsof mallorquí Gabriel Armengual que es titula *Presència elusiva*: seria la millor il·lustració»

net, arquitecte director de la Sagrada Família, que va explicar que «manca encara una visió de totalitat de la Sagrada Família, necessitem donar a la ciutat no sols l'interior sinó també l'exterior. És important la creu que ha de culminar la cúpula de Jesucrist: ha d'il·luminar Barcelona i totes les altres ciutats».

L'acte va ser presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i va comptar amb la presència d'una nombrosa representació del presbiteri barceloní com el mateix

director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, Jaume Aymar.

En la seva intervenció, el cardenal Martínez Sistach va dir que «Gaudí era un mestre del símbol. Construïnt la Sagrada Família va aprofundir en la seva espiritualitat. Ell volia que tota la seva obra portés a Déu, hi veïe un perllongament de l'obra creadora de Déu».

Moments després, durant una visita a l'exposició sobre Gaudí, el cardenal reconeixia novament que «les relacions entre el Vaticà i Catalunya viuen

GIANFRANCO RAVASI

«Sense l'espiritualitat i la litúrgia cristiana, la història de l'arquitectura hauria estat molt més escassa»

MARIO BOTTA

«M'emociona que la gent em digui que a les meves esglésies s'hi prega bé»

un moment dolç», i que això fins i tot «es nota en l'ús de la nostra llengua per part del Sant Pare».

El segon dels actes acadèmics es va fer a l'ambaixada d'Espanya a prop de la Santa Seu, el dimecres 14 de desembre, i en aquest cas el diàleg, titulat *L'època de Gaudí a Catalunya i a Itàlia*, va ser entre Giovanni Maria Vian, director de *L'Osservatore Romano*, i Ricard Torrents, assagista, crític literari i president de la Societat Verdaguer. La presentació de l'acte va anar a càrrec del Dr. Antoni Matabosch, president honorari de la Fundació Joan Maragall.

«En els primers anys 1920, quan Gaudí veia acabar la façana del Naixement de la Sagrada Família, Joan Miró pintava *La Masia* entre Mont-roig del Camp i París, mentre Salvador Dalí feia la primera exposició individual a Barcelona el 1925», va dir Ricard Torrents.

Tots dos actes van servir, doncs, per a través de la figura de Gaudí parlar d'arquitectura i transcendència, i de l'època que va viure l'artista, tant a Catalunya com a Itàlia.

Castelldans celebra amb una missa el cinquantè aniversari de les campanes de l'església de l'Assumpció

El periodista i historiador Jordi Curcó reivindica aquest «instrument de metall» com a part important del patrimoni cultural i religiós

Josep Manel Prada-MCS bisbat de Lleida

Jordi Curcó durant el seu parlament.

Jordi Curcó

Pere Giné fent el concert de tocs de campana.

Redacció Castelldans

El poble de Castelldans, situat a la comarca de les Garrigues, ha celebrat amb festa grossa el 50è aniversari de la col·locació i benedicció de les campanes de l'església parroquial de l'Assumpció de la Mare de Déu.

Els actes centrals de la commemoració van tenir lloc el matí del dissabte 5 de novembre, amb la celebració d'una missa presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada pel rector Mn. Robert Louan i altres preveres, com el rector de les Borges Blanques, Mn. Daniel Gómez, i molt especialment Mn. Joan Quer, canonge de la catedral de Lleida, que era el rector del poble quan es van beneir les campanes.

Davant dels nombrosos fidels que omplien l'església de gom a gom, l'actual rector, Mn. Robert Louan, que és originari de Costa d'Ivori, va donar la benvinguda al bisbe Joan i va agrair a tothom la seva col·laboració en la festa, extensiva a l'ajuntament del poble, representat per l'alcalde Xavier López, acompanyat de diversos regidors. Mn. Robert va dir que era bo fer festa i donar gràcies a Déu per la benedicció de les campanes, que tant han representat per al poble i per a l'Església.

El bisbe Piris va elogiar la celebració i va afirmar que els aspectes externs, com el so de les campanes, ens ajuden a apropar-nos també al nostre interior. Alhora va manifestar que era bo celebrar-ho amb una missa, ja que una festa sense Déu, no és una festa completa.

Patrimoni cultural i religiós

Acabada la missa, que fou solemnitzada per la coral del poble, el periodista i historiador Jordi Curcó, corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida, amb arrels paternes a Castelldans, va fer a la mateixa església, i a mena de «pregó» de la festa, una evocació del mig segle d'història de les campanes del poble. Alhora, va evocar els seus anys d'infantesa passats al poble, quan anava a ajudar en

Benedicció de les campanes pel bisbe Aureli del Pino.

Ton del Sargaire, el campaner del poble, a «tocar les campanes» els diumenges i «festes de guardar», tal com va recordar que es deia aleshores.

Així, va anar descrivint els repics i tocs que es feien en cadascuna de les festes religioses al llarg de l'any, molt especialment per Setmana Santa, tot recordant el «dol de les campanes» per la mort de Jesús i com aquestes emmudien per donar pas a les matraques i carraus. També es va referir als repics i tocs especials de les campanes per la festa major del poble en honor dels Sants Màrtirs cada primer dimarts de setembre o amb motiu de casaments, batejos o enterraments. Curcó, que va reivindicar-ne l'ús i conservació, va afirmar que «les campanes han estat un instrument de comunicació viu, ple de sentiments i emocions, i una singular veu de Déu que ens convida a pregar. Han de ser considerades com un element singular del nostre patrimoni cultural i religiós».

En la seva intervenció, va parlar també de la importància que tradicionalment ha donat el cristianisme a aquest instrument de metall: «És l'únic objecte al qual l'Església atorga tractament de persona. Les campanes es bategen,

tenen nom i padrins, com les persones. En aquest sentit, la tradició cristiana ha anat molt més enllà en atribuir, simbòlicament, ànima a les campanes, com si de debò tinguessin vida, ja que, igual que les persones, les campanes poden amb el seu cant (totes elles tenen una nota musical) lloar Déu, la Mare de Déu i els sants, compartir la joia d'un casament, anunciar la bona nova d'un bateig, el goig d'una primera comunió o plorar pels difunts.»

Una quarta campana

Jordi Curcó va acabar la seva intervenció fent memòria de les tres campanes beneïdes pel bisbe Aureli del Pino el 29 d'octubre del 1961, ara fa cinquanta anys. Van ser batejades amb el nom de *Columba*, patrona del poble; *Assumpta*, titular de l'església parroquial, i *Montserrat*, dedicada a la patrona de Catalunya, venerada en una ermita aixecada pel poble l'Any Marià del 1954. Les tres campanes van ser col·locades al campanar juntament amb una quarta campana, la *Josepa*, que data del 1902 i que, amb 109 anys de vida, és la més antiga de les quatre. Aquesta campana ha sobreviscut fins

i tot a les destrosses de la guerra civil, que van afectar greument l'església de Castelldans i el seu patrimoni religiós.

Concert de campanes

Finalitzats els actes commemoratius a l'església, on es va exposar un recull de fotografies antigues de la benedicció i col·locació de les campanes i dels antics batalls, la festa va prosseguir a l'exterior, amb un concert de campanes a càrrec de l'Escola de Campaners de les Borges Blanques, que tothom va seguir des de la plaça.

Els campaners, encapçalats pel mestre campaner Pere Giné, van oferir diversos tocs i repics de campanes propis de festes religioses, com el que es fa el dia de Sant Antoni i també altres de populars, com el toc de gegants. El cinquantenari de les campanes va cloure amb un dinar de germanor, on s'aplegaren uns docents comensals que van degustar una magnífica i típica «cassola de Tros».

Com a record de la jornada es va lliurar a tothom un punt de llibre, que incloïa una fotografia del campanar de l'església i el text de la poesia *La campana*, del poeta Apel·les Mestres. Diu així:

A dalt del campanar
una campana hi ha
que no sé com s'ho fa.
Penjant braços en creu
tot el que sent i veu
ho conta en alta veu.

Ella ho sap tot, tot, tot
i ho conta mot per mot.

Ella sap on i quant
ha nascut un infant
i quan batejaran.
Ella diu amb pietat
tantost algú ha finat.
Déu l'hagi perdonat.

Ella ho sap tot, tot, tot
i ho conta mot per mot.

Lliurament dels III Premis Proteus d'Ètica

La Gna. Victòria Molins va rebre el premi especial Valors a tota una trajectòria

Redacció
Barcelona

El dilluns 12 desembre va tenir lloc al Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya l'acte de lliurament dels III Premis Proteus d'Ètica. Aquests guardons distingeixen persones i institucions per la seva aportació ètica a la societat.

La Gna. Victòria Molins, monja tere-siana dedicada a la tasca social al barri barceloní del Raval i col·laboradora habitual de *Catalunya Cristiana*, va obtenir el premi especial Valors a tota una trajectòria, que lliura l'Associació Cultural Valors i que, per primera vegada, es vinculava als Premis Proteus d'Ètica. Durant la recollida del guardó, Victòria Molins va afirmar que se sentia afortunada de poder-se dedicar als més desfavorits de la societat. «És un regal», va assenyalar.

El premi a la Personalitat de l'Any en l'àmbit social va ser atorgat a Arcadi Oliveres, economista i president de Justícia i Pau, «pel seu compromís davant de diferents causes, per la defensa dels drets humans, per proposar alternatives a la crisi actual i per encoratjar els adolescents a no perdre mai l'esperança». El jurat va considerar que,

en els darrers mesos, l'actitud i els plantejaments d'Oliveres han tingut especial rellevància, sobretot pel seu suport públic al moviment 15-M.

Pel que fa al premi a la Personalitat de l'Any en l'àmbit de la cultura i la comunicació, el jurat va pensar que la periodista Mònica Bernabé mereixia un reconeixement «pel seu treball periodístic a l'Afganistan, on és corresponsal, i per la seva tasca al capdavant de l'Associació pels Drets Humans a l'Afganistan».

En l'àmbit esportiu, el pilot de ral·lis Isidre Esteve, que ha presentat la seva pròpia fundació recentment, va ser escollit pel jurat també com a Personalitat de l'Any perquè «el seu esforç i ganes de superació són un exemple per a moltes persones».

En la categoria d'Iniciativa Empresarial, el jurat va voler reconèixer el paper del Viver de Bell-Lloc «per la seva doble aposta: comerç ecològic de proximitat i integració social i laboral de discapacitats mentals». D'altra banda, la Comunitat de Sant'Egidio, moviment laic compromès amb l'Evangeli i la caritat, va ser la guanyadora en la categoria de Projecte Social «per treballar en favor del diàleg interreligiós i actuar de mediatadora en conflictes bèl·lics».

En la categoria de Projecte Pedagògic, el guardó va recaure en el Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya, cor infantil escolar de l'Escola IPSI, «per transmetre —i ajudar a viure— als adolescents valors com l'esforç, la feina ben feta, la decisió, el respecte als companys, la recerca permanent de la millora i la superació». El premi en la categoria de Cultura i Comunicació va ser atorgat a la revista infantil *Cavall Fort*, «pels valors transmesos als més petits durant els seus cinquanta anys d'història, en què ha editat gairebé 1.200 números».

Un prestigiós jurat

Els guanyadors van ser seleccionats per un prestigiós jurat, format per José Félix Lozano, doctor en Filosofia i Ciències de l'Educació per la Universitat de València; Margarita Boladeras, catedràtica de Filosofia Moral i Política de la Universitat de Barcelona; Francesc Torralba, doctor en Filosofia, catedràtic de la Universitat Ramon Llull i director de la Càtedra Ethos d'Ètiques Aplicades de la mateixa universitat; Norbert Bilbeny, catedràtic d'Ètica de la Universitat de Barcelona i degà de la Facultat de Filosofia de la UB; Gregorio Luri, doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona i llicenciat en Ciències de l'Educació, i Miquel Osset, director d'Editorial Proteus.

Editorial Proteus és un projecte que

«Aquests guardons distingeixen persones i institucions per la seva aportació ètica a la societat»

té l'ètica com a eix vertebrador dels seus continguts. Va néixer l'any 2008 amb la voluntat d'editar textos d'ahir i d'avui, clàssics i inèdits, i d'arribar a un gran ventall de públics, incloent-hi l'infantil. Té cinc col·leccions que aborden temes ètics des de diferents perspectives.

Capsetes solidàries de Sant Joan de Déu

Redacció / Barcelona

Des de l'1 de desembre dues botigues de Barcelona, situades als centres comercials Diagonal Mar i El Triangle, venen petons, abraçades, carícies i bona sort per recaptar fons per al programa solidari Cuida'm de l'Hospital Sant Joan de Déu. Aquesta campanya, impulsada des de l'Obra Social de Sant Joan de Déu, pretén fer reflexionar a la població i fer-li veure que no calen objectes per expressar els sentiments a un ésser estimat perquè hi ha altres formes de demostrar-ho ja que, segons proclama el lema de la campanya, «A la vida tot és prestat tret de l'amor».

A les botigues es poden comprar capsetes solidàries de «10 petonets

molt tendres», «1 quilo de t'estimo», «365 abraçades superfortes» i «un munt de bona sort». El preu de les capsetes és a partir de 5 euros.

El programa Cuida'm de l'Hospital Sant Joan de Déu treballa des del 2004 per facilitar l'accés a la medicina d'alta complexitat a infants d'arreu del món que pateixen malalties greus i que, per curar-se, requereixen d'una intervenció amb mitjans tècnics i professionals altament especialitzats que no es practica al seu país. Gràcies a aquest programa, en els darrers set anys s'han operat a l'Hospital Sant Joan de Déu 128 infants gràcies a les aportacions de particulars i empreses.

Per a més informació: www.tldep.org.

**24
HORES
D'ACTUALITAT
RELIGIOSA**

www.catalunyareligio.cat
Tota l'actualitat religiosa des de Catalunya

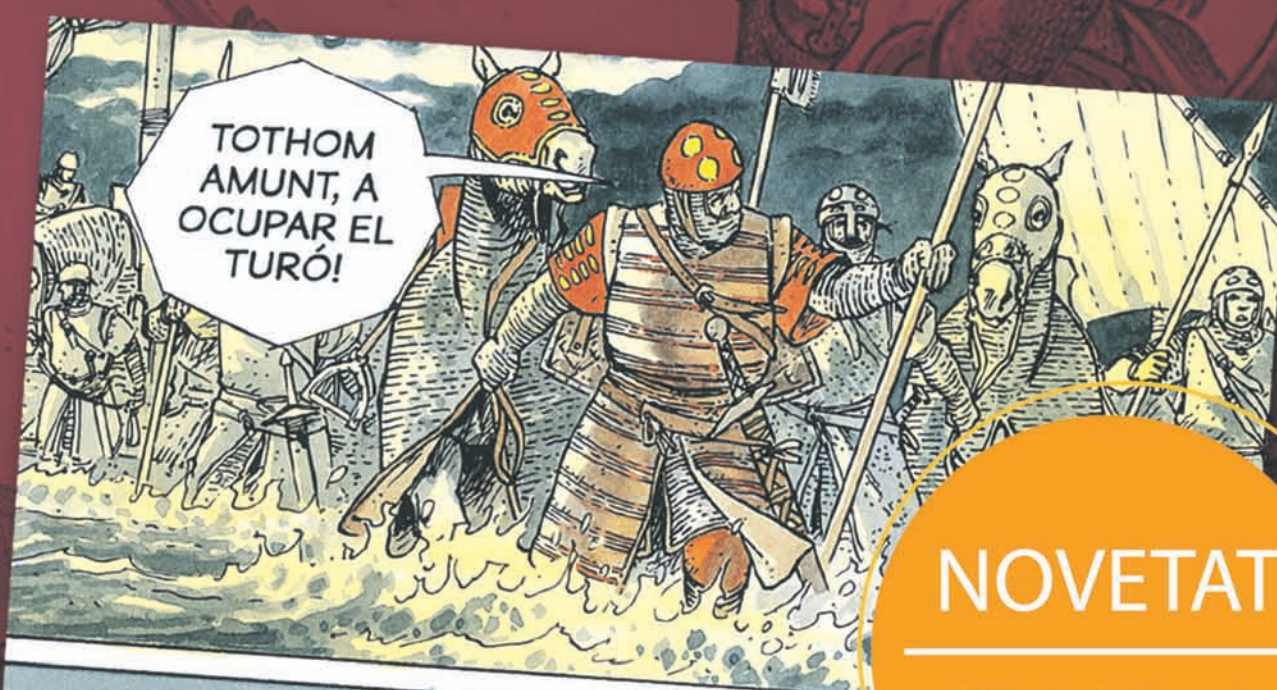
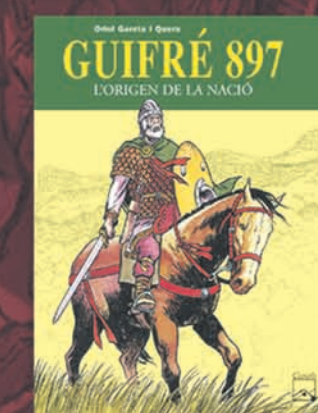
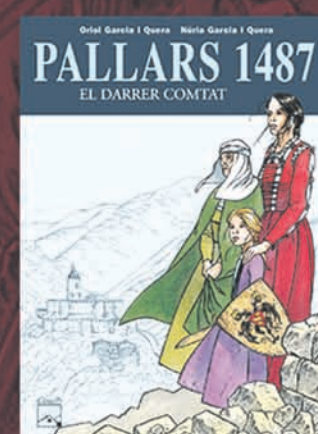
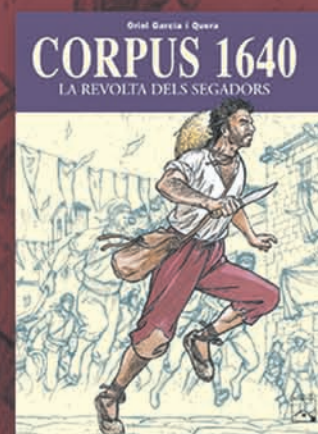
 **catalunya
religio.cat**

Viu la nostra història

«... us farà posar
la pell de gallina!»

Cavall Fort

Altres còmics de la col·lecció

NOVETAT

d'Oriol Garcia
i Quera

Mallorca 1229
Jaume el Conqueridor

Oriol Garcia i Quera

www.editorialcasals.com

Casals

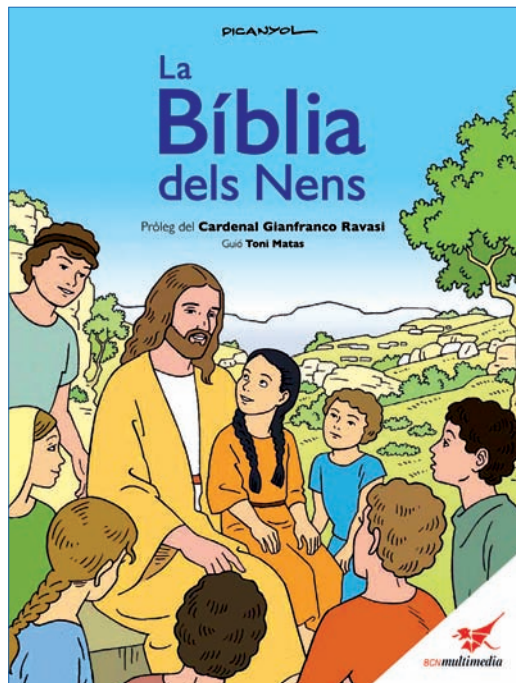
La Bíblia en còmic per als més menuts

BCNmultimedia presenta en paper la primera edició completa en català de «La Bíblia dels Nens»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

«Roda el món i torna al Born.» Després de convertir-se en una de les editorials infantils que més i millor s'ha fet present en les noves plataformes tecnològiques, BCNmultimedia torna al paper. I ho fa amb una aposta tan agosarada com atractiva: l'edició per primera vegada en català, i en un sol volum, de tots els còmics de *La Bíblia dels Nens*. Amb la gràcia i la puresa que els caracteritza, els personatges de l'Antic Testament i del Nou evocats per en Picanyol, sempre amables i propers, tornen a esdevenir protagonistes, al llarg de més de 160 pàgines, de la història més gran mai abans explicada. «Fa temps que fem servir els còmics de *La Bíblia dels Nens* amb els infants de les nostres famílies en la seva edició electrònica —afirma Toni Matas, director de BCNmultimedia i guionista de *La Bíblia*—; ara desitgem que els pares, avis i catequistes trobin també un recurs interessant en paper per fer llegir i comentar la Paraula del Senyor amb els més petits.»

Amb aquesta nova proposta bíblica,

l'editorial barcelonina torna a anar a contracorrent en un món ultratecnològic on sembla que el paper tingui els seus dies comptats. «Anem a l'inrevés del món —explica amb orgull Matas—. Avui les editorials es plantegen com

passar del paper al digital i nosaltres en canvi, passem del digital al paper. Ho fem perquè desitgem portar la Paraula de Déu a tothom, fins i tot a aquells a qui aquestes noves tecnologies els fan una mica de por.» BCNmultimedia pensa sobretot en «els avis que tant desitgen explicar les coses de Jesús i de Déu als seus néts, i també en els catequistes i professors de religió als quals els és més senzill treballar amb els llibres en paper».

«Avui les editorials es plantegen com passar del paper al digital i nosaltres en canvi, passem del digital al paper»

Suport vaticà

L'edició completa en català de *La Bíblia dels Nens* compta amb el suport i l'amistat del cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, que és l'autor del doble pròleg del llibre: un per als infants i un altre per a pares, avis, educadors i catequistes. «Tot i que aquesta història és força llarga i diferent de les que soleu veure a la televisió —escriu el purpurat en el seu pròleg infantil— us conquistarà amb els seus personatges, els seus nombrosos esdeveniments i els seus cops d'efecte». El cardenal Ravasi convida els infants a deixar-se sorprendre per aquests «fets llunyans en el temps», però que «també es repeteixen, d'una manera nova, a les places i als carrers de les vostres ciutats, i fins i tot a casa vostra o a les notícies de la televisió». Finalment els parla, sense esmentar el nom, d'una «persona extraordinària» que protagonitza la

darrera part del volum. «Aquest home —acaba dient— va dir i va fer coses absolutament úniques. Aconseguirà fer-vos mirar lluny, potser cap a on mai no heu arribat a mirar fins ara.»

En les seves paraules adreçades als adults, el president del Pontifici Consell per a la Cultura comença per fer-los una confidència: «He tingut l'ocasió de parlar en públic milers de vegades..., però el públic que sempre m'ha provocat un cert nerviosisme abans de trobar-m'hi és precisament el dels vostres joves, aquells als quals s'adreça aquest llibre.» Per això Ravasi insta els pares, avis, educadors i catequistes a confiar en el «llenguatge de les imatges, en aquest cas el dels còmics». «Aquesta narració bíblica visual —afegeix—, tot i la seva simplificació i ingenuïtat, també l'hauríeu de seguir vosaltres, perquè els vostres infants us faran preguntes.» Tot plegat esdevé per al cardenal una

Pies Deixebles del Diví Mestre al servei de la litúrgia

Déu va voler restaurar totes les coses en Crist, va disposar que ell comencés la seva obra i va presentar un model a totes les famílies perfecte i un exemple en la Família de Natzeret (Beat S. Alberione)

Apostolat Litúrgic

08003 BARCELONA - Via Laietana, 46
Tel. 932 680 449 - Fax 933 100 283 - pddmcalbar@yahoo.es
www.discipulsdm.org

48001 BILBAO - Colón de Larreátegui, 17
Tel. 944 231 372 - Fax 944 247 541 - al@pddmcalbil.euskalnet.net

28013 MADRID - Bordadores, 11
Tel. 915 481 626 - Fax 915 590 669 - pddmcalmad@gmail.com
web: www.discipulsdm.org

"En clase con Jesús" és una sèrie d'animació en 3D orientada al foment dels valors humans i l'educació catòlica dels més menuts de la casa. L'obra ensenya d'una manera divertida els passatges de l'Evangeli a través de les aventures d'un nen d'avui dia anomenat Jesús. Una sèrie imprescindible per a pares, educadors, catequistes...

Pack 4 DVD per només 32 Euros
1 sol DVD per 10 Euros

Telèfon de comandes: 93 409 27 70
Distribució a Catalunya a càrrec de Catalunya Cristiana. Despeses d'enviament no incloses

The collage features a variety of electronic items:

- Top Left:** A small electronic device with a speaker and a red LED display showing '21:48'.
- Top Center:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Top Right:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Middle Left:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Middle Center:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Middle Right:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Bottom Left:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Bottom Center:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.
- Bottom Right:** A digital clock with a red LED display showing '21:48' and 'LUN 26 AED'.

COMPARTE CON LOS TUYOS UN VIAJE A ROMA CON GRIMALDI LINES Y ASISTID A LA AUDIENCIA PAPAL

Viajar a Roma en barco, con Grimaldi Lines, es una experiencia que convierte el trayecto en un espacio de encuentro y oración único. Un peregrinaje hacia la Ciudad Eterna donde podréis compartir actividades como catequesis, recibir la Eucaristía a bordo, el rezo del rosario ó momentos más lúdicos como juegos, canciones, etc. Una vez en Roma, cuna del arte, la historia y el cristianismo, no sólo podréis visitar el centro histórico reconocido como Patrimonio de la Humanidad sino que viviréis una experiencia única en el Vaticano, donde podréis asistir a la Audiencia General del Santo Pontífice.

"No todos los días tenemos oportunidad de celebrar la eucaristía en un barco y ello nos ayudó a entrar simbólicamente en el Mar de galilea."

"La travesía en barco ha sido una transición perfecta para adaptar la mente y el corazón, vaciarlo de todo lo que dejábamos en España para llenarnos más plenamente de itinerario interior".

Inmaculada Molina
Secretaria del Departamento de Pastoral
Juvenil de la Conferencia Episcopal Española (CEE)

ROMA
4 días/3 noches
desde **355€**
Salidas desde Barcelona

VIAJE PARA
GRUPOS

Más información:
902 531 333
agencias de viajes

www.grimaldi-lines.com

ITINERARIO

LUNES Barcelona - navegación
Embarque a las 20:00 h.

MARTES navegación - Civitavecchia - Roma
Alojamiento en Roma.

MIÉRCOLES Roma - Civitavecchia
Audiencia Papal por la mañana, tarde libre en Roma y embarque en Civitavecchia.

JUEVES navegación - Barcelona
Navegación y llegada a las 18:15 h. a Barcelona.

GRIMALDI LINES
— TOUR OPERATOR —

Inaugurada una nova escultura del Dr. Tarrés

Està situada a la residència La Immaculada, de Sant Andreu de la Barca

Cecília Aranés Mallo
Sant Andreu de la Barca

El 19 de novembre va tenir lloc a la residència La Immaculada, ubicada a Sant Andreu de la Barca, l'acte de descobriment d'una escultura del Dr. Pere Tarrés, que va ser presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, acompanyat per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. La imatge és obra de l'artista Rebeca Muñoz.

La residència La Immaculada pertany a l'Organisme Benèfic Assistencial (OBA), ara Càritas. Va ser fundada pel Dr. Pere Tarrés amb l'ajuda del Dr. G. Manresa i, més tard, continuada per Mn. Narcís Prat i sempre amb l'assistència de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. En aquesta residència hi ha dos grups: Sol Ixent, amb quaranta infants, i Sol Ponent, de gent gran. Aquí resideix Pere Mercader, que va ser el primer escolà del Dr. Tarrés durant el

ministeri que va exercir a la parròquia de Sant Esteve Sesrovires. Mercader va tenir el privilegi de descobrir l'estàtua, que està situada enmig del jardí de la residència. L'acte va començar amb unes paraules de benvinguda a càrrec de Xavier Ferrero, president de l'OBA. Posteriorment, van parlar Mn. Manuel Claret, director de l'OBA, i Rebeca Muñoz. L'escultora va explicar el significat del llibre que porta el Dr. Tarrés a la mà dreta, mentre la mà esquerra reposa sobre el pedestal. Ell «tocava de peus a terra» i sempre mirava pel bé de tothom. Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de canonització de Pere Tarrés, va parlar de l'estudi d'un possible miracle del beat. El cardenal va beneir l'escultura i va comentar els ensenyaments del Dr. Tarrés. Els infants de Sol Ixent van cantar cançons, una d'elles dedicada al beat, i la coral de Sol Ponent van interpretar la cançó *Au, pren alè*. En un marc ple d'alegria, l'acte va acabar amb un refrigeri i amb el cant del *Vírolai*.

Pessebres catalans i mexicans a la Pia Almoïna

Redacció / Barcelona

Durant les festes nadalenques, el Museu Diocesà de Barcelona presenta les seves tradicionals activitats dins del marc incomparable del monument de la Pia Almoïna, amb la Fira de Santa Llúcia a l'exterior.

El dimecres 7 de desembre es va inaugurar la tradicional exposició de pessebres que, any rere any, el Museu Diocesà de Barcelona organitza conjuntament amb la prestigiosa Associació de Pessebristes de Barcelona. Engany també incorpora la magnífica col·lecció de pessebres mexicans de l'Associació Cultural Mexicana Catalana. Els pessebres

es poden visitar fins al proper 8 de gener. Durant l'acte inaugural el grup mexicà La Tilicata va oferir un magnífic recital. Els tres tallers familiars nadalenques que s'han dut a terme al museu han estat els següents: «Un pessebre dins una nou?» (6 de desembre), «Ningú sense Reis» (dia 11) i «Crea el teu diorama fent el pessebre!» (dia 18). El Museu Diocesà de Barcelona col·labora en la 14a campanya Reis per a Tothom, conjuntament amb el Centre Cristià dels Universitaris, Ràdio Estel, *Catalunya Cristiana* i Club+Amics, amb la recollida de joguines noves per a infants i adolescents, i obsequis per a gent gran.

Gent nostra

Mn. Norbert Font i Sagué, científic rellevant

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Sens dubte, de Mn. Norbert Font i Sagué podem dir que, si en lloc de català hagués estat nord-americà, de la seva vida n'haurien fet una pel·lícula. De fet, la seva curta però intensa existència fou suficient com per veure l'esmentat a qualsevol història de les ciències naturals del nostre país.

Nat al barri de la Ribera de Barcelona el setembre del 1873, és difícil classificar-lo: sacerdot, geòleg, excursionista, escriptor, hidròleg, arqueòleg, paleontòleg, historiador, naturalista i espeleòleg. És considerat el pioner de l'espeleologia a Catalunya.

Inquiet, el 1904, amb trenta anys, portava la càtedra de Geologia dels Estudis Universitaris Catalans i publicà un curs de geologia. Abans, la visita, el 1896, del francès Edouard Martell a Catalunya li havia canviat la vida.

El Centre Excursionista de Catalunya el comissionà perquè l'acompanyés a diverses coves catalanes. Des del 1897 es va llençar, amb les tècniques i materials de l'època, a explorar els avencs més grans de Catalunya, en especial els del massís del Garraf i l'Ordal; davallant pel de Can Sadurní a Begues, va seguir amb La Ferla i nombrosos avencs més, amb verticals absolutes de cent metres.

Va recórrer moltes cavitats del país, però també va viatjar al Sàhara cercant fosfats. Seva és la recreació d'un mamut exhibida al parc de la Ciutadella o les gàrgoles de la catedral, que dibuixà de baix estant, mirant-les amb una ullera de llarga vista. Premiat als Jocs Florals de Barcelona el 1894 per *Les creus de pedra a Catalunya*, va fer també treballs sobre la divisió comar-

cal, que servien a Vila i a Iglesies per a la divisió territorial del 1932. Estudià la història de la literatura catalana i elaborà el primer catàleg espeleològic de Catalunya. No cal dir que de la seva prolífica obra sempre ens ha deixat constància, sigui en memòries, sigui en publicacions.

Font i Sagué fou un capellà d'una peça. Durant la Setmana Tràgica del 1909, enmig dels incendis d'esglésies, Mn. Norbert Font anava pel carrer vestit com sempre amb la sotana. Després, quan per aquests fets acusaren i processaren Ferrer i Guàrdia i el condemnaren a mort, Mn. Font, com a membre de la Confraria de la Bona Mort, que assistia els condemnats, acudí al castell de Montjuïc. Ferrer es va negar a rebre assistència espiritual, però, en saber que entre els confreres

hi havia Mn. Font, accedí a rebre'l, sempre que no parlessin de religió. Havia estat alumne de les seves classes de geologia al Centre Excursionista de Catalunya.

Com a hidròleg, sempre havia recomanat no beure aigua de bassals, però en una de les seves exploracions a les coves de l'Alt Camp, assedegat, en va beure i emmalaltí amb febre molt alta. Va morir jove, als trenta-sis anys, l'abril del 1910.

• Per saber-ne més: Josep Iglésies, *Mossèn Norbert Font i Sagué. L'introducció de l'espeleologia a Catalunya* (Editorial Dalmau, 1963).

Els valors educatius dels pessebres escolars

Tres de cada quatre escoles públiques de Catalunya fan el pessebre com a activitat escolar

Enric Benavent

Fer el pessebre és una activitat apreciada per molts centres escolars. El resultat d'una recerca promoguda pel Col·lectiu El Bou i la

Mula mostra com en la majoria d'escoles públiques de primària de Catalunya es fa el pessebre com a activitat educativa pròpia de les festes de Nadal. Un 75% dels centres enquestats manifesta que aquesta és una activitat que forma part de les activitats de l'escola. En un 50% dels casos es tracta d'una activitat que implica tota l'escola i el pessebre forma part de la decoració nadalenca, mentre que en el 25% dels casos restants es tracta d'una activitat que només es porta a terme en algunes classes. Un 14% dels centres afirmen que abans feien el pessebre i ara no el fan, mentre que un 11% diuen que no s'ha fet mai en aquella escola.

Més enllà del seu innegable simbolisme religiós, el pessebre és una activitat pròpia de la cultura popular i tradicional de Catalunya. Fer el pessebre és una manera de fer una representació de la pròpia societat, al voltant d'un esdeveniment singular com és el naixement de Jesús. El pessebre va més enllà del

Pessebre de l'escola Asunción de Nuestra Señora de Barcelona.

Pessebre del Col·legi Natzaret d'Esplugues de Llobregat.

que podria ser una mera representació històrica d'uns fets per esdevenir un veritable drama d'origen en què s'hi posen de manifest valors propis de la nostra societat.

Els valors educatius que té el pessebrisme han estat posats de manifest en diverses ocasions pel Col·lectiu El Bou i la Mula en les seves recerques, publicacions, conferències i cursos dedicats a aquest art, on reivindiquen la necessària actualització que ha de fer el llenguatge artístic del pessebre. El pessebrisme que es fa a les

«Fer el pessebre és una manera de fer una representació de la pròpia societat, al voltant d'un esdeveniment singular com és el naixement de Jesús»

escoles sovint s'escapa de les formes tradicionals de fer el pessebre i incorpora de forma molt interessant la creativitat dels infants i dels mestres per crear pessebres plens d'emoció, en els quals s'hi veu la vida de la pròpia escola. Un recull de diversos exemples de pessebres escolars es pot trobar al blog d'El Bou i la Mula (www.elbouilamula.net), on durant un any s'han publicat setmanalment algunes experiències pessebrístiques portades a terme en escoles molt diverses, tant públiques com privades cristianes o privades laiques.

CatalunyaCristiana

Aquest Nadal regala una subscripció a CatalunyaCristiana. El millor regal!

Pots enviar-nos les dades per:

Correu postal:

Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Telèfon:

93 409 28 10

Correu electrònic:

administracio@catalunyacristiana.cat

CatalunyaCristiana 120€ l'any

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a CatalunyaCristiana durant un any a:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____

Persona que realitza l'obsequi:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 117€ per any

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Dos pagaments semestral de 58,50€

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la subscripció-regal.

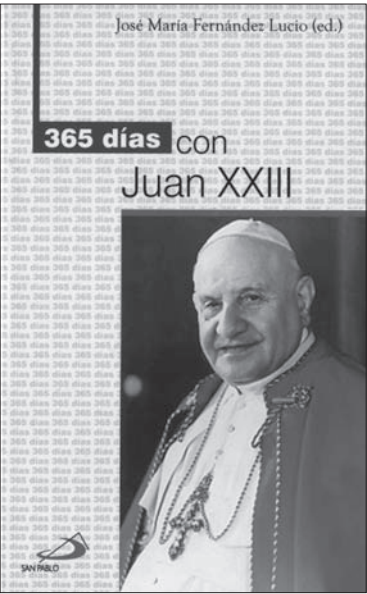
Titular

Entitat _____ Oficina _____ DC _____

Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Espiritualitat profunda

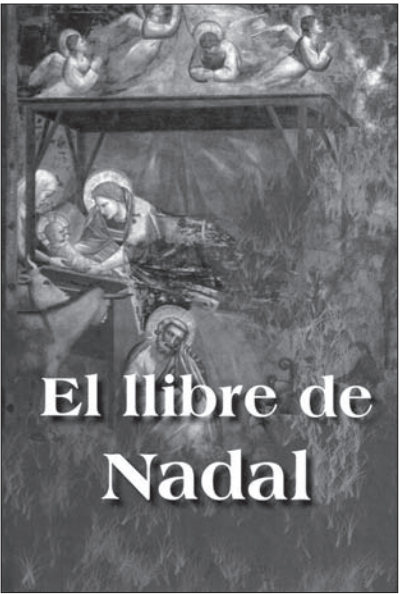
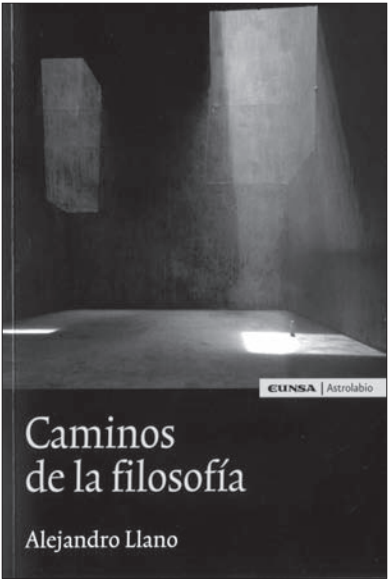
Aquesta obra ens permet meditar dia a dia de la mà del papa Roncalli a través dels seus pensaments i meditacions. És una ocasió única per penetrar en la profunda espiritualitat de Joan XXIII i créixer, amb ell, en les coordenades que van regir la seva vida, el seu missatge i el seu compromís: la pobresa, l'alegria, la paciència i la humilitat; l'obertura, l'acollida i l'escolta; l'amor a l'Església i a l'home; la preocupació per la pau i la llibertat dels pobles i de les persones.

José María Fernández Lucio, 365 días con Juan XXIII. Col·lecció 365 Días Con, Editorial San Pablo, 2011, 392 pàg.

Per camins nous

És propi de la condició humana conèixer preguntant, de manera successiva i al llarg del temps. Cal tornar sobre les primeres passes i cercar camins nous per als interrogants de sempre. Les converses recollides en aquestes pàgines recreen aquest diàleg. Al fil de les preguntes dels seus entrevistadors, Alejandro Llano, catequètic de Metafísica, repassa la seva obra filosòfica i ofereix claus amb les quals respondre als problemes actuals.

Alejandro Llano, Caminos de la filosofía. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Astrolabio, 2011, 414 pàg.

El sentit nadalenc

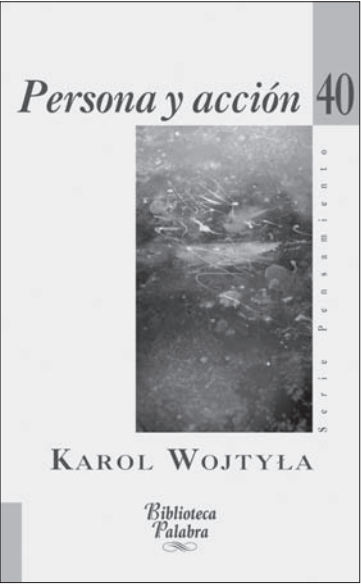
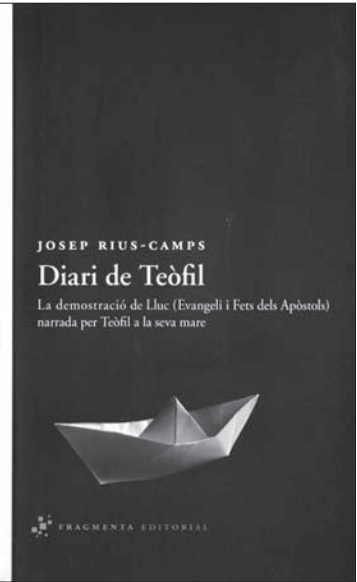
Aquest llibre ofereix una presentació molt completa del que és el Nadal, del seu sentit cristià i el seu sentit popular, de tot el que cal saber sobre les festes d'aquesta època de l'any... Així mateix, es comenten diferents aspectes importants, com el dia exacte en el qual va néixer Jesús o el nombre de mags que van anar a adorar-lo. També s'inclouen diferents poesies (de Joan Maragall, Josep M. de Sagarra o Carles Riba), textos de pregària, cançons, etc.

Josep Lligadas, El llibre de Nadal. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Festa, 2011, 44 pàg.

Ficció bíblica

El professor Josep Rius-Camps debuta en la narrativa amb aquest llibre de ficció bíblica, en el qual Teòfil, destinatari de l'obra de Lluc, explica a la seva mare la lectura que fa del text de Lluc i el seu procés de conversió. L'obra recolza en una hipòtesi científicament provada, segons la qual els dos textos neotestamentaris de Lluc són una sola obra en dues parts, redactades pel rabí jueu Lluc per encàrrec de Teòfil, fill d'Anàs.

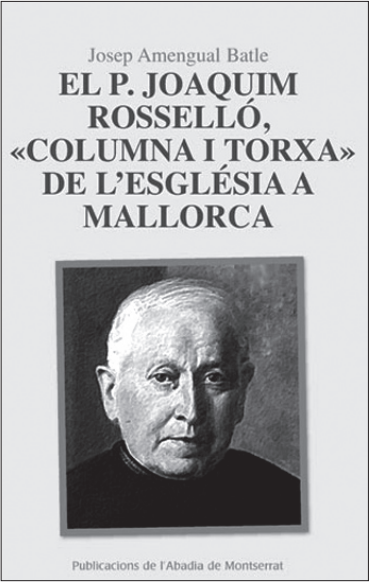
Josep Rius-Camps, Diari de Teòfil. Fragmenta Editorial, Col·lecció Assaig, 2011, 318 pàg.

Obra cimera

Persona y acción és l'obra cimera del pensament filosòfic de Karol Wojtyła. La seva concepció nova de l'antropologia, les seves reflexions sàvies en les quals deixa lluir una rica experiència vital, la resposta a inquietuds seculars sobre l'ésser humà i, sobretot, la manera genial amb la qual concilia des d'una perspectiva personalista la filosofia de l'ésser i de la consciència, el tomisme i la fenomenologia, la fan una obra de referència sobre temàtica filosòfica.

Karol Wojtyła, Persona y acción. Ediciones Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, 2011, 432 pàg.

Personatge polivalent

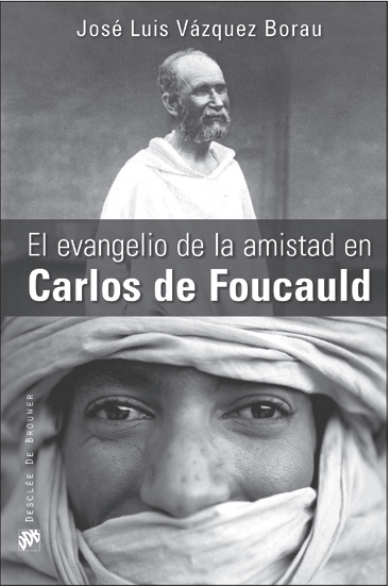
El P. Joaquim Rosselló (1833-1909), considerat com a «columna i torxa» de l'Església de Mallorca, va ser un personatge polivalent, la biografia del qual és traçada amb agudesa i amb coneixement de causa pel P. Josep Amengual, un membre eminent de la congregació que va fundar, els Missioners dels Sagrats Cors. El P. Rosselló va promoure la restauració catòlica des de la pastoral missionera.

Josep Amengual Batle, El P. Joaquim Rosselló, «columna i torxa» de l'Església a Mallorca. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta et Documenta, 2011, 268 pàg.

Amistat i bondat

En aquest volum es pretén mostrar com l'amistat i la bondat van ser bàsiques en l'experiència vital del germà Carles de Foucauld i en la seva dimensió missionera enmig dels tuaregs, els homes blaus del desert del Sàhara, de religió musulmana. Es tracta de l'anomenat «apostolat de l'amistat». S'interessava per la cultura del poble tuareg, va arribar a elaborar un diccionari tuareg-francès, i clamava contra tota injustícia colonitzadora.

José Luis Vázquez Borau, El evangelio de la amistad en Carlos de Foucauld. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Testigos, 2011, 160 pàg.

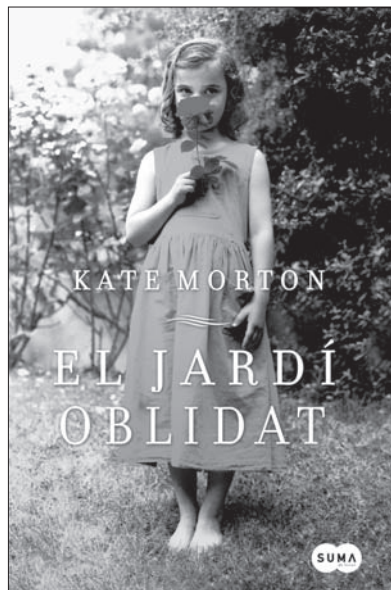
Estudi iconogràfic

Rosa Ribas, llicenciada en Ciències Religioses i en Teologia en l'especialitat de Bíblia, és l'autora d'aquest estudi sobre la iconografia bíblica de la capella del Santíssim de la catedral de Mallorca. Es tracta d'un mural ceràmic policromat de tres-cents metres quadrats, elaborat per Miquel Barceló entre els anys 2001 i 2006. Entorn de la figura de Crist resuscitat, hi ha passatges evangèlics com les noces de Canà o el sermó del pa de la vida.

Rosa Ribas Garriga, La Bíblia en fang. Editorial Claret, 2011, 98 pàg.

Llibres

Una història bonica

Amb el virtuosisme propi dels grans mestres, l'escriptora australiana Kate Morton orchestra en aquesta novel·la una bonica història a tres veus, en tres èpoques diferents, que desemboquen en un tot perfecte, impecable, on les peces encaixen i adquireixen sentit. *El jardí oblidat* posa en mans del lector una obra amb reminiscències de tots els gèneres: des de la novel·la victoriana fins als contes de fades i els relats de misteri.

Kate Morton, *El jardí oblidat*. Suma de Letras, 2011, 550 pàg.

Entre la realitat i la fantasia

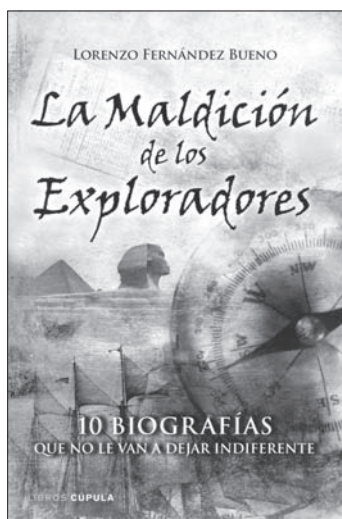
Ambientada a la Iugoslàvia de la postguerra, Natalia, una jove doctora lluita per descobrir el misteri que va envoltar la vida i la mort del seu avi. La protagonista rememora, entre altres episodis, la relació que va tenir el seu avi amb un tigre que va arribar al seu poble provinent del zoo d'un sultà. Molt poques vegades una *opera prima* ha suscitat un entusiasme tan unànime com *La dona del tigre*, de Téa Obreht (Belgrad, 1985).

Téa Obreht, *La dona del tigre*. Angle Editorial, 2011, 382 pàg.

Fascinació per l'aventura

Què va trobar el coronel Percy H. Fawcett a la secció d'Obres Rares de la Biblioteca Nacional de Rio de Janeiro perquè des d'aquell instant dediqués la seva vida a la recerca d'una enigmàtica ciutat perduda en les entranyes de la selva amazònica? Aquest és un dels misteris que presenta el periodista Lorenzo Fernández Bueno, després d'haver viatjat als llocs als quals deu grans exploradors van intentar arribar i molts d'ells van perdre la vida.

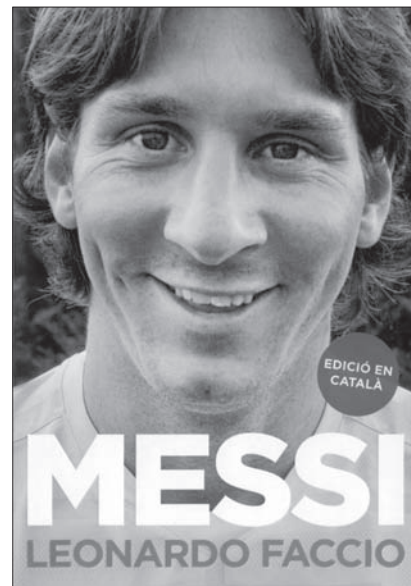
Lorenzo Fernández Bueno, *La maldición de los exploradores*. Libros Cúpula, Col·lecció Enigmas y Conspiraciones, 2011, 320 pàg.

Joia del futbol

El periodista Leonardo Faccio ha dibuixat en aquest volum un perfil en tres temps de Lionel Messi, el futbolista més famós del món en l'actualitat, només comparable, segons l'autor, amb altres grans futbolistes com Pelé, Di Stéfano, Cruyff o Maradona. Amb només 24 anys Messi ha batut tots els rècords. Tímid, petit i d'aparença fràgil, ha esdevingut la joia més valuosa de l'espectacle més gran del món.

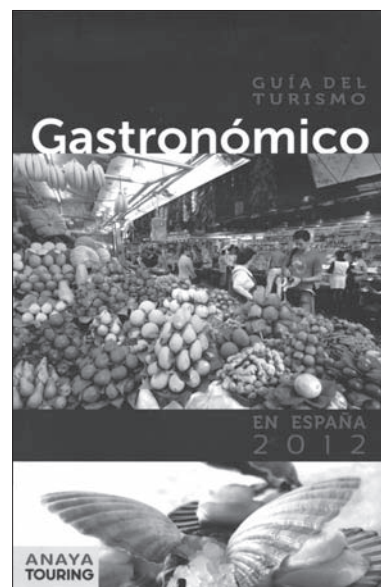
Leonardo Faccio, *Messi*. Rosa dels Vents, 2011, 192 pàg.

Biografia insòlita

Ni amb el Rei ni contra el Rei. Fidel al seu lema d'«informar amb rigor, sense favor i sense temor», Pilar Urbano presenta un llibre amb revelacions sorprenents en el qual s'ofereix al lector l'aventura de descobrir una època que creia conèixer. És la cara oculta de la història. Aquest llibre introdueix el lector en els mons foscos d'ETA i de la CIA, com en les inaccessibles estances d'El Pardo, La Zarzuela o el despatx oval de la Casa Blanca.

Pilar Urbano, *El precio del trono*. Editorial Planeta, 2011, 1.006 pàg.

Menjar espanyol

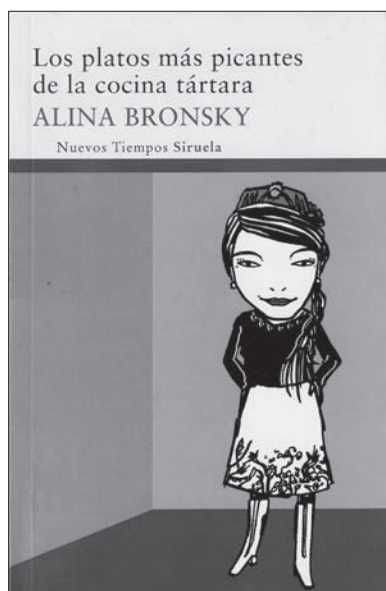
El que sempre ha estat una part rellevant dels plaers de viatjar és ara, per a molts, motiu central del viatge: el descobriment i poder gaudir de la gastronomia de cada lloc, com una de les maneres més bones d'apropar-se al paisatge, als pobles i al caràcter dels seus habitants. Aquesta completa guia del turisme gastronòmic presenta, per comunitats autònomes i de manera exhaustiva, els àpats més representatius de la geografia espanyola.

Autors diversos, *Guía del turismo gastronómico en España 2012*. Grupo Anaya, Col·lecció Guías Touring, 2011, 784 pàg.

Tragicomèdia familiar

L'escriptora d'origen rus Alina Bronsky explica la història de la infància i joventut d'Aminat, dividida entre una mare desgraciada i una àvia egoista i manipuladora, obstinada a mantenir a tota costa les seves arrels tàrtars. Un llibre amanit amb grans dosis d'humor negre, que relata la història hilarant de tres dones inoblidables, els destins de les quals s'emboquen en una tragicomèdia familiar, que és alhora un retrat de la nova Europa.

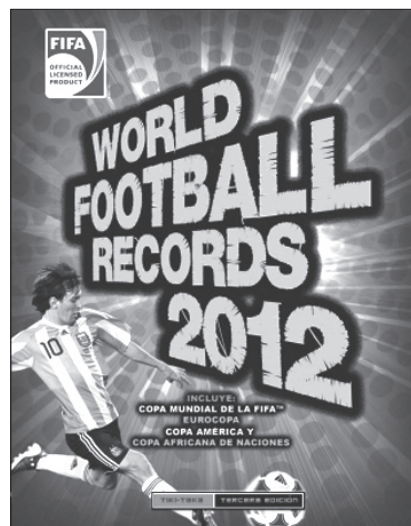
Alina Bronsky, *Los platos más picantes de la cocina tártara*. Ediciones Siruela, Col·lecció Nuevos Tiempos, 2011, 304 pàg.

El món del futbol

En la tercera edició d'aquest llibre magníficament il·lustrat, el lector pot trobar totes les dades i estadístiques del futbol internacional actualitzades. D'aquesta manera, es donen a conèixer el nombre de jugadors espanyols que hi ha a l'onze ideal de la FIFA, qui va ser el primer guanyador de la pilota d'or, quin equip ha marcat més gols en un mundial i totes les dades i anècdotes d'una selecció que ja ha fet història: la Roja.

Autors diversos, *World football records 2012*. Editorial Montena, 2011, 256 pàg.

Dins d'un pessebre

La història del Nadal s'explica als més petits i s'il·lustra amb figures de plastilina, que s'inspiren en les figures del pessebre tradicional. Les figures cobren vida i ens mostren com viuen, què fan i què passa dins d'un pessebre. Els fons de les escenes són subtils perquè les figures hi destaquin amb més força i els infants hi identifiquin tots els personatges. El llibre va acompanyat d'un CD, on s'interpreta la cançó *Les figures del pessebre*.

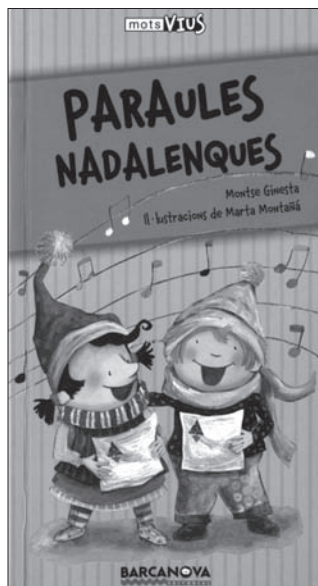

Núria Mañé (text) i Montse Fransoy (il·lustracions), *En un poble de pessebre*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2011, 24 pàg.

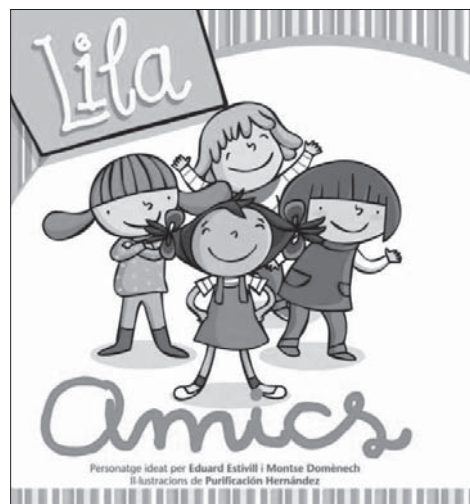
Poemes amb sorpresa

Aquest llibre presenta trenta-tres poemes curts per dir en veu alta, amb les situacions i els personatges més característics d'aquestes entranyables festes nadalenes. Al final, l'autora inclou una divertida proposta de posada en escena per a cada poesia. Per exemple, en acabar el poema *Aquest Nadal*, Montse Ginesta fa el suggeriment següent: «Llançeu un grapat de confeti, que haureu guardat prèviament en algun lloc proper.»

Montse Ginesta (text) i Marta Montaña (il·lustracions), *Paraules nadalenes*. Editorial Barcanova, Col·lecció Mots Vius, 2011, 82 pàg.

Una nena eixerida

Els pares de la Lila tenen convidats a dinar i ella està amoïnada perquè li fa por no agradar als tres fills dels amics dels seus pares. El tiet Antonio, per animar-la, la fa volar pels aires. Des del carrer, el tres nens convidats la veuen i es pensen que és una superheroïna amb poders. La Lila es fa passar per heroïna, però de seguida s'adona que no ha estat una bona idea. El personatge de la Lila és una creació del Dr. Eduard Estivill i Montse Domènech.

Bet Capdevila (text) i Purificación Hernández (il·lustracions), *Amics*. Editorial Beascoa, Col·lecció Lila, 2011, 32 pàg.

El significat d'una paraula

La curiositat i la innocència d'un nen fan que es preguntin sobre el significat d'una de les paraules del nostre llenguatge que, per procedència i tradició, té unes connotacions que... poden fer por. La paraula en qüestió és *infern*. El seu pare li explica que és «el lloc on viuen els dimonis», un bomber li diu que és «el foc», mentre que mossèn Joan li comentarà que és «el mal». L'ús quotidià d'aquest mot el farà reflexionar sobre el seu sentit real.

Anna Obiols (text) i Subi (il·lustracions), *Això és un infern!* Editorial Proteus, Col·lecció Helena, 2011, 34 pàg.

Un llibre màgic

Els barrufets és un cèlebre còmic infantil creat pel belga Pierre Culliford (1928-1992), conegut com a *Peyo*. Els protagonistes són una mena de follets de color blau molt petits que viuen al bosc. Viuen dins de bolets i van vestits amb pantalons i barretina blanca. En aquesta nova aventura, els barrufets trobaran a l'armari dels llibres prohibits del Gran Barrufet un llibre màgic que respondrà totes les preguntes que li formulen.

Peyo (text i il·lustracions), *Els barrufets i el llibre que ho diu tot*. Editorial Base, 2011, 48 pàg.

Jugar i aprendre

Aquest llibre de jocs amb les lletres de l'abecedari té com a objectiu fonamental fer que els infants aprenguin i es diverteixin. A més, els convida a entrar en un món de fantasia i d'imaginació on el més inesperat i sorprenent es converteix en una lletra de l'alfabet. Conté vint-i-set jocs de percepció, imaginació, llenguatge i observació. Al final del volum hi ha un annex amb totes les solucions als jocs. Recomanable a partir dels 7 anys.

Àngels Navarro (text) i Eva Sans (il·lustracions), *Lletra a lletra*. Combel Editorial, 2011, 54 pàg.

L'enginy humà

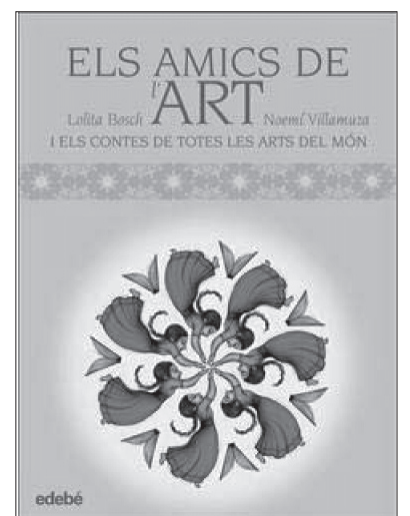
Sabíeu que abans que Gutenberg inventés la impremta tots els llibres es copiaven a mà? O que el radiotelègraf de Marconi va ser el rebesavi d'internet? O que quan els germans Lumière van inventar el cinema, la música de les pel·lícules es tocava en directe? En aquest llibre en tres dimensions trobareu aquestes i moltes altres curiositats, a més de reconstruccions espectaculars dels invents més sensacionals de tots els temps.

Peter Riley (text) i Hemesh Alles (il·lustracions), *Inventos que cambiaron el mundo*. Editorial Montena, 2011, 12 pàg.

Les formes de l'art

L'Art és un gos. Els infants no s'avorreixen mai amb ell perquè Art coneix el secret del temps: explicar històries originals que els fan créixer i ser lliures. Parla d'amics que hem tingut o que hem imaginat. L'escriptora Lolita Bosch ens té acostumats a la seva mirada diferent, i aquesta vegada ens mira amb els ulls d'un gos que explica històries. Un gos que sap que cada una de les formes de l'art és una manera diferent de veure el món.

Lolita Bosch (text) i Noemí Villamuza (il·lustracions), *Els amics de l'Art i els contes de totes les arts del món*. Edebé, 2011, 84 pàg.

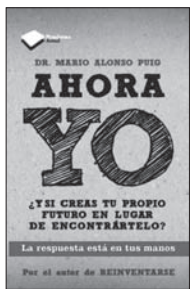

Crítica literària

Et farà el regal més bonic del món

L'arribada de les festes nadalenques és un moment òptim per fer el regal més bonic del món: llibres. Ni més ni menys. Obsequiar llibres és obsequiar vida, perquè és el que els llibres contenen. Bocins de vida, experiència, desitjos, consells, exercicis d'estil, recomanacions, confessions, revelacions... Tot el que vulgueu.

Us en portem un reguitzell d'exemples. Fruïu-los com nosaltres a l'hora de recomanar-vos-els: amb passió!

«AHORA YO», DE MARIO ALONSO PUIG

Les èpoques de crisi poden esperonar de manera insospitada el nostre creixement personal. És tesi reiterada d'un dels millors comunicadors d'Espanya,

el doctor Mario Alonso Puig, autor de *Reinventarse* i que ara ens ofereix —de la mà de Plataforma Editorial— *Ahora yo*.

És quan la vida ens desafia que podem treure el millor que portem dins. És en les situacions límit quan energies insospitades brollen del nostre interior

i ens ajuden a remuntar.

Mario Alonso Puig és un exemple ell mateix de reinvençió personal. Va deixar la carrera de cirurgià per dedicar-se a estudiar l'entrellat del funcionament del cervell humà. La seva manera d'explicar les coses és planera. Home d'erudició amable, ens guia pel camí del creixement personal ressaltant-nos la importància de ser resolutius a l'hora de passar de la idea a l'acció.

Ja deia el savi que val més un gram de pràctica que una tona de teoria. Mario Alonso Puig ens empeny a aconseguir les nostres fites destruint sostres irrealment fabricats per les nostres pors i que ens frenen el potencial.

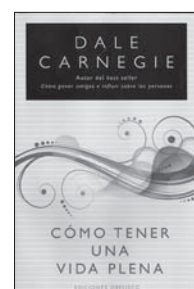
Vegeu una interessant entrevista amb aquest autor a través d'internet, que li van fer al programa *Singulars*, del Canal 33: <http://www.tv3.cat/videos/3306730>.

«JO CONFESSO», DE JAUME CABRÉ

Aquesta obra, publicada per Proa, és una de les millors obres que ens ha ofert l'any que aviat s'acaba. Una obra sobre la maldat al llarg del

temps, novel·lada amb el tremp i la gràcia audiovisual marca personal d'aquest professor de llenguatge de la imatge. A partir del relat sobre un nen superdotat a la Barcelona dels anys quaranta es descobreixen històries creuades que corren i revelen la presència del mal al llarg de la història.

LES OBRES DE DALE CARNEGIE

Poden passar les dècades però no es marceix la saviesa d'aquell home que als Estats Units dels anys cinquanta va ensenyar a milions de conciutadans (i després arreu del món) l'art de les relacions humanes. Són llibres pioners en l'anomenat posteriorment creixement personal o expressat en anglès *selfimprovement*, és a dir, llibres per a l'automillora.

Ediciones Obelisco ha reeditat alguns títols emblemàtics de Dale Carnegie com *Cómo ser un buen líder*, *Cómo tener relaciones personales gratificantes*, *Cómo tener una vida plena* i *La comunicación: tu camino hacia el éxito*.

Són un regal excel·lent i un recordatori i homenatge a un home que es va avançar al seu temps en el noble art de la persuasió i la convivència.

«EL SORPRENDEDOR», DE SERGIO FERNÁNDEZ I RUBÉN CHACÓN

En temps com els actuals en què es parla tant de la importància de ser emprenedor, hem de vincular aquest atribut a la capacitat de sorprendre amb idees noves. Tot just *El sorprendedor* és el títol d'un llibre que ens ha cridat l'atenció. Es tracta d'una faula que convida a transformar les nostres vides, acompanyada d'un joc per exercitar la nostra capacitat d'emprendre.

De Sergio Fernández recomanem també la seva obra *Vivir sin jefe*, que va tenir força acceptació, i podem alhora suggerir visitar el seu web anomenat de manera significativa www.pensamiento-positivo.com.

Bons temps, doncs, per als emprenedors que sàpiguen escapollir-se de la negativitat imperant i construir projectes diferents.

Josan Montull
Educador

Crítica cinematogràfica

Sepulcres blanquejats

UN DIOS SALVAJE

DIRECTOR: Roman Polanski.

INTÈRPRETS: Jodie Foster, Kate Winslet, Christoph Waltz, John C. Reilly.

Comèdia, drama. 79 minuts. França, Alemanya, Polònia i Espanya, 2011.

La darrera pel·lícula del reconegut i controvertit Roman Polanski és una adaptació gairebé literal d'una coneguda obra de teatre de Yasmina Reza del mateix títol.

Dos nens d'onze anys es barallen en un parc. Un d'ells pega l'altre amb un bastó i li trenca una dent i li deixa la cara ben inflada. Els pares de l'agressor van a casa dels pares de la víctima per donar la cara i arreglar educadament tot el que concerneix la ràpida recuperació de l'agredit. Quan comença la pel·lícula tots dos matrimonis deixen per escrit les disculpes i la compensació econòmica que es farà.

L'ambient és tan educat i cordial que, per solucionar feliçment el problema, mengen junts un pastís de poma i de pera en un ambient relaxat. Els pares de l'agredit són una humanista conscienciada que ha escrit alguna cosa sobre el drama de la fam a l'Àfrica i un marit bondadós amant de la vida sense complicacions i sempre disposat a fer les paus. Els pares de l'agressor són una fi-

del, dolça i modèlica esposa d'un triomfador i competent advocat. Tot és molt idíl·lic i perfectament educat, la sala és confortable, unes butaques còmodes, una llar de foc, unes tulipes precioses sobre la taula, llibres d'art refinats, «encara ens queda sentit del civisme», diuen. Però, de sobte, el conflicte salta per una nimietat: el pare del noi agredit ha deixat escapar un hamster perquè no el suportava a casa. Quan surt aquest tema tan menor a la llum tots els personatges comencen a poc a poc a manifestar la mesquinesa que porten dins.

Polanski es mou extraordinàriament en un escenari tancat i amb uns personatges turmentats. Ja ho havia fet a *La muerte y la doncella*, *Repulsión* o *El quimérico inquilino*. Aquí fa una dissecció brutal i tràgicòmica d'aquestes dues parelles modèliques que, sota una capa de bona educació i de diners abundants, amaguen una manca d'escrúpols i de moral extraordinària. L'alcohol (un whisky exquisit) actuarà com la pólvora i els nostres personatges dispararan paraules cruels i es rebaixen cada vegada més per atacar l'altre. I així manifesten els seus instints racistes, el culte als diners, la seva dificultat per a la comunicació (extraordinari l'addicte al mòbil), la convicció que la violència és necessària, el menyspreu de la família, la manca d'ètica laboral i l'absència de tota referència moral.

Els personatges vomiten (fins i tot literalment) misèries en un escenari que, a poc a poc, es converteix en un infern. El telèfon mòbil, la bossa amb perfum, els llibres d'art són l'única cosa que dona sentit a aquestes vides buides. Amb un metratge molt curt (79 minuts) Roman Polanski ha fet una petita joia. Tot el film està esquitxat d'un humor intel·ligent recolzat en els diàlegs i en uns actors extraordinaris. No hi ha música, no hi ha salts temporals (la pel·lícula passa en temps real), no fa falta res per descobrir la mesquinesa d'unes vides que, disfressades d'aparences corteses, només amaguen el buit.

La pel·lícula entreté i, fins i tot, diverteix, però a més fa pensar. Vivim en un món en el qual, sota formes educades i somrients, s'hi amaguen persones de baixa estofa moral. Els nostres quatre protagonistes ens remeten a actituds que veiem en personatges públics: serveixen com a exemple presidents de governs democràtics en gresques i orgies amb prostitutes, membres de monarquies sospitosos d'usos fraudulents de diners públics, representants electes de partits polítics imputats en causes escandaloses o banquers eminents en escàndols sexuals.

S'acusa Polanski d'un pessimisme existencial quan mira la condició humana. A *Un dios salvaje* no crec que hi hagi pessimisme, em sembla que més aviat hi trobem una crítica despietada a una vida immoral maquillada de bona educació. No ens estranya gens el que diu un dels nostres personatges: «Com podem continuar vivint sense el més mínim concepte moral del món?» Quan es viu així, els infants (que són reflex dels adults) es converteixen en despietats i cada dia que passa (com diuen diferents personatges) es converteixen en el més trist de la nostra vida. Sens dubte, els nostres personatges són sepulcres blanquejats, estan ben lluny del Déu de l'amor i la misericòrdia; estan lluny, fins i tot, del proïsme més proper, només creuen en ells mateixos. Retre culte a aquest déu salvatge del propi ego porta a la manca de sentit i a la soledat, la mateixa que experimenta el hamster abandonat que apareix en el pla final.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Com combatre la malaltia d'Alzheimer

És un punt important d'estudi per a la medicina actual. En el món tenim ara 33,9 milions de persones afectades d'Alzheimer i es diu (ho diuen els qui ho estudien) que d'aquí a uns 40 anys aquest nombre es podria triplicar. Per evitar la malaltia cal evitar els factors que la provoquen, és clar. I les investigacions que es fan al respecte ja han donat alguns resultats.

L'any 2000 hi hagué un congrés mundial a Washington sobre el tema i D. Shenk i L. M. Lieberburg presentaren una vacuna per reprimir l'acció de la proteïna beta-amiloide, causant, segons sembla dels símptomes de la malaltia. De moment els resultats han estat migrats. I aquest estiu passat hi hagué a París un altre congrés internacional en el qual es presentà un estudi dels factors de risc d'aquesta afecció per Deborah Barnes i Kristine Yaffe (de la universitat de Califòrnia, a San Francisco). No és impossible que també pugui haver-hi causes

purament genètiques, però el que sembla ben demostrat és que hi ha factors clars de risc que val la pena conèixer i combatre. L'estudi presentat en posava set. Per ordre d'importància: el poc compte que es té dels

malalts potencials, el tabaquisme, la falta d'activitat física, la depressió, l'obesitat, la pressió sanguínia alta i la diabetis. L'estudi deia que uns 17,2 milions dels casos actuals han estat causats per algun d'aquests riscos que

s'haurien pogut evitar. El tabaquisme, per exemple, segons l'informe és responsable del 14% dels malalts actuals. Creiem que les dues doctores que feren aquest estudi que presentaren a París s'havien informat bé (era el resultat d'uns quants anys d'enquestes). Sempre hi ha la possibilitat d'alguna inexactitud, però amb molta aproximació hem de suposar que és cert el que afirmen, cosa que fa pensar. Hi hem d'afegir encara que una altra causa de risc d'Alzheimer és el que prové de cops al cap, segons demostren dos estudis més, presentats al mateix congrés de París. Per això els jugadors del futbol americà, que tan sovint reben cops a la testa, estan més exposats a la malaltia. Tot això és bo de saber. Mentrestant, tinguem paciència amb els familiars o coneguts que han contret aquesta dolència, i mirem d'explicar als qui ens envolten la importància que té conèixer aquets riscos i evitar-los tant com puguem!

L'univers de les galàxies

51. La creació com a «kénosis»

L'univers de les galàxies és el conjunt de la creació material realitzada per Déu. Des del punt de vista cristià hem de dir que aquesta creació és obra de l'amor diví. No hi ha cap creient que ho posi en dubte. Com que Déu és amor (1Jn 4,8) i l'amor és efusió, l'amor diví s'ha expandit en l'obra creada. Però hi ha teòlegs que han fet un pas més endavant i han dit: no tan sols és obra de l'amor diví sinó que, en cert sentit, es pot aplicar a la divinitat creadora allò que la carta als Filipencs diu del Crist, que *es va fer no res* (Fil 2,7) que en grec s'expressa *ἐαυτὸν ἐκένωσεν*, (*heautón ekénosen*). La forma verbal és l'aorist de *κενωω* (*kenóo*), que té el substantiu derivat *κενωσις* (*kénosis*), que significa buidament, rebaixament o també anorreament i per tant s'ha traduït el verb citat tal com hem dit: *es féu no res* (l'adjectiu *κενός* significa *buit*; per això un «cenotafi» (de *κενός ταφος*), tomba buida, és un monument funerari sense el cadàver del difunt). Per què apliquen la *kénosis* al Déu que crea, els teòlegs que hem dit?

Ens ho explica John Polkinghorne

Aquest teòleg anglès va publicar el 2001 *The Work of Love. Creation as Kenosis*, que era la relació del que onze teòlegs han escrit sobre el tema (cinc d'ells guardonats amb el premi Templeton per la seva participació en el diàleg entre religió i ciències, un d'ells ell mateix) i l'Editorial Verbo Divino n'ha publicat una traducció, *La obra del amor. La creación como kénosis* (Estella, 2008), amb una presentació del jesuïta Manuel García Doncel, del Seminari de Teologia i Ciències de Barcelona. Aquesta obra exposa el que aquests teòlegs creuen que es pot dir sobre com cal entendre

la *kénosis* divina en la creació.

No podem resumir en poques línies tot el contingut del llibre. El que ens diu el responsable de l'edició, Polkinghorne, és el que subratllarem. Aquest teòleg ja havia escrit el 1994 *Science and Christian Belief. The Faith of a Physicist* (que Verbo Divino també publicà en castellà el 2007, amb el títol *La fe de un físico*).

Després de fer-nos notar que només Déu pot donar la resposta a la famosa pregunta: «Per què hi ha quelcom i no el no-res?», diu que cal preguntar-se quins han estat els motius, per dir-ho així, que han mogut Déu a realitzar una obra tan gran. És clar que ha estat per amor, seguit de la indefectible fidelitat divina, però cal tenir en compte el poder diví: «Tant al poder com a l'amor diví se'ls ha de donar la deguda importància.» Com trobar-hi l'equilibri? «Tot pensament teològic és un precari acte d'equilibri.» Veiem que el món immens ha tingut una història llarga i evolutiva i que la mateixa Terra ha estat sotmesa durant milers de milions d'anys a un canvi gradual fins a l'aparició de l'home, i això cal entendre-ho teològicament com una creació a la qual el seu Creador permet «fer-se ella mateixa», és a dir, hi ha necessitat de complementar el concepte de creació del no-res amb el de creació contínua i pren un caràcter clarament *kenòtic*, perquè així es fa oberta a l'acció de les criatures, que esdevenen «cocreadors creats» (en frase, diu, de Philip Hefner) i ja no es pot sostenir que Déu sigui totalment i directa responsable de tot el que passa en el món (cosa que simplifica el problema del mal), Déu permet al món que es vagi fent ell mateix, i, a més, havent-hi indeterminació física, el poder de la providència divina segurament també

haurà de tenir part en el desplegament de la història evolutiva.

Després Polkinghorne revisa la noció tomista de causalitat que distingeix causa primera de causes segones com a completament diferents i fa notar que «la física moderna ha revelat l'existència de moltíssimes impredecibilitats *intrínseques*» que es poden convertir en «oportunitats ontològiques d'obertura tractant-les com àmbits en els quals poden actuar principis causals addicionals». En fa tota una exposició i després veu quatre *kénosis* en Déu: de l'omnipotència (perquè permet que éssers creats existeixin i actuïn), de la seva eternitat (atorgant al temps una important realitat), de l'omnisciència (en això, diu, hi ha controvèrsia, però ell veu que es pot dir que l'omnisciència divina que encara que autèntica, perquè coneix tot el que pot ser conegut, no és absoluta perquè no sap tot el que, amb el temps, pot arribar a ser cognoscible) i de l'*estatus* causal (ja que «l'amor *kenòtic* del Creador implica permetre que la providència divina especial actuï com una causa entre les causes»). Resumint: hi ha *kénosis* divina perquè «el Creador permet que les criatures tinguin part en la construcció del futur».

Què hi podem dir, nosaltres

La posició de Polkinghorne es basa fonamentalment en la indeterminació quàntica que, com dèiem també nosaltres al capítol anterior, explica la distribució caòtica de la matèria en el cosmos. I que haver fet la creació deixant-hi la possibilitat de fer-se també ella mateixa es pot dir que correspon a una certa *kénosis* divina si entenem aquest mot grec en el sentit de desprendre's (buidar-se) d'alguna cosa per

donar-la a un altre. Però es tracta d'una *kénosis* molt particular perquè és clar que aquest despreniment per part de Déu no implica que perdi res; es manté infinit en totes les seves perfeccions igual que abans, i això cal entendre-ho bé. I, més concretament, hem de dir que no hem acabat d'entendre el que l'autor ens diu de la *kénosis* de l'omnisciència, afirmant que és autèntica però no absoluta.

Però hem volgut posar a la consideració dels nostres lectors aquest tema que ha ocupat i ocupa encara els teòlegs actuals i així completar la nostra exposició de l'univers de les galàxies amb una consideració relativa a la nostra fe cristiana. De les elucubracions dels teòlegs el mateix Polkinghorne reconeix, al final de tot el que ha dit, que: «A cap autor sensat que escrigui sobre l'acció divina li passarà per alt la desmesurada arrogància que suposa mostrar-se com a interlocutor i confident del Creador en els seus actes de creació. Tota teologia és, en un sentit obvi, una «teologia humil», ja que confessem la nostra limitació i ignorància davant el Misteri diví. Mai per mai podem prendre l'Infinit entre les malles de la nostra xarxa racional». No cal dir que en això estem totalment d'acord.

Polkinghorne acaba la seva contribució al tema amb aquestes paraules: «La teologia *kenòtica* és inevitablement paradoxal, ja que es basa en el concepte de la humilitat de Déu». I nosaltres hi afegiríem: i més humil ha de ser l'home a l'hora de voler escatir el Misteri. No podem fer afirmacions que siguin per damunt de les seves migrades possibilitats. I encara: com que el que és cert del tot és que l'univers és obra de l'amor de Déu, corresponguem-hi amb el nostre amor que amor amb amor es paga.

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Aquesta setmana destaquem

Nadal a Ràdio Estel

Des de la seva creació, Ràdio Estel no ha deixat mai d'acompanyar els seus oients amb una programació nadalenca que, abans que res, intenta transmetre l'esperit cristià d'aquestes festes a través de la música, de programes especials, i especialment, de la programació religiosa.

Aquestes són algunes de les pàgines de la nostra programació que no s'han de passar per alt:

El dia 24 de desembre, a les 23.00, transmetrem en directe des de la basílica de Montserrat la tradicional Missa del Gall; des de la Santa Muntanya arribaran també les laudes i vespres, com cada dia de l'any, així com la missa conventual de les onze del matí del dia de Reis.

La programació específicament religiosa preveu també la transmissió de la Missa de Nadal des de la catedral de Barcelona, a les onze del matí dels dies 25 de desembre i 1 de gener del 2012.

Durant tot el cicle de festes nadalenques la programació musical de Ràdio Estel esdevé altaveu de les millors cançons nadalenques d'arreu del món, en les versions dels millors intèrprets de la història, els mateixos que ens acompanyaran la nit de cap d'any, en una selecció que esperem que resulti especialment atractiva. Sense perdre de vista el programa especial que la gent del programa *El gripau blau* dedicarà als Pastorets, el dissabte dia 24.

S'acosten canvis...

...de programació, a Ràdio Estel, a partir de l'1 de gener del 2012. Una reestructuració interna de la plantilla de personal fix i col·laborador obliga a fer alguns retocs de la nostra graella, dels quals tindreu puntual informació des d'aquestes mateixes pàgines o a través de la pàgina web.

Augmenten les visites a la nostra pàgina web

La web de Ràdio Estel, *Catalunya Cristiana* i Club més Amics atreu l'atenció de centenars de visitants cada dia, a un ritme creixent. Una pàgina amb informació sobre tot el que passa i es diu a la nostra ràdio; la possibilitat d'accedir directament a interessants blogs de persones molt conegudes; estar al dia dels esdeveniments religiosos i culturals més importants així com la possibilitat de participar de les nostres enquestes —una participació que sovint es veu recompensada amb entrades gratuïtes, o novetats discogràfiques i literàries de gran qualitat.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Fusió perfecta

★ **Eliane Elias,**
Light my fire.
Universal Music

Eliane Elias és una cantant i pianista brasilera de música popular, que fusiona el jazz amb les anomenades «músiques del món», com la bossa nova del seu país de naixement. Tot i que molts dels seus enregistraments han estat només instrumentals, ha incorporat darrerament la seva veu en discos com aquest, on ha versionat temes com *Light my fire*, de The Doors; *Take five*, de Paul Desmond, o *My cherie amour*, de Stevie Wonder.

Cançons populars

★ **Antoni Tolmos,**
Essència popular. Tol
Music&Prodiemus

El pianista i compositor lleidatà Antoni Tolmos, de formació clàssica i jazzística, acaba de presentar el seu nou àlbum, *Essència popular*, on recull melodies catalanes i les porta al seu terreny interpretatiu. Cançons com *La pastoreta*, *Plou i fa sol*, *La dama d'Aragó*, *La presó de Lleida* o la nadalenca *El noi de la mare* són interpretades per Tolmos amb un ampli ventall de recursos, colors, variacions i improvisacions.

Retorn esperat

★ **Soda de Cabra,**
El retorn.
Warner Music

El grup de rock català Soda de Cabra ha publicat un doble àlbum, que inclou vint-i-cinc cançons enregistrades en directe i el DVD íntegre del concert —després d'estar deu anys allunyats dels escenaris— que va acollir el Palau Sant Jordi el novembre passat. Els seus admiradors podran tornar a gaudir dels temes més significatius de la seva carrera: *L'Empordà*, *Camins*, *Si et quedes amb mi*, *Podré tornar en terra o El boig de la ciutat*.

Temes nadalencs

★ **Artistes diversos,**
100 hits Christmas legends.
Discmedi

Aquest treball discogràfic consta de cinc CD que inclouen cent cançons clàssiques de Nadal, interpretades per artistes ja legendaris, com Bing Crosby (amb la seva immortal *White Christmas*), Louis Armstrong, Nat King Cole, Frank Sinatra, Harry Belafonte, Mario Lanza, Doris Day, Judy Garland, Petula Clark o Ella Fitzgerald. Temes nadalencs interpretats de la mà d'alguns dels millors intèrprets de la història de la música.

Preus per setmana (IVA Inclòs)

LA FLOR DE NADAL

Els Pastorets de l'Ametlla

Autor: Francesc A. Picas
Creu de Sant Jordi 2007

La Flor de Nadal s'estrenà a l'Ametlla de Merola (Berguedà) pel Nadal del 1954. A Catalunya és conegut aquest espectacle nadal·lenc sota el subtítol d'*Els Pastorets de l'Ametlla*. A causa de la crisi econòmica les reformes del teatre estan paralitzades. La frenada de subvencions impedeix finalitzar les obres.

Enguany, el **14 i 15 de gener del 2012** es representarà uns fragments de l'obra amb orquestra de cambra i coral. Podeu demanar informacions a www.ametllademerola.cat o pastorets@ametllademerola.cat

Pastors fent rajar el tió.

Nadal sobre l'escenari

El primer protagonista de *La Flor de Nadal* és Jesús Infant baixat del cel al si de la Verge Maria, per obra de l'Esperit Sant. Profetes, patriarques i reis d'Israel manifesten l'esperança del Messies que Jahvè prometé a Abraham. Altres personatges evangèlics com Josep, Elisabet i Zacaries omplen de fe i de bondat l'escenari. Els pastorets de Betlem, personatges evangèlics anònims, són l'ànima de Nadal en el nostre espectacle. Satanàs no és lluny del pessebre, però l'arcàngel vetlla. Finalment, el Castell del Món Gentil cau a bocins en marcar l'estrella de Betlem les dotze de la nit de Nadal. S'enfonsa el fals messianisme de tots els segles: l'ateisme, el relativisme i els perseguidors de la fe.

Castell de fum i pols,
que la ventada de Crist
escamparà al no-res
quan l'índex de Jahvè
anit, marqui les dotze

Els pastorets de Betlem

El pastoret més simpàtic de *La Flor de Nadal* és el rabadà Joanet. Dormilega, no s'assabenta que un àngel anuncia als pastors que vagin a adorar el petit Jesús a una cova de Betlem. Dorm tan profundament que somia que cau a les coves de l'infern i que els dimonis el volen rostit. Quan es desperta diu:

Quin somni, quina lliçó!
Déu del Cel que avui heu nat
us prometo fer bondat
i ser sempre un bon minyó
i perquè em passi la son
amb abundant aigua clara
amb ben rentaré la cara
cada matí, a la font.

La Verge Maria i el tió de Nadal

L'ordre romana obliga Josep i Maria a anar a Betlem a empadronar-se. La ciutat és plena de gent que també han baixat a Betlem a complir l'ordre del Cèsar. No troben lloc en cap casa de parent ni amic. I a l'hostal només donen posada quan senten el dring de les monedes d'or.

Anunciació a Maria.

Als afores de Betlem troben dos pastorets que els indiquen una cova amb palla neta i llenya seca per passar-hi la nit. La Verge Maria descansa un moment sobre un tió a la vora del foc dels pastors. Els pastors obsequien Maria amb un plat de sopa ben calentona. A mitjanit, un àngel despertà els pastors i els anuncià que Jesús havia nat. Que li portessin molts presents. Els invita a donar uns cops de bastó sobre el tió de la vora del foc sobre el qual va descansar Maria. I el tió els rajà abundants presents per obsequiar Jesús. El prodigi del tió ha arribat a totes les famílies de Catalunya on hi ha nens petits.

Rabadà i els xais.

Per Nadal, d'ara endavant,
dels infants, amb il·lusió,
per recordar Déu-Infant
a la Verge i el pastor
uns presents demanaran
tot clavant cops de bastó
a l'esquena d'un tió.

Nadal vol dir pau

Durant vint segles la humanitat portant banderes de tots els països de la terra, i en so de pau, canten als peus del Jesuset al Portal de Betlem. Al·leluia!

Nadal vol dir pau
Nadal vol dir amor
Pau en els cors, pau en les famílies
pau a les nacions.

En temps passat fou popular a les parròquies de Catalunya un himne de pau amb música del mestre Lluís Millet,

Som germans
races i pobles
fora lluites i rancors,
som germans
i amb bones obres
enllacem els nostres cors.

Per Nadal no importa els freds
ni els camins plens de gebre,
Missa del Gall, el Pessebre,
el Tió i els Pastorets.

Des del carrer

FRAY NACHO BLASCO, MERCEDARI I CANTAUTOR

«Componc cançons que em remouen per dins»

Samuel Gutiérrez

La música, per a fra Nacho (Castelló de la Plana, 1974), és quasi com un mitjà de vida», el canal a través del qual, sovint, el seu esperit s'eleva i es posa en pregària. «El cantant és secundari; l'important és Déu», afirma convençut aquest frare mercedari capellà de la presó de Fontcalent. El seu darrer disc, *Volver a ti*, és de nou tot «un cant al Déu de l'amor per totes les meravelles que ens regala cada dia». Més informació: www.fraynacho.com.

A l'estiu va sortir a la llum el seu darrer disc, *Volver a ti*, el quart de la seva carrera. Música, de nou, intimista, quasi orant...

La veritat és que quan componc no ho faig pensant en qui pot escoltar aquesta cançó o l'efecte que pot ocasionar. Són cançons que m'ajuden a mi mateix. La música em facilita posar-me en pregària i el fet de compondre, destriar lletres i melodies dins meu, em permet verbalitzar el que d'alguna manera la meua ànima necessita o anhela. Sí, a més, després descobreixes que el que a tu t'ha ajudat a pregar també ajuda els altres, llavors es converteix en tota una benedicció. Estic molt agraït a Déu per tot això.

Què destacaria d'aquest nou treball discogràfic?

Sempre he buscat en la música catòlica cançons que em «remoguessin» per dins, que em fessin possible verbalitzar situacions de l'ànima que sentia i que em costava compartir amb els altres. *Volver a ti* és un treball més madur que els anteriors pel que fa a la música, perquè amb els arranjadors hem buscat nous horitzons musicals, orquestracions, cors, ritmes nous, per donar un altre aire al disc. No hi falten les grans balades a piano o a guitarra i veu, però el missatge és el mateix que el de discos anteriors: cantar al Déu de l'amor totes les meravelles que ens regala cada dia. I cantar-li a través de les lletres totes aquelles coses que encara necessitem

d'Ell i que només Ell ens pot donar.

Entre les cançons del nou disc s'aborda tant el tema de la pregària com el del compromís social... És aquesta una crida a equilibrar la vida activa amb la contemplativa?

Crec que per a un cristià el compromís social ha d'estar sustentat prèviament per una adequada vida contemplativa. Primer mirar com Déu treballa en cadascú per dins, contemplar quin ha estat el do rebut per descobrir finalment que el compromís social, el treball solidari, l'obertura als altres és resultat directe d'entendre que no ens podem quedar res del que hem rebut. A vegades el compromís social, pel sol compromís, pot estar buit d'espiritualitat i presència de Déu.

Què hi ha del carisma mercedari a les seves cançons?

Jo diria que tot, encara que a vega-

des pugui semblar poc evident. M'explicaré: els mercedaris tenim el carisma de la llibertat i la redempció amb el regal i la vocació rebuts de Déu, primer per viure'l, i després per oferir-lo als altres. Aquests «altres» per a nosaltres són, primordialment, els presos i les persones que pateixen qualsevol mena d'esclavitud. La meua recerca de la presència de Déu la visc a través de la presó de Fontcalent a Alacant, que és on avui sóc capellà. El meu compromís, la meua feina a la presó, arrenca de la meua vivència mercedària diària, i és aquesta forma de viure el carisma, entre els murs de la presó, en el contacte amb els familiars dels presos, en l'acompanyament quan surten en llibertat, el que em fa viure l'experiència de Déu amb aquest toc alliberador que només pot donar l'Amor de Déu a la nostra vida. Crec que no seria capaç de compondre com ho faig si no hagués vist com

l'home necessita Déu, com els interns de la presó d'Alacant m'han mostrat la seva relació amb Déu, com l'anhelen i com viuen la misericòrdia i el perdó rebuts d'Ell.

Una cançó del nou disc i per què.

N'hi ha moltes que m'agraden: *Tanto amor, Se me ha vuelto a helar el alma, Quién iba a creer...* Però hi ha una cançó que potser és especial i és *Quédate*. És una cançó d'aquestes que un creu que mai més no podrà tornar a compondre. És una cançó en què musicalment tot quadra, la lletra busca la música, la música acompanya la lletra, les imatges, els versos, la melodia i una tornada que va ser un regal de l'Esperit en un moment en què no sabia si seria capaç d'acabar aquesta cançó, que, per cert, era un regal de nocces per a una parella amiga meua de la parròquia on sóc.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Núria Gispert
Membre del
Consell Assessor
de la Fundació
Pere Tarrés

Ens mirarà les mans

Hem acabat l'Advent i ja som a Nadal. La situació que ens envolta és molt preocupant. Crisi econòmica, milers d'aturats, famílies senceres que estan sense feina i que no reben ajuts. Guerres entre germans, fam al món. Països petits i perifèrics empobrits, sense lobbies econòmics ni polítics internacionals.

Els cristians i les cristianes hem de celebrar aquest any un Nadal especial. El Fill de Déu, Jesús, va voler posar la seva tenda en un poble petit, en un lloc difícil de trobar i va voler anunciar el seu naixement a les persones menys qualificades i pobres, però un estel de grans dimensions va aparèixer al cel i es va posar al portal per donar-nos esperança i fer-nos sentir al llarg de la nostra vida l'efecte de la Resurrecció.

Avui els cristians i les cristianes sabem que no tenim a les nostres mans les solucions per canviar el món, però sí que tenim unes eines pobres com tenia Jesús per ajudar els que pateixen. Si volem ajudar hem de posar les nostres mans despullades per escalfar la humanitat. Els hem de donar la nostra ajuda, el nostre suport. Han de notar la presència de Déu que viu dintre nostre i ens mou. Hem de fer de bons samaritans. Hem d'obrir nous camins per tal que altres persones segueixin Jesús i ho facin amb l'alegria i l'esperança dels pastors de Betlem.

Hem de treballar, per als pobres des dels pobres, i amb un cor pobre hem de buidar-nos de nosaltres mateixos. Hem de compartir els nostres béns amb els altres. No només amb paraules sinó amb obres que donin vida als altres amb estimació de veritat i amb una entrega sincera, sense distinció de raça, color o pell.

I així, la nit de Nadal quan anem a adorar l'Infant Jesús amb un somriure als llavis, ens mirarà les mans i veurà que hem sentit l'esperança de la seva Resurrecció.

Rauxa

L'esperança de Nadal

Per Nadal celebrem el naixement de Jesucrist, Fill de Déu, Messies i Salvador nostre. Segons la tradició de l'Església, Jesús va néixer en la nit més llarga de l'any. La simbologia d'aquesta coincidència aparentment insignificant és clara: justament en el moment en què sembla que la nit hagi vençut el dia, que les tenebres ho han d'envair tot, una gran llum ve al món, i a partir de llavors el dia lentament reneix i la fosca recula inexorablement. D'aquesta manera la festa de Nadal sintetitza a la perfecció, fins i tot en la seva situació en el calendari, el missatge cristià per excel·lència: el triomf de la vida davant de la mort.

La religió cristiana es basa en l'esperança certa —i no pas en una simple il·lusió— que malgrat tots els mals existents la mort no té l'última paraula. Com a éssers humans els cristians no som pas immunes al dolor, la violència, la malaltia o la mateixa mort. Com Jesucrist mateix, no podem eludir el patiment físic ni anímic, però la seva Resurrecció ens salva de caure en el profund abisme de la desesperació i el sense sentit. El mal existeix i és inevitable trobar-nos-el al llarg de la vida, però per Jesucrist vencem la temptació de creure que el mal ha guanyat la partida. El cristianisme és la religió de l'esperança, és la religió de la vida.

Instruccions per fer un món millor:

- 1) Tanca els ulls
- 2) Demana un desig
- 3) Fes-lo realitat

L'any passat vam demanar 641 desitjos. Gràcies a tots per fer-los realitat.

Al 2010 Mans Unides va recaptar prop de 53 milions d'euros i va finançar 641 projectes de desenvolupament en 55 països.

Des de 1960 Mans Unides lluita contra la fam, la pobresa, el subdesenvolupament i les seves causes, finançant projectes sanitaris, educatius, socials, de desenvolupament agrícola i de promoció de la dona.

Hem començat a demanar desitjos
per al 2012 i lluitarem per fer-los realitat.

Deixa el teu:

facebook.com/mansunidescat

Mans Unides
www.mansunides.org

mansunides.org

Tel.: 93 487 78 78
Pau Claris, 190 1r 1a 08037 Barcelona

També pots fer el teu donatiu al web de
Mans Unides, a "la Caixa" i al ServiCaixa

